VESTERN

Dž. Bentin

POTRAGA ZA UBICOM

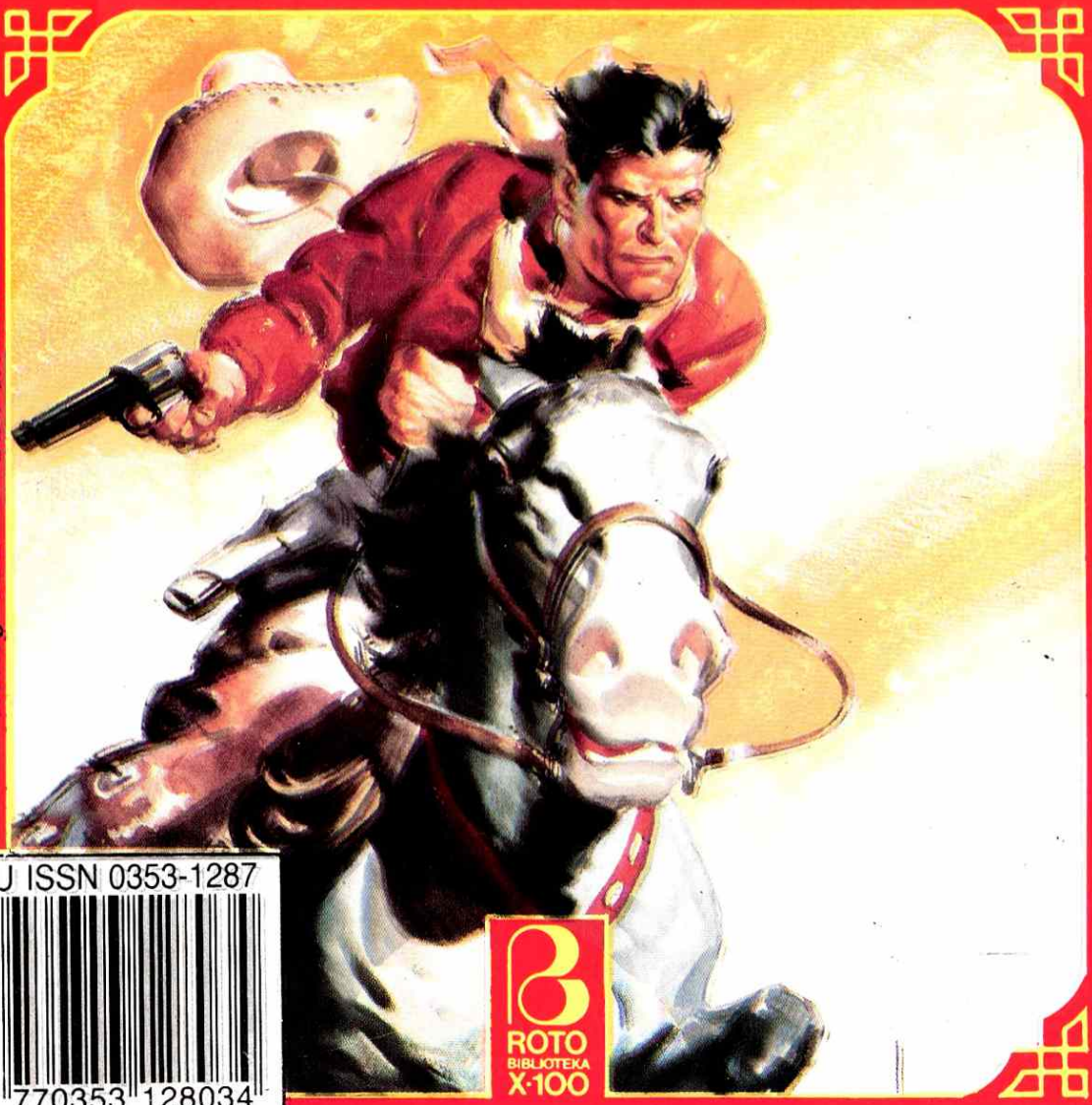

BROJ 112 ● 950 DINARA

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128034

ROTO BIBLIOTEKA X-100

VESTERN

112

1988

Dž. Bentin

POTERA ZA UBICOM

X-100

Odgovorni urednik
MILORAD PREDOJEVIĆ

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Recenzent
V. URBAN

*Izdaje i štampa: NIŠRO »Dnevnik«, OOUR Izdavačka delatnost, Vojvodanskih brigada 7, Novi Sad, telefon (021) 621-555 ● žiro-račun 65700-603-6350 ● Direktor NIŠRO »Dnevnik«: **Jovan Smederevac** ● Rukovodilac OOUR Izdavačke delatnosti: **Ilija Vojnović** ● Glavni i odgovorni urednik: **Todor Đurić** ● Tehnički urednik: **Juliš Arvanitidiś** ● Sekretar Redakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor: **Tomislav Vuletin***

TIRAŽ: 32.000 PRIMERAKA

Dž. Bentin

POTERA ZA UBICOM

Bilo je to krajem avgusta 1894, u subotu popodne, kada je u Bufalo Springs, grad severno od planina Dejvis, u zapadnom Teksasu, stigao Katler, krupan čovek hrapava lica, crne brade koja nije brijana oko mesec dana, odeće bele od prašine, užasnog zadaha i strahovito žedan.

Na okolnim rančevima bio je dan isplate, pa je Bufalo Springs bio pun jahača koji su došli da potroše svoje zarade. Kada je Katlerova oprema zazveketala gradskom ulicom, privukla je mnogo radoznalih pogleda.

Skladni par negovanih mladih crnih mazgi vukao je živim korakom mala pokrivena kola. Uz njih je, osedlan s konopom smotanim i pričvršćenim za sedlo bez jahača i uzde, ravnomerno kaskao dorat, zadivljujuće pokoran. Iza kola trčao je veliki riđi pas kovrdžave dlake, s crnom prugom duž leđa. Jezik mu je visio, a otvorene čeljusti pokazivale su snažne bele zube.

Katler je bio svestan toga da su sve oči uprte u njega, i nije na to obraćao pažnju. Imao je na umu četiri stvari: kupanje, brijanje, piće i Viktorija Zbog toga je došao ovamo. Kada je ugledao brijačnicu, okrenuo je kola prema njoj i kazao:

— Stoj — nimalo ne pritežući uzde. Obe mazge su se smesta zaustavile, a isto tako i konj. Katler je podigao kočnicu, ukrućeno ustao i skočio sa kola.

Stao je uspravljen svom svojom visinom, širokih ramena, s grudnim košem koji se sužavao u tanki struk i vitke bokove. Kovrdžava kosa boje gavranovog krila, virila mu je ispod prašnjavog sombrera, prošarana sedim vlasima, iako je imao tek nešto više od trideset godina. Crne obrve snažno su naglašavale duboko usađene oči metalnosive boje. Lice s velikim nosom bilo je grubog izgleda, neravne površine, a suncem spržena koža izgledala je kao sirova. Na sebi je imao prljavu plavu košulju za rad, prsluk od teleće kože, farmerke, kožnu pregaču sa resama i ravne čizme za hodanje i jahanje. Na redeniku opasanom oko struka njihao se kolt kalibra 44, zakopčan u futroli da ne bi ispao zbog žustrog hodanja. O drugom boku virio je nož iz korica. Dok je stajao uz kola, pas mu je prišao. Katler ga je pogladio po glavi i rekao: »Čuvaj, Riđove.«

Neverovatnim skokom, pas se vinuo u sedište na kolima i opružio se, dahćući. Katler se uopšte nije potrudio da veže mazge i konja. Rekao je, »Mirna, Kejt, mirna, Ema,« i potapšao dorata po slabini. »Miran, Apaču.« Zatim je otišao do zadnje strane kola, pružio ruku ... veliki kofer ... izvadio veći kofer od prevrnute kože i, noseći ga, ušao u brijačnicu.

Unutra je bilo prilično sveže. Katler je zabacio šešir i rukavom obrisao znoj sa lica.

— Želim da se okupam — kazao je brici koji je bio nagnut nad mušterijom. — Vraćam se za pet minuta. Neka sve bude spremno!

Odložio je kofer i izašao. Na ulici je stao. Gomila radoznalaca bila se okupila oko kola.

— Hej, vi! — povikao je Katler dubokim i zapovedničkim glasom. —

Razgledajte slobodno, ako nikada niste videli opremu trapera. Ali, ništa da niste dirali, jasno?! Ni mazge, ni konja, ni kola. Budete li dirali, pas će vas napasti, a on kada napadne, ubija. Jeste li razumeli?

Ne obazirući se na žamor koji se čuo među njima, okrenuo se i produžio.

U Bufalo Springsu čovek nije morao da ide daleko da bi došao do saluna. Sledećeg trenutka Katler je gurnuo vrata i ušao u bar ispunjen stočarskim radnicima. Nekoliko devojaka, umorna izgleda, kružilo je među njima, izbegavajući štipanje i posezanje, navodeći ih da troše novac. Katler je našao mesto za šankom i stao nadvisujući sve oko sebe. Kada je barmen prišao, kazao je: — Ould Krau, ako imate. Četvrt galona.

— Stiže.

Čovek je stavio bocu na šank. Katler mu je platio i, pre no što je novčić udario o šank, dohvatio flašu, zgrabio zapušač zubima i izvukao ga. Ljudi su zurili u njega kada je zabacio glavu i potegao dugi gutljaj, uz grgoljenje. Kada je spustio flašu, stresavši se, četvrtina sadržaja bila je nestala. Katler je prešao rukom preko brade i nacerio se posmatračima.

— Šta je bilo? Niste nikada videli čoveka kako pije?

Stavio je sitan novac u džep, stis[nuo] ispod ruke i izašao. Sada nuo bocu ispo[d] [ja]dnjih nemu je bilo bolje. Onih poslednjih nekoliko dana u pustinji, nije mogao otkloniti iz sećanja, bili su pravi pakao.

Gomila oko kola bila se razišla; pas je i dalje nepomično ležao na sedištu. U stražnjoj sobi brijačnice, Katlera je čekala kada. Svukao je prljavu odeću, koju je predugo nosio, i bacio je u stranu. Kolt je, po navici, položio blizu kade, gde ga je za tren mogao dohvatiti. Pored njega je odložio flašu, a zatim je ušao u kadu. Dugo je ostao u vodi. Poput žabe natapao je pore koje je isušila pustinja. Kada se osušio i obukao čistu odeću, boca je već bila više od polovine ispražnjena. Poneo ju je sa sobom do brijačke stolice.

— Pa — rekao je brijač dok se on smeštao — sada nešto bolje izgledate.

— Tako se i osećam — odvratio je Katler. Ošišajte pola ove kose i obrijte svu bradu.

Potegao je veliki gutljaj iz boce.

Brijač je primetio:

— Vi to brzo ispijate.

— Kada provedete mesec dana u Big Bendu po pasjoj vrućini, strašno se osušite. Ja ću popiti ovu flašu i dobar deo druge pre no što počnem da osećam piće.

— Čuo sam kad ste rekli da ste traper. Jeste li lovili dole u Big Bendu?

— Gonio sam jednog koguara. Ubicu stoke. Trebalo mi je mesec dana da ga uhvatim. Rančeri su za njega davali nagradu od hiljadu dolara.

Brijač je tiho zazviždao.

— Hiljadu dolara nije loše za mesec dana posla. Kladim se da ste ovde zbog vuka Viktorija.

— Svakako — rekao je Katler i ponovo posegao za pićem. — Neko udruženje stočara okruga Dejvis pisalo mi je o tome. Pismo je bilo od sekretara Ferfeksa Rendala. Tamo je stajalo da je nagrada za skalp te životinje dve hiljade dolara. Mislili su da bih se mogao na to uhvatiti.

Brijačeve makaze su zastale.

— Prokletstvo — rekao je sa ne[skrivenim] u glasu. — [Sa] kim strahopoštovanjem [...] Sad znam ko ste. Kladim se da ste vi Džon Katler.

— Jesam.

— Pa, gospodine Katler, velika mi je čast što sam se upoznao sa vama. Kažu da ste isto tako dobar traper kao što ste bili šerif. Čuo sam ljude iz udruženja kako govore da su vas zamolili da dođete. Kažu da vi kada krenete za lopužom i stokoubicom kakav je vuk Viktorio, uvek uspevate.

— Uglavnom — mirno je odgovorio Katler. — Ne uvek. — Zatim je brzo ponovo ispio gutljaj.

— Pretpostavljam da to liči na poteru za čovekom, a kažu da ste vi bili najbolji oblasni šerif na teritoriji Indžun. — Nasmejao se. — Pošto ste onako sredili Bunovu bandu i Tomasove momke, vuk je za vas mali zalogaj.

— Niko ko ubija iz zabave nije mali zalogaj. — rekao je Katler sa treznim izrazom na licu i poslužio se još jednim gutljajem. — Bili to vuci ili ljudi...

— Aha... — Kosa je padala ispod makaza u crnim, sedo prošaranim pramenovima. — Smem li vas nešto pitati?

Katler nije odgovorio. Brijač je ćutanje shvatio kao odobravanje.

— Pomalo je neobično, nastavio je. — Mislim, kako to da ste se ostavili gonjenja ljudi i prešli na gonjenje životinja?

Katler je dugo ćutao. A kada je progovorio, nije odgovorio na pitanje.

— Kako bi bilo — rekao je — da mi kažete nešto o vuku Viktoriju?

— O, pa, da, gospodine...

Okrenuo je stolicu tako da se Katler mogao videti u ogledalu. Glas mu je bio smiren kada je nastavio:

— Pa, on krstari čitavom planinom Dejvis i došao je dotle da ubija gotovo svake noći. I to ne samo po jednu domaću životinju: otkad padne mrak, pa do svitanja, on obori deset, petnaest grla. Meksinaci kažu da je đavo, zli duh; oni misle da je to duh starog poglavice Apača, Viktorija, kojem su planine pre deset, dvanaest godina bile uporište. Kažu da se vratio da se osveti belom čoveku koji je uzeo njegovu zemlju...

Nagnuo je stolicu unazad i počeo da radi makazama po Katlerovoj bradi. — Mnogi ljudi su ga pokušavali uhvatiti zamkama, zapetim puškama, otrovom, psima. sve su upotrebili. Ali ništa nije vredelo. On nastavlja da ubija i da se u sebi smeje svima. Sada je došlo dotle da će većina tamošnjih rančera bankoritirati osim, naravno, Gustava Holca. On je prebogat da bi mu čak i vuk Viktorio mogao naškoditi. — Ponovo je okrenuo stolicu. — Holc je... — prekinuo je pošto je jedan čovek ušao u radnju, a Katler je, odgurnuvši ga u stranu, seo uspravno.

— Gilberte — rekao je Katler, a glas mu je sada postao hladan kao udar željeza o željezo. — Strik Gilbert.

— Zdravo, Katlere — kazao je ovaj. Stajao je ispred stolice, cereći se. Bio je nešto niži od Katlera, ali verovatno teži i gotovo da je ličio na jabuku sa svojim velikim ramenima, ogromnim torzom i neprirodno dugačkim rukama koje su se završavale glomaznim dlakavim šakama. Nosio je stari vojnički šešir oblikovan u šiljak, masnu jaknu od jelenske kože preko prljave karirane košulje i platnene pantalone, takođe crne od masti, uvučene u visoke čizme. Kosa mu je bila prašnjavi čuperak boje rđe, a brada poput resa od đumbira oko grubog lica. Njegove oči, smeštene u lepezi bora, imale su, kao i Katlerove, žmirkav pogled nastao od gledanja u daljinu po jarkom suncu. Kao i Katler, nosio je i kolt i nož u koricama.

— Video sam napolju tvoju opremu — nastavio je Gilbert. — Izgleda da dolaziš iz daleka. Šteta, što to radiš uzaludno.

— Je li to novost? — upitao je Katler.

— Biće, pošto ja porazgovaram sa rančerima iz planine Dejvis. Znaš, ja imam novi način postavljanja mamca, Katlere. Mogu im garantovati da ću uhvatiti tog vuka, i to brzo.

— Da — rekao je Katler grubo. — I povući sve živo u planini za njim, kako uvek uradiš kada postaviš svoj otrov.

— To je bolje od zamki odgovorio je Gilbert. — Otrov dejstvuje brzo i siguran je. — Zatim mu je glas poprimio podrugljivi ton. — Da nisi ta-

ko tvrdoglav kad je reč o otrovu, odavno bi uhvatio onog svog medveda. A nisi ga još uhvatio, je li tako? I, znaš šta? Nikad ni nećeš...

Katler se napola podigao iz stolice. Velike šake bile su mu stisnute. Zatim je ponovo seo.

— Umukni, Gilberte — rekao je promuklim glasom. — Prestani o tome, čuješ li?!

— Šta ti je? Ne želiš da ljudi znaju da se Džon Katler ne može približiti jedinoj životinji koju stvarno želi da ulovi? Da ga je svaki put nadmudrila? — Izvadio je kutiju cigareta i jednu stavio među požutele zube. Upravo se vraćam iz Kolorada, Džone. Kažu da se u Estes Parku pojavio grizli, veliki primerak sa patrljkom umesto zadnje leve noge. Prava lopuža, Džone...

Katler je osetio kako srce počinje da mu udara jače. — Gilberte, ne laži me. Ako me pokušavaš poslati na uzaludno traganje da bi ti imao slobodan prostor za vuka Viktorija... — otvarao je i zatvarao šake — slomiću ti taj prokleti vrat.

— O, to je bilo pre mesec, mesec i po dana. Verovatno se već izgubio. On se nikada ne zadržava dugo na jednom mestu, zar ne, Džone? Do sada bi mogao biti gore u Big Horn planinama ili u Džudit Bejsnu. Ti znaš kako se on brzo kreće... — Gilbert se nacerio dok mu je dim izlazio iz nozdrva. — S druge strane, možda ga, ako požuriš, možeš uhvatiti pre no što se zavuče u jazbinu... Samo sam pomislio da bi voleo da znaš. — Zatim se polako, hladnokrvno okrenuo i krupnim koracima izašao.

Katler je ukočeno sedeo posmatrajući ga kako odlazi, i čvrsto stezao bocu u jednoj ruci. Ne, pomislio je. Ne, on laže. Pokušava da me se reši. Ali, bogami, danas ću poslati pismo u Frajdi na fah F i možda ću, dok dobijem odgovor, već uhvatiti tog vuka... — Ruka mu se tresla dok je pio iz boce. — Požuri s tim brijanjem — promumlao je. — Imam posla.

Uprkos količini viskija koju je popio, čvrsto je, kao stena, stajao na nogama kada je ustao sa stolice, i pogled mu je bio bistar kada se pogledao u ogledalu. Nije više samom sebi ličio na divlju zver već na ljudsko biće, osim što su mu, pomislio je, oči svetlucale. Ono što mu je Gilbert rekao o medvedu, zapalilo je u njemu neko ludilo, i ono je bljeskalo u metalnosivoj dubini njegovih očiju. U njemu se uskovitlao haos od emocija i znao je da će biti potrebna još jedna cela boca da ga uguši i ugasi. Platio je brijaču.

— Odeću koju sam tamo ostavio, spalite.

Zatim je izašao osećajući kako se u njemu nešto zateže kao velika namotana opruga.

Pas je još čuvao stražu na sedištu kola. Katler se upravo penjao kada je čuo Gilbertov glas.

— Hej, Džone!

Sa uzdama u rukama, Katler je zurio u čoveka u jakni od jelenje kože. Na Gilbertovom licu još je bio onaj podrugljivi osmeh.

— Je li taj tvoj riđi pas dobar?

— Dobar je — odgovorio je Katler.

— Imam dogu vezanu iza štale za iznajmljivanje konja. Mislim da može da savlada tog psa. Hoćeš li da reskiraš sto dolara?

Katler je pljunuo.

— Riđov se dovoljno bori kada lovimo. Nemam nameru da dozvolim da bude izujedan u borbi pasa u gradu. Sada idem do štale. Dobro pazi da tvoj pas ostane vezan. — Zatim je okrenuo mazge i krenuo kola niz ulicu, dok je konj kaskao pored njih. Za sobom je čuo Gilberta kako se smeje. — Ako se predomisliš — vikao je Gilbert — javi mi.

Doga je zaista bila tamo iza štale vezana kratkim lancem. Kada je nanjušila Riđova, živnula je i divlje zategla lanac, besno lajući. Riđi pas na sedištu kola pored Katlera počeo

je da drhti, a čeljusti su mu pokazale snežno bele zube, dok mu je iz grudi dopiralo duboko režanje.

— Ne — rekao je Katler grubo. — Ne, Riđove. — Pas, koji samo što nije skočio, nerado se obuzdao. Katler je zaustavio kola, pružio ruku unutra, pronašao jedan lanac i zakačio ga za tešku kožnu ogrlicu koja je bila Riđovu oko vrata.

Skočio je dole i vezao psa za točak kola sa suprotne strane od one na kojoj je bila doga.

Zatim je ispregnuo mazge i predao ih konjšaru, zajedno s konjem. Stavio je činiju vode na mesto gde ju je Riđov mogao dohvatiti, nahranio životinju njenom porcijom govedine i kostiju, poslednjom zalihom iz jutane vreće koja je bila u kolima.

— Zovem se Katler — rekao je. — Provešću ovde čitavu noć. Klonite se od Riđova i ne puštajte nikog da ga uznemirava.

Konjušar je s poštovanjem pogledao u zube koji su strugali kost.

— Budite bez brige. . . Vi ste Katler? Imam za vas poruku, u kancelariji.

U kancelariji, Katler je otvorio zapečaćeni koverat. Poruka u njemu bila je ispisana čitkim rukopisom:

G. Džone Katlere,

Ako budete u gradu naznačenog dana, Udruženje stočara okruga Dejvis imaće sastanak u prostorijama iznad gradske većnice, sve do četiri sata. U protivnom, molim vas da dođete na moj ranč. Roking R, po priloženoj mapi.

Srdačno,

Ferfeks Rendal, Sekretar

Rendal je pametan, pomislio je Katler. Znao je da je otprilike vreme da stigne i da će morati svratiti u konjušnicu. Upitao je upravitelja gde se nalazi gradska većnica, i dobio uputstva. Pošto je Bufalo Springs imao samo jednu glavnu ulicu, nije je bilo teško pronaći trošnu zgradu s limenim krovom. Katler se uspeo zadnjim spoljnim stepenicama, žaleći što će mu to oduzeti vreme kada bude želeo još jednu bocu. No, pomislio je da je bolje da od toga odustane dok još može da stoji i govori. Pokucao je na zadnja vrata i bio je pomalo iznenađen kada ih je otvorio pegavi dečak okrugla lica, verovatno mlađi od deset godina, u radnoj košulji, pantalonama sa tregèrima i u čizmama čiji su vrhovi bili optočeni bakrom. Dečak je raširio oči impresioniran visinom čoveka s pištoljem, koji je stajao pred njim. Iza njega, Katler je ugledao klupe nalik na one u sudnici, na kojim je sedelo osam ili deset ljudi, a ispred njih je stajala jedna žena.

— Vi mora da ste gospodin Katler — povikala je. — Molim vas, uđite.

Kada je ušao, prišla je da ga pozdravi, a Katler je stao, zureći hladnokrvno.

Žena je bila visoka. Nije imala više od trideset godina, a gusta smeđa kosa bila joj je skupljena na temenu. Koža joj je bila opaljena suncem, ali glatka, ne ogrubela kao kod mnogih teksaških žena. Imala je ogromne oči, tamnozelene boje. Nos joj je bio pomalo prćast, usne pune i crvene, brada čvrsta.

Uprkos vrućini koja je vladala pod krovom i dugačkoj zelenoj haljini obrubljenoj čipkom oko vrata i na rukavima, ona je izgledala sveže. Na njenom čelu nije bilo ni kapi znoja, niti joj je kosa bila raščupana. Ispod uskog gornjeg dela haljine ocrtavale su se okrugle grudi, struk joj je bio tanak i širio se u oble bokove koji su se brzo gubili u naborima suknje. Odavno nije video tako ljupku ženu i, čak i bez viskija u sebi, osetio bi uticaj njene blizine.

Rukovala se s njim kao muškarac.

— Ja sam Ferfeks Rendal, sekretar našeg udruženja. Drago mi je što ste i vi i gospodin Gilbert stigli na vreme na naš sastanak.

— Gilbert? — ponovio je Katler.

— Da, Džone, i ja sam ovde — podrugljivi glas stizao je s drugog kraja prostorije, i iza jednog ugla pojavi se Gilbert.

— Vidim — procedio je Katler. Pošao je napred za Ferfeks Rendal do mesta odakle se ona obraćala ljudima na klupama, kao učitelj koji govori svom razredu.

— Gospodo, ovo je gospodin Katler o kom ste svi čuli, u to sam sigurna. Gospodine Katlere, Udruženje stočara okruga Dejvis. . . Tom Felouz, naš predsednik, Džud Bolit, blagajnik, Sem Keli. . . — redala je imena.

Katler ih je posmatrao. Na njima se svakako videlo da su stočari, ali videlo se nešto drugo — siromaštvo.

Ferfeks Rendel je zaključila;

— Mladi gospodin koji vas je pustio unutra je moj sin, Džes.

Ustao je Tom Felouz, visok i mršav čovek od četrdesetak godina, koji se znojio u neudobnom odelu i kravati.

— Dobro je, Fer — rekao je. — Mislim da je bolje da sada ja preuzmem reč. Pređimo na najvažniji deo sastanka. Gospodine Katlere, gospodine Gilberte, izvolite sedite ovde, napred, u prvi red.

Katler je klimnuo glavom i seo na kraj jedne klupe. Gilbert se dogegao preko sale, nacerio mu se i seo na drugu.

Zatim je Ferfeks Rendal sela između njih i miris njenog blagog parfema prekrio je Gilbertov smrad. Katler se malo nasmešio kada je nabrala nos i kliznula bliže njegovom kraju klupe.

— Dakle — rekao je Felouz. — Već šest meseci vuk Viktorio nas napada. On se pojavi i mi moramo da steramo našu stoku i da je prodamo. Po tome koliko stoke ubija, bićemo srećni ako nam ostane bilo šta za prodaju, a svima nama stižu za naplatu hipoteke koje drži Gustav Holc. Neko mora da ubije tog vuka, i to brzo, ili će nas on sve uništiti. Sada nam se osmehnula sreća. Imamo ovde, ne jednog već dvojicu izvanrednih lovaca na vukove. Fer Rendal stupila je u vezu s gospodinom Katlerom, a gospodin Gilbert je došao samoinicijativno, ali i on je na dobrom glasu. Mi smo svi gurnuli ruke u čarapu i izvukli dve hiljade dolara da ih uložimo kao nagradu za glavu vuka. Danas treba da odlučimo da li će u lov krenuti gospodin Katler ili gospodin Gilbert, ili obojica. . .

— Obojica nećemo moći — povikao je Gilbert. — Treba da ide jedan od nas. Dva lovca na vukove ne mogu raditi na istom području. Naročito kada im se metode razlikuju, kao Katleru i meni. — Ustao je. — Dajte mi posebno ovlašćenje da krenem u poteru za vukom i garantujem vam da ću mu u roku od mesec dana razapeti kožu. Ne samo to. Ukloniću i svakog drugog vuka i kojota s vaše zemlje, a da ne pominjem divlje mačke i pume. Istovremeno ću se pobrinuti i za orlove i sokolove. Kada budem gotov, ne samo da ćete imati vašeg vuka Viktorija već i na vašoj teritoriji neće biti nijednog mesoždera.

Ljudi su izgledali impresionirani.

— Meni to zvuči dobro, gospodin Gilberte. Mnogo ste toga nabrojali, doduše. Kako to postižete?

— Otrovom — odgovorio je Katler i ustao. — On koristi otrov.

— Naravno — rekao je Gilbert. Zbog toga me zovu Strih. To je skraćenica od »strihnin«. I, verujete mi, ljudi, ništa tako brzo ne očisti teren kao strihnin i cijanid na specijalnim mamcima Strih Gilberta. To je mnogo brže i sigurnije od Katlerovih čeličnih klopki.

— Otrov. . . — ponovila je Fer Rendal sa dubokim gnušanjem u glasu. — Vi ga samo tako razaspete naokolo, gospodine Gilberte?

— Tako je, gospođo. Tajna leži u tome da se on dobro sakrije. Ja ga stavljam u komade govedine koje tako namirišem da im nijedan vuk ne može odoleti. Imam specijalnu formulu koju sam sam načinio. Postavim dovoljno toga i, pre ili kasnije, vuk Viktorio će ga probati. . . — pucnuo je prstima. — Dovoljan je je-

dan zalogaj. U međuvremenu, stradaju i druge životinje.

Ljudi su se okrenuli Katleru.

— Nameravate li da to upotrebite, gospodine Katlere?

— Ne. Ja ne koristim otrov.

— Zašto ne?

Džon Katler je duboko uzdahnuo i okrenuo se prema rančerima na klupama.

— Jer u njega ne verujem — rekao je — Da li je neko od vas ikada video životinju koja je pojela zalogaj otrovan strihninom? Ugiba u strašnim mukama. Ja. . . jednom sam video kako umire greškom otrovan čovek. Od tada, ne bih ni dotakao otrov.

— Čovek od toga umire? — gledali su ga ljudi.

— Tako je — procedio je Katler. — Nekada sam imao ranč u Arizoni. Jednom prilikom, kupio sam nešto otrova, da se oslobodim kojota. Spremio sam ga u okolne kolibe. Jedan od mojih jahača greškom ga se dočepao. Misleći da je soda, stavio je malo u keks koji je pravio. Kada sam došao, našao sam ga kako se valja po podu, u grčevima. . . Molio me je da ga ubijem, da ga spasem muka. . . Morao sam to da slušam dok nije umro. Sledećeg dana uklonio sam sav otrov i nikada ga više nisam upotrebio.

U sobi je zavladala tišina. Zatim je Gilbert podrugljivo rekao:

— Ja znam da ga koristim. Ne stavljam ga u keks.

Katler se okrenuo prema njemu.

— Ne. Ti si dobar trovač, Strih, najbolji. Ti svakako poznaješ svoje oružje. Ja ga, međutim, mrzim. Mrzim ono što on prouzrokuje, način na koji ubija, polako i uz muke, sve i svakog ko jede meso.

Preleteo je pogledom po sobi.

— Možda svi vi mislite da bi bilo dobro zbrisati sve krvoločne zveri u planinama Dejvis. Možda mislite da biste time povećali stada i obogatili se. Pa, možda, za jednu sezonu. A onda bi došlo do suprotnog učinka.

Zastao je.

— Razmislite o ovome. Šta smanjuje broj pacova, miševa, prerijskih pasa, zvečarki i zečeva? Kojoti, vukovi, pume i slično. Naravno, tu i tamo ubiju i neko tele, ali pojedu hiljadu puta više štetočina nego govedine. Ako se rešite svih, videćete da će se dogoditi nešto čudno, nešto što može uništiti ovu teritoriju.

Pažljivo su ga slušali, i on je zanemario Gilbertov ljutiti pogled.

— Ima mnogo životinja koje se sa kravama bore za travu. Ni ne znate koliko dok ne uništite njihove prirodne neprijatelje i dozvolite im da se množe jednu ili dve sezone. A kada se pošast od zečeva, pacova i drugih glodara izbori za svaki koren i vlat trave, videćete šta će biti. Kada u planini nema ko da obuzdava jelene, njihov broj kao da preko noći doživi eksploziju... Kada i svi tvorovi i slične bezopasne životinjice nestanu, a one jedu skakavce i cvrčke... I kada budu otrovani orlovi i sokolovi koji se hrane zvečarkama, pa se one namnože tako da postanu napast... Mislite li da se to ne može dogoditi? Raspite otrov, poubijajte sve mesoždere, pa ćete videti...

— Svejedno — počeli su ljudi — ako bi to moglo ubiti vuka...

Katler se nasmejao.

— U tome i jeste stvar. Ne bi taj vuk ubijao svake noći, zar ne? I uvek više nego što može da pojede. To znači da je on prepametan za otrovane mamce. On neće da pipne mrtvo mesto na zemlji. Zastaće svaki put kad vidi komad otrovane strvine i otići po sveže tele. A može se dogoditi da iznenada dobije i društvo...

— Šta to znači...? — upitali su ljudi.

— To znači da vuci i kojoti nisu glupi. Otrov će većinu istrebiti, ali neki od njih ponešto će i shvatiti kada vide da ostali crkavaju. Tada će izbegavati svako meso mrtve životi-

nje i neće jesti ništa osim onoga što su sami zaklali, sveže svake noći. Sada imate inteligentnog stokoubicu. Stavite otrov i dobićete ih još pet, šest. I, naravno, izgubićete svoje pse. Ili to, ili ćete ih morati zatvoriti, i mogu proći meseci pre no što će moći slobodno da trče bez opasnosti da će progutati cijanid koji je Gilbert ostavio... No, ako želite rizikovati, izvolite. — Slegnuo je ramenima. — Što se mene tiče, uvek mi stiže veći broj poziva od onoga kojem mogu udovoljiti.

Na trenutak je vladala tišina u zagušljivoj sobi. Zatim je zazvonio glas Fer Rendal:

— U redu, gospodine Katlere, čuli smo vaše mišljenje o otrovu. Recite nam kako biste vi uhvatili vuka Viktorija?

Katler je zaustio da odgovori, no pre nego što je uspeo da išta kaže, začuo se grubi Gilbertov smeh.

— Otprilike na isti način kao što je uhvatio hromog grizlija, koji mu je ubio ženu! Pitajte velikog Džona Katlera o tome! Pitajte ga koliko dugo juri tog medveda ubicu, a juri ga već pet godina po čitavom Zapadu, i nikada ga nije uhvatio!

II

Džon Katler je stajao ukočeno dok Gilbertov glas nije zamukao. U njemu su se, u isti mah, rasplamsali bes i bol, kao i uvek kada bi nešto izazvalo sećanje. Morao se tada boriti sa ludilom koje ga je obuzimalo, koje ga je nagonilo da navali na Gilberta i razbije mu podrugljivo lice, da ga uhvati za vrat i oseti kako umire od njegovih ruku. Morao je da skupi svaki delić svoje volje da bi se obuzdao, i nije našao reči kojim bi mu odgovorio, dok je Gilbert nastavljao podrugljivim tonom:

— On je, naravno, čuven po hvatanju lopuža. O, da, znamo svi da je kao šerif hvatao dvonošce na teritoriji Indžun. Pročuo se kao tragač i revolveraš, obarajući pljačkaše vozova i propalice. On misli da je dobar i kada su u pitanju životinje...

Katler se polako okrenuo, stisnutih šaka, dok mu je u vratnim žilama bubnjalo.

— Gilberte... — prošaptao je.

— Hajde, Džone, reci im... — osmehnuo se.

Katler je primetio da mu je desna ruka blizu drške pištolja. Gilbert je znao koliko daleko je otišao; ako se Katler pomakne, potegnuće pištolj, a tu su žena i dete koje bi zalutali metak mogao pogoditi; Katler je znao da Gilbert računa na to.

Znao je da neće dozvoliti Gilbertu da uhvati vuka, ili da zatruje teritoriju. Polako se okrenuo prema rančerima.

— U redu — rekao je. — Ispričaću vam o grizliju. Mnogi ljudi to znaju, pa možete i vi.

Fer Rendal ga je gledala širom otvorenih očiju. Upravo je pogled na nju kada je nastavio:

— Dosadilo mi je da lovim i ubijam ljude — rekao je gorko. — Nisam više hteo da upotrebljavam pištolj da bih ubijao ljude. Otišao sam u Arizonu, toliko sam se najviše mogao udaljiti od Oklahome, kupio tamo jedan ranč i... oženio se.

Zastao je, sređujući svoje misli u mukloj tišini.

— Bilo je sve u redu. Stvarao sam svoje stado u blizini rezervata u Beloj planini. Tada se dovukao grizli i počeo ubijati stoku. Nije bio običan, već prokleta lopuža, ludi medved. Kao vaš vuk. Ponekad se to događa životinjama. A kada se to dogodi, one se više ne ponašaju uobičajeno. Ne može se predvideti šta će učiniti...

— Stavljao sam zamke i mislio da ću ga lako uhvatiti. Nije se mnogo bojao ljudi. Mnogo puta sam ga video, nisam se prevario. Bio je mršav, zmijolike glave, na leđima je imao beli ožiljak koji je možda bio trag neke stare rane koja ga je razbesnela... I, uhvatio sam ga.

Pored Fer Rendal smestio se mali dečak i širom otvorio usta.

— Oglodao je i otkinuo svoju šapu tamo gde je izlazila iz kljuse — rekao je Katler potpuno mirnim glasom. — A zatim je stvarno poludeo. Od tada se nije primicao klopci. A počeo je i više da ubija... i...

Nikad mu ništa nije bilo tako teško kao da priču nastavi, ali je nagnao samog sebe da to učini.

— Nisam računao na jednu stvar: da će doći pravo na moj ranč. Bio sam u lovu u planinama... A sve vreme, on je bio tamo. Mora da me je čak posmatrao kako odlazim. Znao je da je teren slobodan. Jer, kada je moja žena izašla da obesi rublje... Još je bila živa kada sam se vratio — počeo je šapatom. Sada više nije ni video svoje slušaoce; video je Dorin kako leži sva u krvi, unakažena, tek deset jardi udaljena od kuće. — Ali, nije dugo živela. Tek toliko da mi ispriča šta se dogodilo. A onda mi je umrla na rukama.

Stao je, zadovoljan što je bio popio toliko viskija, jer bez toga ne bi mogao podneti ovo pričanje. Čak je i Gilbert uzdržano ćutao kada je Katler nastavio:

— Pošao sam za medvedom. Većina grizlija odabere jednu teritoriju i drži se nje. Ovaj to nije radio. Bio je poludeo. Kao da je znao da ću poći za njim, otišao je ispred mene. Kao da je na sto milja mogao nanjušiti moj miris nošen vetrom. Ta životinja i dalje putuje... Pojavio se u Novom Meksiku, na Tonto Rimu, u Utahu, pa ponovo u Ajdahu... Nikada ne miruje, uvek putuje, usput ubija sve što mu se nađe na putu... Pet godina sam pokušavao da ga uhvatim. Za to vreme proučio sam životinje lopuže. Zarađivao sam za život hvatajući ih. Nikada mi nijedna nije izmakla, osim tog medveda. Ako ga iko od vas ikada vidi, čuje o njemu, o velikom medvedu zmijolike glave, sa belim ožiljkom na ramenu i patrljkom umesto zadnje leve noge, tako vam boga, javite mi.

Zatim se, polako, okrenuo Gilbertu. Zario je pogled u drugog lovca na vukove: — Jesi li sada zadovoljan? — upitao je.

Gilbertov pogled je odlutao nekud. Katler se ponovo okrenuo rančerima.

— Postao sam prilično dobar traper. Koristim se čeličnim kljusama, jer pomoću njih uhvatim samo onu vrstu životinje koju i lovim. Imam i dobrog psa, i on mi pomaže. Evo šta ću ja činiti: doseliću se, saznaću sve što mogu o vuku i njegovim navikama. Kada budem znao kako razmišlja i gde krstari, uhvatiću ga. Ako bude previše drugih vukova, previše kojota, smanjiću i njihov broj. Pobedio ili izgubio, kada odem, neću ostaviti vaš kraj zagađen otrovom, niti ću poremetiti prirodnu ravnotežu. Smestiću se na ranč koji najviše strada i odatle ću raditi. Dok budem radio, vi treba da držite pse na lancu i niko da ne postavlja klopke osim mene. Svaki put kada vuk zakolje životinju, treba odmah da mi javite. Ako ga ne uhvatim u roku od mesec dana, neću ga uhvatiti nikada. Ali onako je kako Gilbert kaže: samo jedan lovac na vukove može raditi na jednoj teritoriji. Ako ja ne uspem, Gilbert može pokušati sa svojim otrovom. Na vama je da odlučite.

Seo je između Fer Rendal i dečaka.

Ljudi su pogledali u njega, a onda u Gilberta. — Pa... — počeo je.

Žena je skočila na noge.

— Tome, pre no što nastavimo, mogli bismo im obojici reći i ostalo. Ono o Gustavu Holcu. Trebalo bi da znaju u šta se upuštaju.

Felouz se namrštio.

— Fer, nisam planirao...

— Stavimo sve karte na sto. Onda ćemo, gospodine Gilberte, i gospodine Katlere, glasati. Možda će obojica hteti da se povuku kada čuju celu priču.

Pošla je napred da bi stala pored Felouza. — Trebalo bi da čujete o

Holcu — rekla je. — Čim su oterani Apači, Gustav Holc je došao ovamo iz Pedernela sa svojom stokom i kaubojima. Po običaju, pre deset — petnaest godina, pretendovao je na većinu teritorija u planinama Dejvis. Mi, ostali, došli smo kasnije. Suprotstavili smo mu se, nastanili se na nešto zemlje i kupili još zemlje. Prepolovili smo njegovo carstvo. Još uvek je ogromno, ali njemu polovina nije dovoljna. Čini sve što je u njegovoj moći da nas istisne, pa čak kupuje naše hipoteke. Zato smo morali da se organizujemo u ovo udruženje. Samo ujedinjeni mogli smo da mu se suprotstavimo.

Pogledala je u Gilberta, a zatim u Katlera. — Lov na vuka mogao bi da bude teži nego što bilo koji od vas dvojice misli. Stvar je u tome što vam lov neće biti dozvoljen na Holcovoj teritoriji. Holc je toliko moćan i bogat da ono što vuk pobije na njegovom krugu H predstavlja samo buvlji ujed. A nama nije svejedno hoćemo li preživeti ili propasti, i zbog toga Holc neće dozvoliti nijednom traperu da lovi unutar granice njegovog poseda. Činjenica je da vuk ima jazbinu na Holcovoj zemlji, a na naša imanja dolazi samo da ubija. Kada ga gone, on krene nazad u Krug H. A tamo ga niko ne može pratiti. Ne kada Holcovi revolveraši drže mrtvu stražu da bi odagnali prolaznike. Oni se ne šale. To niko ne zna bolje od mene.

— Čekaj, Fer — zaustio je Felouz. — Ne možeš biti sigurna...

— Ovo znam — rekla je. — Kada je vuk tek počeo da ubija, moj muž ga je pratio na Holcovo imanje. I tamo su ga našli mrtvog. Islednik je rekao da konj mora da ga je bio zbacio i vukao. Šerif je to prihvatio, iako... Iako sam mu pokazala tragove konopca na Bilovom vratu. Dakle, nije samo vuk onaj zbog kojeg treba da brinete. Tu je i Gustav Holc. Isto je toliko ubica koliko i vuk.

— Fer — rekao je Felouz s nelagodnošću — bilo bi bolje da sedneš.

Okrenula se prema njemu, s mukom se kontrolišući.

— O, hoću, Tome, svakako. Ali ne pre no što iznesem predlog. Predlažem da odmah sada udruženje glasa da li će se gospodinu Katleru, ili gospodinu Gilbertu, dati pravo da krene u poteru za vukom Viktorijom.

Zatim se okrenula, sela pored Katlera i zagledala pravo ispred sebe.

Felouz je izvadio maramicu i obrisao znoj sa lica.

— Pa, čuli smo ih obojicu. Meni se čini da Gilbert ima dobru ideju. Ubiti vuka i, istovremeno, sve ostale krvoločne zveri. U ovom trenutku svako tele je dragoceno. Kasnije ćemo brinuti o zečevima i skakavcima... Ali, hajde da glasamo. Ja glasam za Gilberta. A sada ostali... Bad Viler?

— Gilbert!

— Džud Bobit?

— Gilbert.

Gilbert se nacerio, izvadio cigaretu i gurnuo je među zube.

— Džeri Mos?

— Katler! — oštro je odgovorio čovek. Gilbertov osmeh je nestao. — Ja imam troje male dece — rekao je Mos. — Ne želim da otrov bude razasut po mom imanju.

— Bob Šenon.

— Katler. Slažem se s Džerijem...

— Ros Marvin?

— Ako Gilbert garantuje da će ubiti vuka, neka bude on!

— Heri Dolan?

— Katler. Video sam jedno otrovano imanje i znam kako to izgleda.

— Džordž Šmit.

— Pa, teško je odlučiti... Ali, i ja se pomalo bojim otrova. Osim toga, živeo sam na teritoriji Indžun kada je Katler tamo bio lovac na ljudske glave. Nikada nije odustajao dok ne bi ulovio onoga koga je gonio... Ja sam za Katlera.

Feluz je udahnuo vazduh. — Četiri prema četiri, i ostala si samo ti,

Ferfeks Rendal. Cini se da će tvoj glas odlučiti.

Fer Rendal je ustala.

— Možda ja na to imam pravo — rekla je. — Ja sam, ipak, najviše pogođena napadima, vuka, jer nema muškarca da čuva moje stado, a i moje imanje se graniči sa imanjem Gustava Holca. Gledala je čas Gilberta, čas Katlera, a zatim je rekla: — Dajem glas gospodinu Katleru.

Gilbert je bacio cigaretu na pod i zgnječio je čizmom.

— Prokletstvo! — zaškrgutao je. — Jedna luda žena...

Katler je ustao.

— Gilberte, prekini.

Gilbert je bio sav napet i ruka mu se ponovo spustila prema pištolju.

— Možda misliš da je...

— Napolje! — viknuo je Katler. — Čuješ li me? Gotovo je! Izađi!

Gilbert je zurio u njega.

— Mislim da ću sada otići — rekao je pošto je malo pričekao. — Ali to ne mora da znači da je gotovo. — Stisnutih očiju pogledao je po sobi. — Čekajte — rekao je. — Doći će vreme kada ćete me puzeći na kolenima moliti da ubijem tog vuka. — Zatim se okrenuo, odvukao se do vrata izašao i zalupio vratima za sobom.

Katler je, tek za sigurnost, [illegible] tamo.

— Gospođo Rendal, žao mi je što jedna dama mora...

Nasmejala se.

— Ne brinite, gospodine Katlere. Suviše sam dugo rančer da bih o sebi mislila kao o dami. Milo mi je što ste pobedili. Kao što sam rekla, mene vuk najviše napada. Hoćete li odsesti kod mene.

— Verovatno — odgovorio je Katler.

— Džes i ja ćemo večeras nazad. Ako biste želeli da nam se pridružite...

— Ne, gospođo. Noćas ću ostati u gradu. Imam mapu vašeg imanja. Videćemo se sutra.

— Ali, vuk! — On može i noćas ubijati.

Katler je odmahnuo glavom; više nije gledao u nju.

— Tu ne mogu pomoći — rekao je. — Sutra ću krenuti za njim.

Fer Rendal je ustala, a obrve iznad njenih lepih očiju su se izvile.

— A šta tako važno imate danas da obavite u gradu?

— Dve stvari — odgovorio joj je nabusito. — Prva je da napišem pismo u Kolorado. Druga je da se žestoko opijem.

— Žestoko... — zinula je od čuda.

— To radim jednom mesečno. Pomaže mi da ne mislim na neke stvari. Onda se opet predam poslu, a kada radim, nikada ne pijem. Hvala za vaš glas, gospođo Rendal. Vidimo se sutra posle podne. — Klimnuo je glavom. — Do viđenja, gospođo. — Okrenuo se i izašao.

U istom salunu kupio je još jednu bocu, ali je ovoga puta nije otvorio. Umesto toga, poneo ju je, pod rukom, prema konjušnici.

Jedno teško opijanje potisnuće, duboko u mozgu, sva sećanja. Neće više videti Dorin kako leži — krvavu masku umesto njenog lica, unakaženi patrljak ruke, rasporene i rasprsle grudi... Mnogo pića strpaće [illegible] te ne podnošljive slike u neku [illegible] mozgu bar na odajicu u njegovom [illegible] četiri nedelje, vreme dovoljno da započne borbu protiv nekog lava, medveda, jaguara ili vuka... Ali, svake noći, sve više bi izlazila ta užasna sećanja, a posle trideset noći samoće u pustinji, ili u planinama gde su lovci na vukove i traperi morali provoditi svoje vreme, bile bi toliko žive da se ne bi mogle podneti. Onda bi se ponovo napio i odagnao ih za mesec dana. Kada je skrenuo u uličicu pored konjušnice, kiselo se nasmešio. Ovde kažu da su svi lovci na vukove ludi; ni on nije izuzetak; on je samo bio lud na drugi način. Legao bi u kola, iskapio bocu, a zatim zaspao, blaženo, bez misli koje su ga progonile.

Iznenada je čuo zastrašujuće režanje i cviljenje pasa. Buka se zastrašujuće pojačavala i on je zaboravio sve i potrčao. Kada je zašao za ugao, ugledao je Riđova koji je ležao na leđima, zamršen u svom lancu, a odvezana doga se spremala da ga zgrabi za vrat.

Džon Katler se na trenutak sledio. Čeljusti velikog crnog psa su se zatvorile i kliznule niz Riđovljevu kožnu ogrlicu, Katler je odbacio flašu u prašinu i pojurio napred. Bacio se na dogu.

Ogromni crni pas mora da je bio težak mnogo više od pedeset kila. Nesvestan Katlerovog prisustva, bacio se ponovo na Riđovljev vrat. Katler ga je podigao i uhvatio visoko za njegove mišićave prednje noge. Pas je režao i izvijao snažno telo, nastojeći da čeljustima dograbi Katlerove ruke.

Katler ga je snažno zavitlao. Crni pas leteo je desetak metara i pao na zemlju utabanu kopitama.

Udarac mu je oduzeo dah, ali je, bez obzira na to, stao na noge. Pre no što ga je mogao napasti, Katler je izvadio pištolj i potrčao prema njemu. Pas je podigao zadnji deo tela, skočio, ali, bio je suviše slab. Katler se pomerio u stranu i drškom pištolja ga snažno udario u vrat.

Velika crna životinja se bez svesti srušila se [illegible] svesti, a Katler je zavrteo pištolj i ponovo ga uhvatio za dršku. Obazreo se oko sebe.

— Gilberte! — zaurlao je.

Čovek koji je ličio na majmuna iskoračio je dva koraka iz grupe radoznalaca iza konjušnice. Njegovo tamno lice prekriveno bradom bilo je prebledelo. Katler je uperio u njega pištolj, lud od besa.

— Proklet da si, Gilberte, nahuškao si svog odvezanog psa na mog, koji je bio na lancu...

— Odveži ga. Sačekaj dok moj dođe k sebi. Šarov ga ne može pobediti.

— Ne radi se sada o tome, Gilberte — kazao je Katler otpuštajući oroz na svom koltu. Držeći ga i dalje uperenog, sagnuo se i dograbio nazubljenu ogrlicu onesvešćene doge. Cev kolta bila je stalno upravljena u Gilbertov stomak, dok je vukao psa nazad ka lancu sa kojeg je ovaj bio oslobođen. Sigurnim prstima, i dalje motreći na Gilberta, zakačio je lanac za alku na ogrlici, a zatim se sklonio, ispravljajući se. — Nije reč o psima već o tome da li ti možeš pobediti mene.

Gilbert je zatreptao. Stisnuo je svoje ogromne šake.

— Tebe da pobedim? — Pa, do đavola...

— Skini taj pištolj — rekao je Katler. — Videćemo jesi li toliko hrabar koliko i tvoj pas.

— Hrabar? To jesam. Do đavola, Katlere, misliće da te vuk dograbio pre no što ja završim s tobom. Kako hoćeš da se tučemo?

— Svejedno mi je — odgovorio je Katler.

— To mi odgovara — prošaputao je Gilbert, a ruka mu je posegnula za kopčom opasača. Skinuo je pištolj, dodao ga jednom posmatraču, a zatim istupio napred. — Katlere, ja sam spreman...

Katler je iznenada odbacio zakočeni pištolj, izvadio nož i bacio ga za pištoljem.

— I ja — zaurlao je i jurnuo.

Gilbert je pošao napred, podignutih šaka, da dočeka napad. Njegove dugačke ruke omogućavale su mu da dohvati Katlera. Zadao mu je direkt levom, pa zatim desnom, kada mu je Katler prišao nadohvat. Katler je osetio kako je levica proletela kraj njegovog obraza; desna je potpuno promašila dok je ulazio Gilbertu u klinč. Desnicom mu je gađao, usta, pogodio ih, i razvalio usnu o zube. Zatim je podigao koleno.

Gilbert je pokušao da se odbrani nogom, ali je bilo prekasno. Urliknuo je kada je Katlerovo koleno zdrobilo njegovu butinu. Zaljuljao se, a Katler ga je ponovo udario među oči.

Gilbert se jedvan podigao uza zid ambara. Protresao je glavom, a kada ga je Katler napao, odbacio ga je. Njegova čizma udarila je Katlera u rebra, odvratila napad i zavitlala ga. Još cvileći od bola zbog bolne prepone, Gilbert je pošao za njim.

Ne čekajući Katlera da se sredi, snažno ga je udario u bradu. Katler je pao, a Gilbert ga je šutnuo u rebra. Katler se okrenuo i podigao.

Gilbert je pokušao da ga udari po glavi, ali Katler je odbio napad i otkotrljao se u stranu udarivši Gilberta levicom, tako da je ovaj oteturao sve do jednih zaustavljenih kola. Gilbert se sagnuo kada je Katler došao za njim, i Katlerov udarac je promašio. Gilbert je ispružio ruku i dohvatio oko metar dugačku motku, na oba kraja okovanu gvožđem, sa okruglim gvozdenim okcem na jednom od njih. Zamahnuo je njom, i ubo Katlera u stomak. Katler je pao na leđa, i dok je udisao vazduh, video je Gilberta kako hvata motku obema rukama i podiže je visoko da bi zadao i poslednji udarac.

Katler se otkotrljao ispod kola i motka ga je promašila. Gilbert je ponovo zamahnuo motkom, ali, bilo je prekasno.

Katlerova ruka je poletela, zatvorila se oko njegovih čizama, i povukla. Vrisnuo je i izvrnuo se na leđa. Od snažnog pada izgubio je dah. Katler se izmigoljio ispod kola, ustao, zgrabio motku i bacio je. Gilbert se otimao, ali Katler ga je bio zajahao.

Zabio je svoju levu ruku u Gilbertovu masnu kosu i podigao mu glavu. I dok je Gilbert udarao po njegovim ramenima, Katler je podigao svoju desnicu i spustio je na njega.

Njegova pesnica bila je dovoljno jaka da je mogla slomiti dasku. Gilbertove vilice bile bi se raspale da se ruka, koja mu je držala kosu, nije trgla. Zubi su udarili jedni o druge i telo mu je odmah omlitavilo.

Katler se podigao na noge, sav izubijan. Gilbert je ležao opružen. Zatim je Katler pogledao gomilu radoznalaca.

— Recite mu... — počeo je promuklim glasom — da me se kloni, jer ću ga ubiti... — Sada ga nosite, čujete li?! Odnesite ga nekuda...

Ljudi su zurili u Katlera, a onda su zgrabili Gilbertovo mlitavo telo i odvukli ga niz prolaz kraj konjušnice, van dometa pogleda. Katler se okrenuo i video kako doga pokušava da se podigne. U širokom krugu ju je zaobišao i pošao do Riđova koji se besno trzao i bacao na kraju svog lanca.

— U redu je — rekao je Katler blago. — Budi miran. Da vidim da li te je povredio.

I dalje pokazujući zube, Riđov je nepomično stajao dok ga je Katler pregledao. Nije bilo nikakvih tragova borbe. Katler se blago nasmešio. Šta su ono govorili za ovu vrstu pasa? Mogu da učine sve što i svaki drugi pas i da još drugog psa obliže... Uprkos svojoj prednosti, doga jedva da je ogrebla Riđova.

Katler je otkačio lanac.

Riđov je stajao nepomično, nakostrešene dlake.

Katler je znao da u Riđovu sve žudi da se zaleti na dogu. Ali, on se, uz oklevanje, poslušno vinuo na sedište kola. — Ostani tu — naredio je Katler. Othramao je, zatim, po dvorištu i pronašao flašu koju je bio bacio.

Vraćajući se do svojih kola, zaobišao je dogu, a onda se popeo u kola. Tu se opružio, dahćući. Izvadio je zapušač. Riđov će ga čuvati kao i uvek dok on pije. Čak ni Gilbert, premda je neverovatno da je spreman za osvetu, ne bi mogao proći pored ovog psa. Katler je gledao u kljuse koje su se njihale nad njim. Zatim je prineo flašu ustima i potegao veliki gutljaj počinjući drugi deo svoje pijanke.

III

Katler je jahao konja da bi rasteretio mazge dok vuku kola uz strminu. Kada su stigli do vrha, zaustavio se. Uprkos mamurluku, uzdahnuo je sa strahopoštovanjem pred prizorom koji je ugledao.

Sa leve strane nadvisivala ga je planina, blago ispresecana vrludavim putem kojim se on kretao. Pogled koji se pružao pod njim bio je veličanstven.

Veliki basen oivičen brdima oštrih vrhova presecao je krivudavi planinski potok. Padine su bile prekrivene smrekom iz koje je tu i tamo provirivala po koja stena, visoka litica ili grupa kuća. Ali, većinu zemlje pokrivala je trava, lepi pašnjaci koji su se miljama pružali između brda.

U tom prostranstvu, na dnu basena, videli su se kuća i okolne zgrade i vetrenjača koja se polako okretala.

Na tom kraju basena spajale su se dve planine oblikujući šav od zgomilanih stena.

Katler je držao zategnute dizgine.

— Apaču — rekao je glasom punim poštovanja — ovo je stočarski kraj. Jedan od najlepših koje sam ikada video.

Sjahao je, zamotao dizgine o rog sedla, popeo se na kola i zakočio ih.

— A i jedan od najboljih predela u kojima žive vuci — dodao je dok su mazge Kejt i Ema krenule niz padinu, odupirući se o tle zadnjim nogama.

Katler je veoma vešto vodio kola da ne bi poletela nizbrdo. Riđov ih je pratio pozadi.

Dok je Katler baratao kočnicom i dizginima i pazio da ne nagli, osetio je snažan bol u lobanji. Osećao je kao da neko nespretan tupim predmetom pokušava da mu pretesteriše glavu nadvoje.

Bile su to posledice tuče i pića.

Vezana doga se bacala i lajala čitavu noć, ali ga nije sprečila da spava kao zaklan pošto je dovršio drugu bocu.

Kada je osvanulo jutro i Katler se ošamućen probudio, psa više nije bilo. Nije bilo ni Gilbertovih kola, što je doznao raspitavši se u kancelariji konjušnice.

— Rekao je da ide u okrug Dona Ana u Novom Meksiku — kazao je službenik Katleru. — Izgledao je gore od vas, a to nešto znači.

U svakom slučaju, više ne mora brinuti o Gilbertu, pomislio je Katler kroz mamurluk. Jedino čega treba da se boji su vuk Viktorio, Gustav Holc, kakav bio da bio i . . . i Fer Rendel, priznao je samom sebi. Odavno nije video ženu kao što je ona. Otkad je umrla Dorin, za vreme svih svojih lutanja. . .

Kola su najzad stigla do kraja nagiba.

Katler je gurnuo drvenu ručicu i kola su uz škripu metala zakočila. Mazge su zatezale amove, Apač je zafrktao i otkasao malo napred, ali ne van dometa glasa.

Katlerova oprema zveketala je dok su se kretali dalje; sada je i njemu bilo bolje. Smatrao je da je to delimično zbog njegove prirodne izdržljivosti. Ali, bilo je to delimično i zbog čistog, slatkog, oštrog planinskog vazduha, najboljeg leka protiv mamurluka.

Kada je prešao još nekoliko milja, bola je nestalo i bio je ponovo onaj stari.

Kao i Indijanac, dobar traper je video ono u što je gledao; zemlja je kao biblioteka, pruža obilje informacija. Svako stvorenje ima svoje navike i svoj način kretanja i ako niste u stanju da se uživite u ulogu vuka, ne treba za njim ni da krećete.

Katler je mogao glumiti vuka kada je to hteo, i dok su mazge teglile, on je proučavao teren.

Video je prirodne puteve kojim bi se vuk, koji lovi, kretao, visoke humke iznad njih, koje svaki vuk, instinktivno, mora da ispita pre no što krene dalje, usamljeno drvo koje

mora da bude mesto za mokrenje, udaljenu gomilu stena koja bi mogla prikriti jazbinu. I pre no što ga je par mazgi približio kući na ranču, Katler je u glavi imao potpunu sliku basena i znao je verovatne puteve kojim su dolazili i odlazili obični vuci.

Vuk Viktorio, međutim, nije bio običan, pa se nije moglo očekivati da će se kretati uobičajenim putevima. Njegove navike trebaće polako i brižljivo proučiti.

Najzad je Katler stigao do raskršća od kojeg je sporedni put vodio na ranč. Kada se približio kući, video je da ona ne izgleda baš imućno. Maloj kući bilo je veoma potrebno farbanje, a ostalim zgradama popravak. Stubovi na toru bili su počeli da se naginju, a bodljikava žica na njima se ulegla.

Katler se namrštio. Po svemu sudeći, Fer Rendal je jedva sastavljala kraj s krajem.

U dvorištu je oslobodio mazge i sišao s kola. Počeo je da doziva:

— Hej, ukućani! — ali, pre no što je dovršio, iza ambara je dotrčao Džes, sin Fer Rendal.

— Gospodine Katlere! — uzbuđeno je povikao i obesio se traperu o noge.

Katler ga je zgrabio i visoko ga podigao. Dečaku bi dobro došao obilni obed, pomislio je.

— Zdravo, Džese. Je li ti mama tu?

— Na imanju je; vratiće se u sumrak.

Kada je skočio na zemlju, Džes se izmigoljio i zagledao u Riđova.

— Kakav pas! Kako se zove?

— Veliki Riđov. Imaš li ti ovde psa? Ne želim da se Riđov s njim potuče.

Na dečakovom licu pojavio se izraz tuge.

— Imao sam psa. Zvao se Spot. Otac mi ga je poklonio. Ali ga je prošle nedelje zaklao vuk.

Katler se ukrutio, a njegova velika ruka zarila se u dečakovo rame.

— Stani malo — rekao je. — Onaj vuk...

— Da, gospodine. Došao je usred noći, pravo do kuće. Prosto je nadvoje pregrizao Spota. — Dečak je progutao knedlu.

— Da li je moguće... — Katler je instinktivno podigao glavu i pogledao u šav između dve planine koji se nalazio iza kuće na ranču.

— Sahranio sam ga — nastavio je Džes. — Mama je obavila obred, a ja sam zabo krst na mesto gde smo ga zakopali.

— To je lepo od vas. Mislim da ga je to usrećilo. Hoćeš li da se upoznaš s mojim psom?

— O, da...

— Onda budi miran. Sasvim miran. Daj mu vremena da te celog onjuši. Riđove! — prasnuo je Katlerov glas.

Riđov je dotrčao. Katler je stajao s jednom rukom na Džesovom ramenu, gladeći mu dugu kosu, dok ga je veliki riđi pas radoznalo obilazio i njušio. Zatim je Riđov isplazio jezik i oblizao Džesov gležanj na ruci.

Katler se nasmešio.

— Sada ga možeš pomilovati. Tačno između ušiju; počeši ga tu i izgovori mu ime: Riđove.

— Riđove — prošaputao je Džes. — Au, zdravo, Riđove.

Pas je zacvileo.

Katler se blago nasmejao.

— Sad ste prijatelji. Možete se igrati koliko hoćete, samo ga nemoj vući za uši i rep.

— Zaista se mogu igrati s njim?

— Ako se budeš vladao kako treba. Ako to zaboraviš, štipnuće te da te podseti. Nemoj da dotrčiš kod mene plačući.

— Ura! — željan ljubimca i druga za igru, kako je Katler ocenio, Džes je zgrabio Riđova oko vrata. Dok je Katler isprezao mazge, njih dvojica su se već valjali po zemlji. A kada su se mazge i Apač napili vode iz korita i Katler ih vratio u tor, Džes je bio na nogama, a Riđov je puzao oko njega kao štene.

— Hej, gospodine Katlere! Mogu li pogledati šta ima u vašim kolima?

— Što da ne — Katler ga je podigao i prebacio preko stražnje ograde kola. — Evo, pogledaj.

Džes je zadivljeno zurio.

Katlerov jedini dom bila su njegova kola koja su bila savršeno uredna.

Ugrađeno postolje za puške bilo je odmah iza sedišta. Na njemu su bile sasvim nova Krag repetirka kalibra 30; vinčesterka 30-30 i sačmara kalibra dvanaest. Municija je bila smeštena ispod, u dugačkim sanducima.

Katlerova posteljina bila je prostrta na vunenom madracu koji se nalazio na podu. Kožni kofer bio je pored madraca. U specijalnom odeljku bile su namirnice za njega i psa, a tu je bila i posebno smeštena hrana za konje.

Rezervno bure sa vodom bilo je pričvršćeno čeličnom omčom. A bile su tu i klopke.

Klopke su, većinom, bile tipa Njuhaus, premda je bilo i nekoliko tipa Oneida. Bilo je tu nekoliko malih jednostrukih opruga za lasice i vidre, koje su se njihale na jednom kraju trake što se pružala vertikalno u odnosu na oble podupirače prekrivača za kola.

Ostale su bile sa dvostrukim oprugama: broj dva za lisice; broj četiri za veće jače životinje kao što su pume, kojoti i vukovi; broj pet za koguara i crnog medveda. Nad svima je dominirala ogromna kljusa za medvede, groznih čeljusti.

Ona je bila izrađena po porudžbini i jedina nazubljena velikim oštrim čeličnim klinovima koji su ulazili jedni u druge. Katler ju je sam konstruisao i nadgledao izradu njenih specijalnih dvostrukih čeljusti. Nijedan medved, a naročito grizli, koji ga je u snovima progonio, ne bi se izvukao iz jedne takve kljuse.

Ispod su se u jednoj kutiji nalazili veliki zavrtnji za pričvršćivanje poluga klopki prilikom njihovog postavljanja.

— Čoveče — uzdahnuo je Džes Rendal. — Kakva gomila klopki! Hej, gospodine Katlere, da li biste me naučili da ih upotrebljavam?

Katler se nasmešio.

— Možda. Zavisi. . .

— Od čega zavisi?

— Od toga da li poštuješ pravila.

— Pravila? Kakva pravila?

Katler se uozbiljio. Skinuo je jednostruku kljusu broj jedan, pritisnuo njenu oprugu, namestio obarač, zario jedan prst ispod njenih čeljusti i aktivirao je. Uz metalni zvuk, kljusa se zatvorila. Džes Rendal je odskočio.

— Klopke su — rekao je Katler — otvorile put na Zapad. Kompanije koje se bave prodajom krzna u potrazi za dabrovinom poslale su stare gorštake u zemlju Indijanaca.Od trgovine krznom izgradili su se Santa Fe i Sijetl, a to je odvelo i Hadson Bej kompaniju u Kanadu. U stvari, mladiću, da nije bilo trapera, verovatno se niko u ovoj zemlji ne bi zadržao posle njenog otkrića. Krzno je kao zlato.

Gledao je kljusu u svojoj ruci.

— Trgujući krznom siromah se može brzo obogatiti. Dolazili su ovamo u potrazi za zlatom, ali je zlata bilo malo, pa su se i ostali okrenuli krznima.

Odložio je kljusu.

— Mnogo farmera i rančera i mnogo njihovih sinova moglo je doći do gotovog novca jedino preko krzna. Jedan dečak kao ti. . . Mislim da bi vama dobro došao gotov novac, a ti bi ga mogao zaraditi. Uzmi tvorove, neke jazavce, možda čak i kojote. Ali prvo moraš naučiti pravila. Nema drugog načina.

— Reci mi pravila. Ja ću ih naučiti.

Katler je namestio kljusu, i još jednom je aktivirao.

— Kljusa povređuje životinju, tu nema sumnje. Ako loviš kljusom, naučićeš kako da ih najmanje povrediš. A prva i najvažnija stvar je da svaku kljusu koju postaviš, mo-

raš pogledati svakog dana. Bez obzira na to da li pada kiša ili sija sunce, da li si zdrav ili bolestan, postavio si kljuse, i moraš ih obići.

— Da, gospodine.

— Jer nećeš ostaviti životinju da polako krepa od gladi nego ćeš joj brzo skratiti muke. . . Sledeće je da ne stavljaš kljuse samo po hladnom vremenu kada je krzno najbolje, osim ako se dogodi slučaj, kao sa ovim vukom, kada neka životinja ubija stoku. Kada je toplo, krzna ne vrede, a zločin je ubijati životinje uzalud. Jesi li razumeo?

— Razumeo sam.

— Poslednja stvar, koja je isto tako važna, možda najvažnija. . . — Pomislio je na Gilberta i usne su mu se stanjile. — Nemoj postati pohlepan. Nemoj pokušavati da sve poubijaš. Uvek ostavi nešto za rasplod. Time održavaš ravnotežu i imaćeš krzna svake godine. Radi kao što su Indžuni radili. Uzmi ono što možeš iskoristiti, ono što ti stvarno treba, ništa nemoj bacati, pa će, kada dobiješ unuke, i za njih nešto ostati. Dakle, kada uhvatim vuka. . .

Ućutao je kada je čuo udaljeni topot kopita.

— To je mama! — povikao je Džes i skočio sa kola. On i Katler posmatrali su kako im se galopom približava jahačica.

Jahala je na čilašu uspravljena kao muškarac. Čak ni sa tolike udaljenosti nije ju se moglo zameniti za muškarca. Kestenjasta kosa lepršala je za njom, ispod muške košulje videle su se obline i lepe dugačke noge u uskim levis pantalonama.

Ušla je u dvorište, zategla dizgine i sjahala.

— Dobar dan, gospodine Katlere. Vidim da ste se vi i Džes već susreli.

— O, mi smo stari drugari — nasmešio se Katler. Žena se skamenila kada je Riđov poskočio. — Ne brinite — rekao je Katler. — Sprijateljio se sa Džesom, a sa ženama je kao jagnje.

Ispružila je ruku i pomilovala psa po glavi. Strpljivo je stajao njušeći je. Katleru se dopao njen pristup.

— Ne bojite se pasa, zar ne?

Fer Rendal se kiselo nasmešila.

— Gospodine Katlere, ima toliko stvari od kojih zaista treba da se bojim, da ne mogu sebi dopustiti bezrazložne strahove. Izvolite u kuću. Džese, molim te, veži mog konja.

Katler je ušao za njom u mali dnevni boravak; nameštaj u njemu nekada je bio dobar, ali sada je bio trošan, premda je sve bilo savršeno čisto. Povela ga je u isto tako besprekornu kuhinju. Upitala ga je:

— Jeste li popili svoje piće?

Pogledi su im se susreli i Katler je klimnuo glavom.

— Da, gospođo.

Na Ferinom licu zadržao se kiseo osmeh.

— Nije trebalo da zvučim tako pobožno.

Sasvim iznenada, postala je uzdržana.

— Znam kako je kad vam neko nedostaje. — Okrenula se prema kredencu. — Celog dana sam radila. U stvari, popiću i ja jedno piće. Hoćete li mi se pridružiti?

— Ne, hvala. Kao što sam rekao, dok radim ne pijem, a sada sam na poslu. Malo kafe bi mi, međutim, prijalo.

Podstakla je zapretanu vatru, dodala drva i spremila veliki emajlirani lonac. Baratala je po kuhinji, pomislio je Katler, isto tako dobro kao što je jahala i pisala pisma. . .

Dok se kafa kuvala, uzela je iz kredenca polupraznu bocu, usula viski u čašu, dodala vode, potegla veliki gutljaj, a zatim s olakšanjem uzdahnula.

— Želim da porazgovaram s vama o nečem pre no što dođe Džes. Rekao mi je da je prošle nedelje vuk došao u dvorište i ubio njegovog psa — počeo je Katler.

— Tako je. Usred noći je to bilo. Našli smo lešinu sledećeg jutra, jed-

va pedeset stopa od kuće. Zver je posao obavila bez imalo buke.

— Nije neuobičajeno da veliki vuk izmami psa daleko od kuće, natera ga u trk, a zatim, kada se nađe van dometa puške, zakolje. Ali kada učini nešto ovako. . . Mislim da Džesa više ne bi trebalo ostavljati ovde samog.

— Nisam to rado učinila. Ali ja nemam izbora. Moram da jašem čitav dan, a on ne može. Uvek se vratim pre mraka. Vuk svakako ne bi. . . ne usred dana.

— Ja još ne znam šta bi on uradio — rekao je Katler. — Znam samo da šta god uradi to neće biti onako kao što bi drugi vuci uradili. Ja ne bih rizikovao. U svakom slučaju, prvih nekoliko dana ostavljaću Riđova ovde sa Džesom, pa ćete moći da obavljate posao. Tako će dečak biti sasvim bezbedan. Ali, kada mi bude zatrebao Riđov, moraćete Džesa da vodite sa sobom.

— Naravno. . .

— A sada mi recite sve što zate o vuku.

Fer je dovršila piće i počela da priprema večeru dok je govorila.

— Pa, vuci su u prilično meri bili istrebljeni iz planina pre no što smo se doselili. Mislim da ih je bilo još nekoliko na udaljenim mestima. Onda su se pojavili vuk Viktorio i njegov čopor, i počeli da kolju stoku. O, ne kao sada. . . možda bi zaklali jednog vola nedeljno, tu i tamo, na nekom trećem mestu; nikom to nije nanosilo previše štete. Tada je Tom Felouz pokušao da ih ulovi. Uspeo je da uhvati kljusom jednu vučicu. . .

— Šta mu je ona trebala? — brzo je upitao Katler.

— Pa. . . — Fer je slegnula ramenima. — Ubio ju je i odrao. Od njenog krzna napravio je kapu i par rukavica; time se hvali.

— Šta je uradio s lešinom?

— Mislim da ju je ostavio mišarima.

Katler se užasnuo.

— Budala. Mogao ju je upotrebiti da ga uhvati.

— Kako to mislite?

— Vuci se doživotno sparuju — rekao je Katler. — I kada se jednom spare, verniji su jednim drugima od većine ljudi. Felouz ju je mogao upotrebiti kao mamac. Tada bi bez ikakvih problema uhvatio mužjaka.

Fer je zurila u njega.

— Mislite da bi došao do njenog tela? Da bi tugovao?

Katler je klimnuo glavom. Fer izvi obrve.

— To me gotovo tera da ga žalim. A možda to objašnjava ono što se posle desilo. Tada je počeo da ubija onako kako to i sada čini. On prođe kroz stado i zakolje odraslo govedo, čak i bikove, osam, deset, možda i petnaest grla za jednu noć. Mi više ne možemo da izdržimo takve gubitke. Sada nisam ni sigurna da mogu skupiti dovoljno govedine da platim hipoteku Holcu i preživim zimu.

— Holc drži hipoteku na vaše imanje?

— On drži većinu hipoteka. . . Kupio ih je od banke. Ako ne platimo u roku, neće nam dati nimalo slobode. — U glasu joj se osećala gorčina. — Shvatate li sada zašto on vuku obezbeđuje svetilište? On ima dovoljno jahača koji mu čuvaju stoku, a ono malo što izgubi samo je investicija u preuzimanje potpune kontrole nad oblašću. Bolji posao ne bi obavio ni da vuka toliko plaća mesečno da radi za njega. Gospodine Katlere, morate ga uhvatiti, i to brzo.

— Daću sve od sebe, ali će to malo potrajati. Moram da saznam kako on misli. . . Bol ga je pretvorio u razbojnika i njegov mozak radi sasvim drukčije od mozga obične životinje. Osim svega, dobro su ga obučili svi amateri koji su se oprobali pred njim. Ali, učiniću to što brže budem mogao, gospođo Rendal.

Pogledala ga je.

— Zovite me Fer, rekla je.

Katler je preleteo pogledom preko nje i nasmešio se.

— Dobro — rekao je. — Vi ste Fer. Vi mene možete zvati Džon.

Katler je ležao budan u kolima, zureći u mrak. Bio je nemiran i čak pun zebnje.

Prvi put otkako je pamtio, opijanje nije imalo učinka. Znao je da je to bilo zbog Fer Rendal. Samo vrzmanje oko nje probuđivalo je mnogo sećanja. Toliko je ličila na Dorin; stalno je upoređivao njih dve. . .

Prevrtao se i nakašljavao. Isuse, hoće li se ikada osloboditi tog sećanja? A i mržnja koja ga je morila držala ga je uvek u pokretu, uvek je gonio tog tronogog grizlija. . . Ponovo je video ono što je životinja učinila Dorin, ponovo je čuo njeno užasno ječanje i poslednje reči koje je prošaptala ležeći u njegovom naručju, dok ju je život napuštao. . .

Ponovo i ponovo, mržnja je plamtela, i odlučnost da će jednog dana pronaći njenog ubicu. Dok ga ne nađe, ništa drugo neće biti važno i ništa neće biti stalno.

Ponekad se pitao da nije lud, da grizli nije neko priviđenje, tvorevina mašte lude od bola.

Nije gubio vreme; sahranio je Dorin i krenuo po tragu. U početku ga je bilo lako pratiti, naročito čoveku koji je tu veštinu naučio od Indijanaca.

Usmerivši se ka severu, medved se brzo kretao pravolinijski, zalazeći duboko u planine i ne zaustavljajući se ni da bi se odmorio ni da bi jeo.

Nadao se da će učiniti ono što obično čine pobesnele ranjene životinje kada ih gone, da će se okrenuti na njega i postati lovac umesto gonjena životinja, ali on to nije učinio. Samo je jurio.

Onda je naišla mećava, zasleplјujuće beli sneg koji nije prestajao da pada u planini. Izbrisao je trag. Planinom je besnela mećava nedelju dana, onemogućivši mu putovanje i nedeljama posle toga. Možda se medved sklonio u jazbinu da prezimi, a možda nastavio da se kreće i bio miljama daleko.

U svakom slučaju, nestao je kao utvara.

Tako je Katler morao, za sada, da odustane. Ali, nije mogao da živi na svom ranču bez Dorin i sa svim tim uspomenama.

Osim toga, nije se još bio obračunao s medvedom. Ako je živ, naći će ga negde.

Prodao je ranč i opremio se kljusama i priborom. Zatim je krenuo u svoj dugi lov izdržavajući se lovljenjem drugih razbojnika nalik grizliju. U tome je bio dobar. Njegov deda bio je gorštak i mnogo ga je naučio. Indijanci su mu usavršili znanje, a pomoglo mu je i znanje koje je stekao loveći ljude kao oblasni šerif.

Znao je da na Zapadu, do sada, nije bilo boljeg trapera od Džona Katlera — ali za razliku od većine, njega nisu interesovale male sume koje su plaćali za obične životinje, niti zarada koju je imao od krzna.

On je jurio ubice, one koji su bezumno klali. . . Za takve životinje dobijala se velika nagrada. Posvuda je lutao ratujući sa njima, uvek u potrazi za jednom te istom životinjom, tronogim medvedom.

Još je bio živ. I sasvim je poludeo tumarajući bez kraja, ne označavajući nijednu teritoriju kao svoju. Ubijao je sve živo, sve što mu se našlo na putu. Pojavljivao se svuda. I kad god bi dobio vest o njemu, Katler bi ostavljao sve i kretao za njim, a kad bi stigao tamo grizli bi iščezao.

Prošlo je pet godina, pomislio je. Pet godina opsesije, samotnih dana i još samotnijih noći, a još nije uhvatio tog grizlija. Ali, možda, ako Gilbert nije lagao za Kolorado. . .

Tada je čuo vuka.

Zavijanje je dolazilo iz daleka, sa udaljenosti od dobre tri milje. Izlazilo je duboko iz grla i jezivo se prolamalo kroz noć. Kao urlikanje za du-

šom izgubljenom u paklu, uzdizalo se visoko u drhtavi krešendo, a onda zamrlo.

Džon Katler je seo i dohvatio svoje čizme. Na sedištu kola Riđov je ustao, dlaka na vratu mu se presijavala, a iz grudi mu je dopiralo tiho režanje. U toru je Apač zarzao.

Još jednom se čulo zavijanje.

Katler je požurio; istrgao je pušku sa držača i spustio se preko sedišta. Sa Riđovom kraj sebe, već se bio uputio prema toru, kada se upalilo svetlo u kući Rendalovih i vrata se širom otvorila.

— Džone! — Fer je stajala na vratima držeći noćnu košulju zamotanu oko sebe. — Jeste li čuli?

— Čuo sam — rekao je Katler. — Severozapadno, oko tri milje.

— Iz kanjona Bakhorn. Tamo imam nešto stoke, krave i jednogodišnjake. O, bože moj, ako zađe među njih... Čekajte, ja ću s vama.

— Ne! — rekao je Katler — vi ostanite ovde. Osluškujte ga! To je veliki vuk! — Zgrabio je sedlo i prostirku. — Možda imamo sreće, možda ćemo Riđov i ja moći da mu dođemo glave. Kako ću stići tamo?

— Nije teško. Jašite na sever dok ne naiđete na bujicu, onda idite uz nju do levog ogranka, on će vas odvesti pravo do kanjona. Ali, Džone...

— Do đavola, rekao sam da ostanete sa Džesom. — Osedlao je Apača. — Ne brinite ako se ne vratim dan, dva. Ako mu Riđov naiđe na trag, ići ćemo za vukom sve dok Riđov bude mogao da trči... — Uzjahao je. — Hajdemo, Riđove!

Pas je već kao metak jurio u pravcu odakle se čulo zavijanje koje je ponovo prolamalo ponoćnu tišinu.

— Džone! — viknula je Fer Rendal dok je Katler podbadao konja.

— Srećno, i čuvajte se!

Katler nije odgovorio. Sa Apačom, koji je jurio, sledio je velikog Riđova prema mestu odakle se zavijanje čulo. Vuk će uskoro da započne lov; morao je da stigne do kanjona Bakhorn pre no što životinja pokolje jednogodišnjake Fer Rendal. Ubio vuka ili ne, Katler ga je morao odagnati od krda.

Iako mu je nad glavom bledo i varljivo sijao polumesec, Džon Katler je divlje i riskantno jahao. Imao je poverenja u svog konja i nikada ga nije obuzdavao. Apač, koji je bio navikao na trku, uživao je u njoj i nikada nije usporavao. Sledeći Riđova, koji više nije bio daleko, Apač je, preskakao sve prepreke sve dok nisu stigli do bujice, a onda je pojurio uz nju. Zavijanje koje se čulo ispred njih sada je prestalo, a to je značilo da je vuk kretao dole, u noćni pokolj.

Jedna tamna linija ispred njega ukazala je na skretanje ulevo od glavne staze uz bujicu. Katler je okrenuo Apača, koji je bio u punoj brzini, i pozvao Riđova. Veliki pas se okrenuo, stigao ih i opet pojurio ispred njih.

Malo dalje, bile su klisure kanjona Bakhorn. A odatle, jedva pola milje daleko, čulo se užasno mukanje preplašenog krda.

Katler je opsovao; prokleti vuk je već bio među njima! Izvukao je vinčesterku, otkočio je i nasumice ispalio četiri hica u vazduh, dok je Apač jurio napred, sledeći Riđova. To će upozoriti vuka da se on približava i odvratiti mu pažnju od stoke, čak i po cenu da ga ne ubije. Da je Katler duže čekao, vuk je mogao zaklati pet, šest grla...

Katlerova taktika je uspela.

Iznenada se kroz noć prolomilo Riđovljevo besno lajanje; ugledao je zver.

Katler je trgnuo Apačeve uzde i konj je stao.

Riđov je nastavio da juri.

Preko zaravni, na ulazu u kanjon, Riđov je za ciljem i dalje jurio, lajući. Iznenada je tako brzo promenio pravac da je gotovo pao i odjurio desno.

Katler je sasvim iznenada ugledao vuka. Ovaj je iskočio iz senke

smreka, trčeći pravo na mesečinu, i Katler se, čak i sa puškom u ruci, na trenutak sledio. Izgled životinje ulivao je strahopoštovanje. Nikada nije video tako ogromnog vuka. Bio je veći od jednogodišnjeg teleta i preleteo je preko zaravni neverovatnom brzinom, srebrn gotovo kao mesečina, niskog trbuha, dugog repa. Glava mu je bila ogromna, njuška dugačka i činilo se da lebdi nad zemljom. Katler ga je uhvatio tim jednim kratkim pogledom, ali pre no što je uspeo da se povrati od iznenađenja i da uperi pušku, vuk je ponovo nestao u senci, dok je Riđov snažno lajao za njim.

Katler je proklinjao samog sebe što ga je násamario. Do đavola, da ga nije tako zaprepastila veličina životinje, možda bi je na licu mesta oborio. A sada nije preostalo ništa do divlja trka kroz noć. Riđov će pratiti vuka sve dok bude mogao da trči, a ako ga satera u tesnac, daće sve od sebe da ga zadrži, premda je Katler sumnjao da čak i ovakav pas može da se suprotstavi moćnim čeljustima u toj ogromnoj lobanji.

Ponovo je poterao Apača u trk, vodeći ga prema Riđovljevom lajanju, koje se gubilo. Malo se primakao, a zatim je usporio dorata. Ova će potera dugo trajati i Apaču će trebati snage i izdržljivosti.

Katlerovo jahanje pretvorilo se u noćnu moru. Vuk se uputio ka neravnom terenu, a Riđov mu je bio za petama. Konj je davao sve od sebe, a to je bilo više no što je mogao bilo koji konj kojeg je Džon Katler ikada posedovao ili video, ali ni on nije bio od čelika. Verući se uz brda prekrivena velikim kamenjem, provlačeći se kroz smrekove gustiše, klizeći niz padine, probijajući se kroz odrone i jaruge, Apač je nosio Katlera sve dublje u planine.

Trebalo je samo da pusti konja da bira put; dorat je znao da treba da ide za Riđovom, a njegova sposobnost za držanje pravca bila je isto tako dobra kao i Riđovljevo lajanje, sad glasno, sad gotovo izvan domašaja sluha, dok su se kretali kroz taj prokleti lavirint.

Osećajući kako se slabine konja pod njim uzdižu, osluškujući njegov umorni dah, češće zastajkujući da bi ga pustio da se izduva, Katler je bio svestan jedine utehe. Ni vuk nije bio od čelika. Riđov neće odustati sve dok bude mogao trčati; pre ili posle, mora popustiti i upustiti se u borbu ili crći; tada će se njemu ukazati prilika.

Mesec je odavno bio zašao, a nebo na istoku bledelo je od prvog bleska zore. Ispred su se nazirale litice uskog klanca, a iz daleka je, sa drugog kraja klanca, dopirao glas Riđova, prigušen zbog udaljenosti i iscrpljenosti. Katler je opsovao i uputio konja prema klancu. Tle je bilo prepuno kamenja stena i kaktusa, a po slabom svetlu nije se video nikakav put. Katler je sjahao, uzeo u ruku Apačeve uzde i, vodeći konja, krenuo kroz klisuru peške, saplićući se, padajući, obilazeći prepreke koje konj nije mogao preći. Bilo je u njemu trnja, a noge su mu, do svitanja dana, bile pune žuljeva.

Kako je mrak nestajao, narastalo je Katlerovo srce. Nije imao još mnogo da hoda. Ispred se video kraj kanjona i još jedna ravna dolina.

Apač je prešao poslednjih sto stopa preko velikih šiljatih stena, ne posrćući češće od svog gospodara, i uskoro su se našli na čistini.

Katler je stao, sve ga je bolelo. Kada je ponovo osetio vetar, zaustavio je dah i oslušnuo. Čuo je samo lupanje svog srca i bilo u slepoočnicama. Riđov i vuk su se odavno udaljili od njih.

Pogledao je u Apačeve uši i video da ih je naćuljio. Konj je imao oštriji sluh. Apač će osetiti trag. Katler je pustio konja da se odmori još jedan minut. Zatim je konj, koji je isto kao i pas i on, sam, bio lovac, postao vidno nestrpljiv u želji da nastavi trku. Katler se popeo u sedlo, popustio dizgine i Apač je jurnuo kroz

dolinu. Ovakvim korakom mogao je dugo izdržati i prelazio je put neverovatnom zadivljujućom brzinom.

Izlazak sunca predstavljao je veličanstvenu eksploziju boja na istoku. Jutarnji vetar bio je ugodan i svež. Konj je ravnomerno kasao. Zemlja je bila zelena i divlja, a okolne planine bile su prošarane svetlom bojom loze i plavkastom senkom.

Džon Katler je duboko uzdahnuo i poželeo da viče. Bio je, za trenutak, srećan, ne želeći od života ništa više od ovoga: dobrog konja, psa, pušku i životinju koju vredi goniti pri izlasku sunca.

Sada je znao da se vuk umara, jer je ponovo čuo Riđovljev glas i svakim krupnim korakom doratovih dugih nogu on je bivao sve bliži. I lovac i gonjena zver bili su na granici izdržljivosti, i vuk se uskoro mora upustiti u borbu da bi dobio u vremenu ili se zakopati u neku tajnu jazbinu koju će Riđov čuvati dok ne stigne Katler.

Još milju, najviše dve, i besno Riđovljevo lajanje bilo je zaista veoma blizu. Katler se popeo na jednu uzvisinu, zaustavio dorata i osmotrio ravnu dolinu koja se pružala pred njim, daleko od planina.

Napravio je grimasu. Tamo dole je ugledao dve pokretne mrljice, riđu i sivu. Nijedan više nije ubrzavao. Udaljenost među njima bila je ujednačena. Katler je stisnuo zube. Kad bi Apač imao još snage u sebi, za pet minuta bi mu se vuk Viktorio našao na dometu puške. Dodirnuo je konja mamuzama i ovaj je pojurio.

Katler je povukao uzde tako snažno da se konj propeo kada se iznenada učinilo da je čitavo jutro eksplodiralo u puščanoj vatri i kada je začuo zviždanje metaka oko svoje glave.

IV

Iz šumarka udaljenog oko pola milje s desne Katlerove strane izašlo je pet jahača. Ispalili su još pet metaka. Katler je zurio držeći čvrsto dorata.

Znao je da su to bili pucnji upozorenja.

U očajanju, pogledao je udaljenu sivu tačku koja je predstavljala vuka Viktorija. Čuvši pucnjavu, pojurio je brže. Riđov je davao sve od sebe težeći da ne dozvoli da vuk poveća razdaljinu između njih.

Katler je opsovao. Dok je posmatrao, vuk se sklonio među smreke. Prokletstvo, pomislio je Katler, ako odluči da se tamo upusti u borbu...

Gotovo je poleteo; zadržao ga je još jedan pucanj upozorenja.

Okrenuo je konja, podižući vinčesterku. To mora da su Holcovi jahači. Verovatno ga je njegova divlja trka kroz noć dovela na Holcovo imanje. Nije mogao da ubije čoveka zbog vuka, niti je želeo da njega ubiju, a kod odnosa pet prema jedan nije ni imao nekakvog izgleda. Čekao je da se popnu.

Držeći puške na sedlima i obuzdavajući konje, prišli su Katleru.

Čovek koji ih je predvodio imao je okruglo lice i jaku vilicu, a veliki trbuh izvirivao mu je iz somotskog kaputa. Njegov konj bio je ogroman, a morao je i biti, da bi mogao nositi tog naduvenka. Imao je sive pege. Jahačeve oči usađene duboko u kolutove od sala ličile su na komadiće granita; usta su mu bila napućena i crvena.

Četvorica ljudi koji su jahali pored njega bili su pomoćni radnici, ali su nosili i pištolje i puške, i bili su jak tim kakav Katler nije video otkako je napustio Oklahomu. Šireći se iza svog gazde, formirali su polukrug oko Katlera.

— Slušaj ti, — počeo je debeli čovek. — Prolaziš preko mog imanja. — Glas mu je bio dubok. — Pozovi svog psa.

Katler je duboko uzdahnuo.

— Jeste li vi Gustav Holc?

— Ja sam Holc, a vi treba da ste lovac na vukove, Katler, a?

— Do đavola — rekao je Katler i

ispružio ruku, — razgovarajmo kasnije. Moj pas goni onog vuka. Sada je prilika da ga uhvati!

— Rekao sam da pozovete svog psa. — Holcov glas bio je isto tako tvrd kao i njegov pogled. — Rekao sam da ste na mom imanju.

— Ali... vuk... Kakav ste vi to stočar?

— Za vuka ću se pobrinuti ja. Gubite se i povedite svog psa. Ako ne, narediću da ga ubiju.

Katler se kiselo nasmešio, a nešto u njegovom osmehu nateralo je Holca da zatrepće.

— Gospodine — tiho je rekao Katler — dirnete li mog psa, ta vaša leština biće moja, sve to meso i salo. — Ispružio je vinčesterku.

Holc je teško i nepomično sedeo u sedlu, zureći u pušku.

— He — nasmejao se. — He-he. — Bio je to čudni čegrtavi zvuk. — Misliš da si otporan na metke?

— Odlično znam da ti nisi — rekao je Katler. — Ali, hajde da se dogovorimo. Taj vuk je gotov, moj pas će ga oboriti ili držati u škripcu još deset, petnaest minuta. Odjašimo svi dole i vi ćete imati čast da ga ubijete. Meni dajte glavu, a vi možete uzeti stražnjicu. U planinama Dejvis svi će vam biti zahvalni.

— Nije me briga šta u planinama Dejvis misle o meni. Za vuka ću se pobrinuti kada budem spreman. Najmio sam svog lovca na vukove, da ga uhvati. On će raditi na mom ranču i kloniti se ostalih. Vi ćete činiti isto. Ako vi i vaš pas ponovo stupite na moje imanje, obojicu ćemo ubiti. A sada ga pozovite i idite.

Katler ga je mogao oboriti jednim metkom, ali bi svi ostali u istom trenutku zapucali na Katlera. Pa ipak, Katler je morao snažno da se bori da zadrži bes, nezadovoljstvo i prezir. Čovek ne ubija i ne biva ubijen zbog jednog bednog vuka, a Holc je imao pravo da ograniči svoje imanje i... Ništa nije mogao da učini.

— Znate šta? — upitao je Katler. — Vi ste verovatno najpodliji stvor kojeg sam ikada sreo. I nadam se da ste unajmili lovca na vukove kakvog zaslužujete. Mislio sam da je otišao u Novi Meksiko, ali on je uvek bio lažljivac. Je li to Gilbert?

— Gilbert — ponovio je Holc nezainteresovano.

— U redu — rekao je Katler. — Sada ću vam nešto reći. Dobro pazite da Gilbertov otrov bude samo na vašem imanju. Čim nađem prvi otrovani mamac van vaše granice, dolazim za Gilbertom. To mu prenesite. Oslobodite vaše ljude. Upravo posežem za rogom...

O njegovo sedlo bio je obešen veliki rog sa srebrnim šiskom. Dunuo je u rog polako i dugo. Taj zvuk morao se čuti miljama daleko. Dunuo je ponovo i, posle dugog čekanja, još jednom.

— Ovo će potrajati — rekao je. — Daleko je i umoran je.

— Mi imamo vremena — odvratio je Holc.

Katler je bespomoćno sedeo besneći u sebi. Ništa ne može brže zbuniti i upropastiti i najboljeg psa od opoziva sa traga upravo u trenutku pobede.

Riđov će čuti i poslušati, ali će se osetiti izneverenim i njegovo poverenje u gospodara biće uzdrmano. I kada sledeći put bude prilika, može tek malo oklevati sećajući se i pitajući se hoće li se to ponovo dogoditi.

U međuvremenu će, mislio je Katler, vuk Viktorio otići nekažnjen.

Žudeo je da razbije Holcu lice. Možda jednog dana i hoće, obećao je samom sebi. Do tada nije mogao sa svima njima da se bori. Svakako ne bi rizikovao Riđovljev život, ne na ovaj način. Protiv vuka, da. Ali, uzaludno, ne.

Puna dva minuta sedeli su bez reči, Katler i petorica ljudi koji su ga okruživali. Riđov je za svojom zveri bio nestao među smrekama i, uprkos Katlerovom dozivanju iz roga, nije ponovo izašao. Katlerova ruka stegla se oko vinčesterke. Sada se Riđov možda bori tamo u gustišu sa sivim džinom...

Podigao je rog i ponovo dunuo.

Prošlo je trideset sekundi. Tada je Holc, gotovo sa odobravanjem rekao: — To je dobar pas. Dolazi kada ga pozovu.

Katler je uzdahnuo. U daljini je, na rubu gustiša, zastala jedna riđa tačkica. Katler je ponovo dunuo u rog. Pas je umorno počeo da tetura ka njima.

Katler je pogledao Holca. — Uvek — rekao je grubo. — Svuda gde sam radio i bio, tako se događalo. Kada se pojavi stokoubica, kao što je taj vuk, stočari zaborave svoje razmirice. Mogu do srži mrzeti jedni druge, ali će se udružiti da zaštite stoku.

Katler je obesio rog. Zatim je rekao:

— Pas je umoran. Idem dole da ga pokupim.

— Mi ćemo sa vama — ponudio se Holc.

Krenuli su za njim kada je Katler okrenuo konja niz padinu. Kada su došli do Riđova, on je, ranjavih šapa, izboden trnovima kaktusa, čučao, isplazio jezik i upitno gledao u Katlera. Katler je sjahao, podigao iscrpljenu životinju, stavio je na sedlo i seo na zadnji deo.

— U redu — rekao je Holc. — Imate svog psa. Idite. I nemojte se vraćati.

Katler nije odgovorio. Jahao je u tišini puštajući umornog konja da gazi korakom. Holc i njegovi ljudi dugo su ih pratili dok nisu stali. Zatim su njih petorica seli na greben kao gavranovi i posmatrali ga sve dok nije iščezao s vidika.

— Samo još deset minuta — rekao je Katler ljutito — i imao bih ga! Deset bednih minuta!

Drhteći od umora, srušio se za kuhinjski sto u kući Rendalovih, sa rukama stisnutim oko šolje jake crne kafe. Preko puta njega Fer Rendal je očajnički tresla glavom.

— Jeste li videli? Protiv toga se borimo sve vreme. I šta se tu može?

Katler je ispraznio šolju do dna i spustio je. U dnevnoj sobi Riđov je spavao. Katler je ustao.

— Reći ću vam šta ću uraditi. Uhvatiću tog vuka. Na vašoj zemlji, ne na njegovoj. — Malo se zaljuljao. — Ali, prvo ću da se ispavam.

Fer je ustala.

— Džone — rekla je blago — lezite u moj krevet. Potpuno ste iscrpljeni.

— Ne. Ne, navikao sam da spavam u kolima. Hvala na večeri. — Izašao je teturajući, umorno se popeo preko zadnje ograde i opružio na prostirku. U svakom slučaju, dobio je malo na vremenu, pomislio je. I vuk će biti iscrpljen. A možda će se, po prvi put, malo i zabrinuti; verovatno do sada nije sreo nekog kao što je Riđov. Držaće se podalje dan-dva dok ne izvidi situaciju...

Katler je zaspao i spavao petnaest sati...

Velike teške kljuse zveckale su kada ih je Katler nosio u veliki gvozdeni kotao za pranje u kojem je nad rasplamsalom vatrom ključala voda. Bilo je to sledećeg jutra, a vatra je gorela iza kuće. Džes je stajao malo dalje i posmatrao dok je Katler ubacivao kljuse u ključalu vodu.

— Čemu to služi?

— Otklanja ljudski miris. Visile su neko vreme u mojim kolima. Vuk ima veoma oštar njuh. — Ubacio je u kotao i malo smrekovih grana. — Ima mnogo posla da bi se kljusa dovoljno dobro očistila, ako želimo da uhvatimo ovako lukavu životinju. Gde je lopata?

Džes je potrčao i doneo je. Kada se vratio, rekao je:

— Mogu li gledati kako postavljate kljuse?

— Možeš gledati kada budem postavljao prve dve, ali, pod uslovom da ostaneš na konju i ne približiš se. Ima još vremena do tada.

Katler je uzeo lopatu, otišao u tor i u sredini počeo da kopa nabijenu zemlju. Kada je iskopao jednu pove-

ću rupu, začuo se topot kopita i Fer Rendal je ujahala u dvorište.

— Pogledala sam krdo u kanjonu Bakhorn — rekla je silazeći s konja. — Uspeo je da zakolje jedno june pre no što ga je Riđov naterao u beg. Morala sam da ga ostavim. Od prošlog puta kada je klao, imamo više govedine nego što možemo pojesti.

— U redu je — rekao je Katler. — Treba mi koža. Odjahaću tamo i odrati june kada zakopam kljuse.

— Kada ih zakopate?

— Pošto se prokuvaju. Preko noći ću ih ostaviti u zemlji, a sutra ću ih ostaviti da vise nekoliko sati u smrekovom šumarku. To treba da odagna ljudski miris i miris čelika, naravno, koliko je to moguće.

Odložio je lopatu i otišao nazad do kotla. Pomoću drvenih vila veoma pažljivo je izvadio kljuse iz kotla, hvatajući ih za prstenove na krajevima teških lanaca.

Pazeći da se ne očešu o njegovo telo, odneo ih je do tora na krajevima vila, i spustio ih u rupu. Zatim ih je prekrio zemljom.

Stavio je drugi snop kljusa u vodu i osedlao Apača. Ovoga puta nije uzeo vinčesterku nego dvocevku; da ju je ranije imao, možda je mogao iskoristiti njen veći domet da obori vuka pre no što se Holc pojavio. Od sada neće rizikovati, iskoristiće sve protiv zveri.

— Ostani ovde — rekao je Džesu — i pravi društvo Riđovu. Od sada neće slobodno trčati dok mi ne zatreba.

U kanjonu Bakhorn je vešto odrao june, pošto je prethodno premazao ruke krvlju i prašinom. Zavio je sirovu kožu u smotuljak, vezao je jednim njenim komadićem, koji je bio odrezao, i pričvrstio je iza Apačevog sedla.

Zatim je, vodeći konja, počeo da traži tragove, a kada je naišao na prvi jasan otisak vučje šape, zviznuo je. Otisak je bio veličine njegovog dlana.

Našao je trag koji je životinja ostavila kada je bežala, prekriven Riđovljevim otiscima. Taj mu nije trebao; tražio je otiske koje je ostavio dolazeći. Najzad ih je našao i počeo da ih sledi jašući nisko nagnut iz sedla.

Napravio je grimasu. Čudovište, ma kakvo da je bilo, ipak je bilo vuk i ponašalo se po izvesnim pravilima.

Svaka životinjska vrsta, a tu spada i čovek, instinktivno sledi izvesne modele ponašanja i ne može a da ih se ne drži. Vuk Viktorio nije bio izuzetak.

Ovde je onjušio veliki busen trave, a zatim se pomokrio. Tamo se popeo na malu zemljanu uzvišicu, da bi osmotrio pre no što krene dalje; na drugom mestu zagrebao je stražnjim nogama da bi označio svoju teritoriju.

Katler je precizno zapamtio sva mesta na kojima se ovo događalo i, čvrsto se držeći traga, opažajući ono što niko ne bi opazio, počeo je razumevati vukov način kretanja. Po tom instinktivnom modelu mogle su se saznati individualne navike životinje, a iskusnom tragaču one su otvarale put u upoznavanje ponašanja vuka. Zver, na primer, nije sebi dozvoljavala da joj skrene pažnju mala divljač: glodari, zečevi, ili čak jarebice i prepelice čija je gnezda i izmet Katler našao nedaleko od traga životinje. Vuk je znao šta hoće; stoku. I, išao je pravo k njoj.

Našao je uzvišicu sa koje je zavijao, i, setivši se tog prodornog zvuka, osetio dodir tuge. Znao je svaki zov u repertoaru jednog vuka i njihova značenja; iako nije pretprošle večeri imao vremena da misli na njih, znao je da je urlik vuka Viktorija bio dozivanje ženke, vapaj da dođe, da mu se pridruži. Molba, nada da će zbaciti okove smrti i doći iz groba da trči pored njega. Katler je progutao knedlu. Znao je kako se vuk osećao...

Strpljivo je nastavio da otkriva njegove tragove. Vodili su ga kroz nepoznate predele planine Dejvis vijugavom stazom.

Ugledao je pred sobom velika brda. Osećao je peckanje kratkih dlaka na vratu dok je sledio tragove zveri. Činilo mu se da zna gde se vuk sada nalazi.

Bio je u pravu. Poveo je Apača preko vučjih tragova i znaka njegove stražnjice u pesku, i pogledao na Rendalov ranč.

Stisnuo je usne. Tako, dakle, pomislio je, kučkin sin je sedeo tu, zurio u nas, vetar mu je donosio naš miris, i on je proverio naše kretanje pre nego što je pošao da kolje. Iz njegovog grla izašao je zvuk nezadovoljstva. Prokleta životinja je bila na puškomet od njegovih kola; sa mesta na koje je doveo Apača video je čitavo dvorište ranča, video je Džesa kako stavlja drva na vatru pod kotlom u kojem je ključala voda...

Okrenuo je konja da bi ispitao otvor šava između dva brda. Nije to bio prvi put da je vuk ovamo došao. Utvrdio je to kada je pažljivije pogledao tri hrpice izmeta. Jedna je bila stara, pobelela; druga je bila svežija, možda od one večeri kada je životinja zaklala Džesovog psa; treća je bila sasvim sveža, od pretprošle noći. I sve su bile pune goveđe dlake.

A svaka hrpica, primetio je mrzovoljno Katler, nalazila se dvadeset ili trideset jardi bliže tački gde se šav otvarao prema ranču, kao da je svake noći vuk bivao sve hrabriji.

Pa, rekao je Katler samom sebi, sledeći put kada vuk dođe, čekaće ga čelik.

Ponovo je okrenuo konja i pošao za tragovima životinje, prateći ih još dva sata, prema Holcovom imanju. Zatim je odgalopirao nazad na ranč, gde je Džes i dalje savesno dodavao drva na vatru na kojoj su se kuvale kljuse, a Riđov je, na oprezu, leškario u senci kola.

Zajedno sa drugim svežnjem kljusa, Katler je zakopao juneću kožu, par rukavica od sirove kože, kratku lopatu, mistriju i rezervne lance. Purpurne senke već su bile obavile planine i vazduh je postajao oštar.

Muž Fer Rendal je, kada je gradio kuću, konstruisao jednu zatvorenu tuš kadu iza kuće, za koju je vodu pumpala vetrenjača.

Katler se oribao, obukao čistu odeću i pridružio Fer i Džesu za kuhinjskim stolom.

Obrok se sastojao od govedine, dvopeka, krompira i pite od kajsija iz konzerve, i Katler je halapljivo jeo.

Posle je popio drugu šolju kafe i popušio cigaretu, dok je Fer stavljala Džesa u krevet. Kada je saslušala Džesove molitve, vratila se u kuhinju, usula sebi kafu i sela preko puta Katlera.

— Kada ćete postaviti klopke?

— Prvu turu, prekosutra. — Katler je ugasio cigaretu. — Dobro ću pokriti vaš ranč, zaštitiću stoku, a zatim ću preći na sledeći ranč. Malo će potrajati dok se položi čitava linija. Jeste li pribavili obaveštenja za koja sam vas molio?

— Tom Felouz ih je jutros doneo.

Ustala je, uzela smotanu rolnu papira sa police i raširila je. Kada se nagnula nad nju, Katleru nije promakao osenčeni prorez u sredini njenih grudi, kog je otkrio okovratnik koji se malo otvorio. U tom trenutku osetio je i njen parfem.

— Evo mape okruga — nastavila je Fer Rendal. — Tom je obišao sve rančeve, zabeležio sve što je vuk pobio, osim, naravno, onoga što je eventualno počinio na Holcovoj zemlji. Ovo su — pokazala je prstom — ubistva koja je ovde počinio.

Katler se nagnuo nad mapu.

— Vas je najteže pogodio. To je zbog položaja zemlje, što ova dolina vodi od Holcovog imanja na vaše. Iz onoga što sam danas video mogu vam gotovo sa sigurnošću reći kako

se on kreće i postaviću pojas klopki preko čitavog ulaza na vaše imanje. Možda mogu sprečiti da ovde nanosi još štete dok namestim ostali deo linije.

Fer je podigla glavu.

— Hvala— rekla je blagim glasom. — Još jedan masovni pokolj bi me uništio.

— Ja neću... — Katler je uhvatio sebe kako se zagledao u njene oči. Lica im nisu bila udaljena više od jednog inča; osećao je toplinu njenog daha. Reči su mu zapele u grlu, od želje, dok je gledao u te zelene dubine. Tada je učinio ono što je želeo još otkako je prvi put došao na ranč, a sada je znao da i ona to želi. Nagnuo se i poljubio je.

Usne su joj se lagano razdvojile pod njegovim. Onda se povukla.

Dok je bleda lica zurila u njega, grudi su joj se ispod tesne haljine ubrzano dizale i spuštale.

— Džone — rekla je nerazgovetno. — Džone, ja...

Zaćutala je, obišla sto i bacila mu se u zagrljaj. Ovoga puta poljubac je bio dugačak i ona se potpuno predala, čvrsto pripivši telo uz njegovo, pritiskajući svoje grudi o zategnute mišiće njegovog grudnog koša.

Kada joj je Katler najzad oslobodio usne, jedva je progovorila.

— Mislim da sam znala da će se ovo dogoditi. Dugo sam sama i... Bilo je kao u paklu, ali, kunem ti se da sam izdržala... jer nikada nije naišao čovek kao ti...

Katler je grubo rekao:

— Fer, ja ne želim...

Nasmešila se i dodirnula njegov [illegible]

[illegible] hrabra žena, Džone, i

— Ja sam [illegible] odgovorna sam za ono što [illegible] Znam da si ti lutalica. Moraš da goniš onog grizlija. Ne tražim od tebe da mi išta obećaš. Dovoljno je da si sada tu. — Povukla je prema nadole njegovu glavu i njene usne ponovo su potražile njegove. — Samo, nema mesta. Kuća je tako mala i Džes tamo spava...

Katler je otvorio usta. Ali, pre no što je mogao progovoriti, ona je dodala: — Ali, tu su tvoja kola.

— Da — odvratio je Katler. — Imamo njih.

Stavio je ruku oko njenog struka; izašli su na stražnja vrata. Oslanjala se na njega dok su prelazili preko dvorišta; telo joj je drhtalo.

Prebacio ju je preko ograde kola, a onda i sam spretno ušao. U mraku čuo je tiho šuštanje odeće. Kada je prišao ženi i uzeo je u naručje, bila je gola.

— Džone — šapunula je. A zatim dugo nije bilo razgovora.

— Pretpostavljam da si je voleo — rekla je Fer Rendal. Ležala je sklupčana na Katlerovoj ruci.

— Da, mnogo — priznao je Katler. Čudno, kako je sada mogao o tome da govori. Po prvi put je bilo tako. — Bila je došla sa istoka, da drži nastavu u jednoj indijanskoj školi na teritoriji Čirokija. Čim sam je video, znao sam...

— Koliko ste dugo bili zajedno?

— Tri godine. Pošto smo se venčali, ostavio sam oružje i vratio značku. Otišli smo u Arizonu, kupili ranč u Beloj planini izvan rezervata Apača. Za nju je to bio novi način života, možda usamljenički. Ali, navikla se na njega. Bila je kao ti. Onda se pojavio taj prokleti medved. Došao je niotkuda i počeo da ubija stoku. Bio je naopak; uopšte se nije plašio ljudi. Mora da ga je neko nekada ranio, i da je on tada ubio. Posle toga je znao da su ljudi ranjivi. Ali, vidiš, onda to nisam razumeo. Mislio sam da joj neće ništa biti ako ostane sama. Mislio sam da će biti kao sa svakim drugim grizlijem, koji se sakriva od ljudi. Postavio sam [illegible] ali sam predugo čekao mu klopku, [illegible] pre no što sam otišao da vidim šta je s njom, i, dok sam stigao do nje, on je bio odgrizao svoju šapu. Nije mi [illegible] na pamet da će, umesto da se povuče, krenuti u lov na čoveka koji mu je to učinio. Dok sam ga ja tražio po planinama, on je došao pravo

na ranč. Dorin je vešala rublje. Mora da ju je iznenada napao; nije imala vremena da beži. Šta joj je uradio... — Glas mu se gubio u dubokom bolu. — Pa ipak, do đavola, kada sam pri kraju dana dojahao, bila je još živa. I... i...

— Ne govori o tome — zamolila ga je Fer. Njena ruka potražila je njegovu i stisnula je.

— Ali, zar ne shvataš da sam ja kriv? Za samo jedan dan, bilo bi sve drugačije; još bi bila živa. A ja sam propustio da taj jedan dan obiđem svoje klopke jer sam imao mnogo posla... Dao sam mu vremena da se oslobodi...

— Nisi mogao znati.

— Znao sam. Znao sam da se gube životinje, ako se svakog dana ne pregledaju klopke. Tome su me učili i Indijanci i moj deda, gorštak iz starih vremena. Znao sam, ali sam to jednostavno prenebregao. A trebalo je da znam još nešto. Da je ne ostavljam samu kada vreba opasnost. Potcenio sam životinju dovoljno veliku da ubije čoveka. To je nešto što neću ponovo učiniti. Od tada sam uhvatio svaku životinju za kojom sam se dao u poteru, a tako ću uhvatiti i vuka. Svaku, osim njega... — Zastao je. Kada je ponovo progovorio, u glasu mu se osećalo nešto hladno. — Ali, i njega ću uhvatiti. Jednog dana. Ako budem morao da putujem u sam pakao da bih ga pronašao, učiniću to.

Fer je dugo ležala ćuteći. Zatim je rekla:

— Tri godine? A niste imali dece.

Katler je uzdahnuo.

— Imali smo jedno dete. Nosila ga je kada ju je medved ubio.

— O, ne...

— Da. Svega me je to koštalo. Svega, razumeš li? Od tada nisam imao vremena da se bavim kojotima koji ubiju poneko tele, ili jagnje, koguarima, koji tu i tamo pojedu poneku ovcu. Kada se dam u poteru za nekom životinjom, to radim zato što je ona pobesnela, onako kao što je taj medved bio pobesneo, kao što je ovaj vuk pobesneo. Mislim, pobesneo jer je izgubio strah od ljudi. Gonim one koji su ubili čoveka, ili bi to mogli učiniti. One koji se ponašaju mimo pravila.

Ponovo je Fer za trenutak ćutala. Zatim je rekla:

— Misliš li da bi vuk mogao...?

— Ne, dok je Riđov ovde. Nameravam da ga sve vreme dok postavljam kljuse ostavim ovde. Dok je on ovde, vuk neće doći. Ali, kao što sam rekao, ne ostavljaj Džesa samog, a ti... — pomislio je na ono što je pronašao u šavu. — Znaš li da upotrebljavaš oružje?

— Veoma dobro. Bil me je naučio. Još imam njegov kolt.

— Onda ga nosi — rekao je Katler. — Kud god ideš, čak i oko kuće, nosi ga. Nadam se da nećeš nikad morati da ga upotrebiš. Ali, stvar sa oružjem ti je ovakva: ne vredi ništa ako ti zatreba a nemaš ga uza se.

— U redu. Nosiću taj kolt.

Zatim je Katler osetio njenu ruku na svom mišićavom trbuhu.

— Džone...

Nasmešio se, napetost je na magični način nestajala. Okrenuo se i zagrlio je.

V

Katler se nagnuo iz sedla.

— Vidiš li njegove tragove?

— Vidim ih — odgovorio je Džes, držeći se za rog sedla i takođe se nisko saginjući.

— U redu. Došao je kroz ovu šupljinu, ali, ona mala humka, ona uzvišica tamo, vidiš li je? Zaobišao ju je da bi se popeo i pogledao naokolo. U tome je problem sa lisicama, kojotima i vukovima. Kada se kreću ravnicom, s vremena na vreme moraju negde da se popnu i da pogledaju naokolo. Staviću kljusu baš na onu uzvišicu. Drži svog ponija oko dvadeset stopa daleko i gledaj šta radim.

— Da, gospodine!

Četrdeset stopa od brežuljka, Katler je sjahao sa Apača. Otišao je do mazge koja mu je nosila opremu i odvojio rukavice od sirove kože, koje je bio iskuvao, zakopao i obesio u smrekovom šumarku. Pošto je navukao jednu, učinio je to i sa drugom, pazeći da golom rukom ne dodirne spoljni deo.

Zatim je odrešio jednu kljusu, sa konopčićima, koja je visila niz bok mazge, i uzeo jedan lanac od deset stopa. Vezao je lanac oko prstena na kraju kraćeg lanca za kljusu. Nakon toga odmotao je juneću kožu i položio kljusu, lanac, lopatu i mistriju na nju. Ponevši je kao torbu, popeo se na uzvišicu. Razastro je kožu i kleknuo na nju. Zatim je, koristeći sa lopatom i mistrijom, pažljivo uklonio busen trave sa vrha. Položio ga je na kožu.

Namestio je kljusu sa zavrtnjima, savijajući dugačke opruge da bi je lakše smestio u udubinu. Kada je uredno smestio, potresao je prašinu sa uklonjenog busena trave između otvorenih čeljusti, pazeći da ništa ne padne ispod širokog okruglog postolja. Ispod je otkotrljao busen trave da spreči ulazak prljavštine.

Kada je kljusa bila smeštena, izdubio je mali žljeb na busenu i vezao za njega lanac. Na dnu je iskopao još jednu rupu, i dalje klečeći na junećoj koži. U nju je stavio jedan teški kamen, masivan, dugačak i šiljast, lanac kljuse namotao oko njega i pričvrstio ga.

Kada je sve bilo onako kako je želeo, Katler je pokrio svoje delo. Pažljivo je vratio busen na stenu i duž lanca, poravnavajući šavove mistrijom.

— To je kočnica — rekao je. — Ako upadne u klopku, pobeći će čim ga udari. Ali kočnica će ga usporiti i ostaviti jasan trag.

— Niste li mogli staviti komad mesa ili nešto drugo — upitao je Džes — i čvrsto ga usidriti?

— Ne bi vredelo. Svom snagom bi povukao kljusu, možda bi je i iščupao. Moraš imati kočnicu; tada je on nosi sa sobom, ali je se ne može osloboditi. Ni na šta se ne može odupreti. Samo sa klopkom koja za sobom vuče teret od dvadeset do trideset funti, on ne može dobiti u vremenu, i lako ga je slediti.

Skidao je zemlju sa dna busena dok nije postao tanak i lagan, a zatim ga je položio preko kljuse, a rez popunio prašinom. Dok je radio, sav višak zemlje stavljao je na juneću kožu; taj višak je pažljivo odneo daleko i istresao. Onda je smrekovom granom izbrisao poslednje tragove svog prisustva u prašini.

— Hej! — uzviknuo je Džes. — Ništa se ne primećuje!

To je bilo tačno; nije bilo nikakvog vidljivog dokaza da je iko dirao zemlju, niti je, pomislio je Katler, oštar vučji njuh imao izgleda da oseti i trag ljudskog mirisa, naročito kada naprava odstoji otprilike jedan dan.

— Tako i treba da bude — rekao je zadovoljno, uzjahujući Apača.

Bio je to težak posao koji je zahtevao beskrajnu sposobnost za ulaganje truda, ali do kraja dana on je postavio pojas vučjih klopki duž prirodne granice ranča Fer Rendal.

Rano sledećeg jutra on i Džes su ustali i izjahali da ih pogledaju.

Kao i uvek kada bi se približavao klopkama, Katler je osećao kako mu se puls ubrzava. Bilo je to uzbuđenje pred neočekivanim, iako u duši nije imao nade da će vuka tako brzo uhvatiti.

Džesovo lice se smrklo kada su kljusu za kljusom pronašli nedirnute. Katler se namrštio.

— To je traperska sreća, dečače. Žuč sa medom se mora progutati, a zatim treba imati mnogo strpljenja. Hvatanje tako lukavog vuka slično je traženju igle u plastu sena. Sada jaši uz mene i posmatraj gde ću postaviti ostale kljuse. Ti i mama moraćete umesto mene paziti na ovu liniju sledećih dan, dva.

Kasno te noći, dok mu je u kolima Fer ležala u naručju, rekao je:

— Žudim da krenem na imanje Toma Felouza. Verovatno ću tamo provesti dan ili dva. Džes zna gde su sve klopke, pa ti i on izjašite ujutro da ih pregledate. Ako neka bude iščupana, dečaka hitro pošalji kod Felouza, a ti sledi tragove. Ako je vuk, nemoj s njim da se petljaš; pucaj u njega iz sedla. I drži Riđova ovde na ranču. Ne želim da greškom ugazi u neku kljusu.

Sledećeg jutra Katler je ustao pre izlaska sunca i upravo je u toru iskopavao još pripremljenih kljusa, kada je začuo snažni topot kopita. Uspravio se, okrenuo i prepoznao Toma Felouza, koji je na konju doleteo u dvorište.

Felouz je zategao uzde i brzo sjahao.

— Katlere! — viknuo je, a lice mu se iskrivilo od besa. — Onaj prokleti vuk ponovo je noćas klao na mom imanju! Pobio je deset prvoklasnih junica, a ni zalogaj nije pojeo. Šta ćeš, do đavola, učiniti s njim?

Katler je duboko udahnuo. Zatim je rekao mirno:

— Odmori konja, Felouze. Dozvoli da pokupim ove kljuse, pa ćemo onda krenuti.

Bilo je to kao da je u malu dolinu pala topovska granata, pomislio je Katler. Deset krvavih lešina ležalo je razbacano u širokom krugu. Katler je jahao između njih, dok su Tom Felouz i njegov jedini pomoćnik besno drali kože i kasapili meso, pokušavajući da spasu šta se još moglo spasti. Zamišljao je šta se dogodilo; velika siva zver uletela je među krdo kao lisica što uleće među jato pilića, a zatim je u igri trčao sa krdom koje se dalo u stampedo, obarao jednu po jednu junicu i jednim ugrizom svojih snažnih čeljusti ih klao.

Katlerovo srce se steglo kada je video toliku štetu.

Kada je obišao krug, okrenuo je Apača nazad prema mestu na kom je rančer, do guše krvav, vadio crevа dvogodišnjoj junici vrednoj tridesetak dolara. Felouz se uspravio, a oči su mu plamtele.

— Katlere, ja ne mogu ni iskoristiti ni prodati sve ovo meso — reči su mu zastajale u grlu. — Upropašćen sam. Stotine dolara tek tako je nestalo. Slušaj, ostaviću dve, tri lešine. Zašto ih ne bi napunio otrovom? Možda bi tako sredio kučkinog sina!

Katler je odmahnuo glavom.

— Ubili bismo neke mišare, orlove, nekoliko kojota, možda zalutalog psa. Vuka ne. Do đavola, Felouze, znaš i sam da se nikada ne vraća onome što ubije. — Dohvatio je bisage i izvadio mapu koju mu je dala Fer Rendal, zamahnuo je i otvorio je. — Slušaj, mogućno je da će mu ovo biti poslednje ubijanje. Izradio sam model prema obaveštenjima koja mi je dalo udruženje, a ovo potvrđuje da ga se i dalje drži. Napao je Ferin ranč pre nekoliko noći, sada vaš. Prema ovome, sledeći put će na sever, ovde, iza ovih brda, na ranč Džuda Bobita.

Felouz je nesvesno obrisao krvave ruke o svoje pantalone.

— Šta to znači?

— To znači da sam na Ferinom ranču razapeo klopke. Za dva dana i tvoj će biti pun kljusa. Ti, u međuvremenu, treba da prikupiš ljude iz udruženja, pa da krenete na Bobitov ranč. Na taj način se pomičemo, idemo ispred njega, i ja ću imati dovoljno vremena da postavim sve klopke. Tada ćemo se pritajiti, i, ma kuda da krene, imaćemo dobre izglede da ga uhvatimo.

Felouz je za trenutak ćutao; onda je rekao:

— A šta ako nisi u pravu? Šta ako ne bude obavezno sledio tvoju mapu? Pretpostavimo da me ponovo napadne dok smo mi negde drugde? Ne mogu sebi da dozvolim još jedan ovakav udarac. . .

— Felouze, to je jedini način. On sledi svoju rutu. Blokirajte ga dok duž nje postavim gvožđe, i uskoro

ćemo ga imati. Ili će otići da ubija na Holcovom imanju i Holc će platiti za ono što ga je štitio. . .

— Možda — procedio je Felouz. — Ja lično mislim da postoji drugi način. Ali, u redu. Pošteno smo tebe izglasali kao stručnjaka. Daćemo ti još jednu priliku. Ali, koristi se njome, Katlere, i to odmah. Ako taj vuk zakolje još jedno moje grlo, pronaći ću Gilberta, ma gde bio, i dovesti ga ovamo da čitavo ovo imanje zatruje, ako je to potrebno da bi se ubio vuk. Jesi li razumeo?

— Razumeo sam — rekao je. Sada me pusti da radim. Nema vremena za gubljenje.

Ostavljajući Felouza da kasapi meso, uzjahao je Apača, pronašao poznate, ogromne tragove šapa i proveo mnogo vremena da bi otkrio rutu kojom se vuk kretao. Iako je žurio, morao je biti pažljiv. Loše postavljena klopka samo je znak opasnosti za životinju koja je tako lukava kao vuk Viktorio, pa ih je Katler, kao i uvek, pedantno postavljao. Čak i bolje, možda, jer je bio odlučio da, po svaku cenu, uhvati tog vuka, ne zbog nagrade, niti da bi odbranio ranč od trovanja.

Vuk je bio okrutni ubica, a Katler je to i kod ljudi i kod životinja mrzeo. Morao je biti eliminisan, a jedini način bio je da ga se nadmudri. Veliko iskustvo naučilo ga je da u takvom duelu čovek ne pobeđuje uvek; životinje poput tog vuka posedovale su neko šesto čulo i izraženu inteligenciju.

Tik pred zalazak sunca Felouz i njegovi jahači dovukli su se do Katlerovih kola upravo kada je on sjahao sa Apača.

— Činimo onako kako si nam kazao — oštro je rekao Felouz. — Uputili smo se na Bobitov ranč. I ostali su isto to uradili. Bog neka ti se smiluje, Katlere, ako si pogrešio. Ako se taj vuk pojavi i počne da kolje negde drugde, i dok nas ne bude, tada će tvoje ime u planinama Dejvis biti okaljano!

Okrenuo je konja i odjahao.

Dva dana kasnije, u podne, Katlerova kola su, uz zveket, ušla u dvorište Roking R-a, dok je Apač kaskao pored njih. Riđov, koji je bio vezan za jedno drvo, dočekao ih je gromoglasnim lajanjem. Katler je zaustavio mazge i sjahao.

Prethodnog dana radio je od zore do mraka, postavljajući još klopki na imanju Toma Felouza. Ipak, nije imao razloga da bude miran. Ako se vuk bude držao uobičajete rute, noćas će napasti Bobitovo krdo. Želeo je da se tada nađe na licu mesta i da Riđov bude s njim.

Još jednom će ga pustiti da goni vuka, bar do Holcovog imanja, a, ako ga ne ulovi, ujutro će početi da postavlja klopke na Bobitovoj zemlji. Neće se ni za trenutak skrasiti dok duž čitave rute, kojom se vuk kretao, ne postavi čelične klopke.

Pošto se malo pohrvao s Riđovom, ušao je u kuću.

— Fer! — pozvao je. — Džese!

Nije bilo odgovora, U kuhinji je našao poruku.

»Džone, izašli smo da obiđemo tvoje klopke. Fer«.

Katler je zabacio šešir, prodžarao vatru i pristavio vodu za kafu. Voda je upravo bila proključala, kada je napolju začuo topot kopita; dva jahača su žurno dolazila.

Pošao je k vratima i namrštio se kada je video Fer i Džesa kako podbadaju svoje konje. S napetošću je čekao da se primaknu.

— Fer! — povikao je. — Šta se dogodilo?

Fer je sjahala.

— Hvala bogu da si se vratio. Džes i ja upravo smo bili kod tvojih klopki. . . Džone, to je. . . to je neverovatno! To mora da se noćas dogodilo. . . Vuk je naišao, iskopao i iščupao sve kljuse koje si postavio!

Džon Katler je bio zaprepašćen.

— Istina je. Juče klopke nisu bile ni dirnute. Danas su sve prevrnute, zemlja oko njih je sva raskopana i. . . Tako je bilo i kada su Sem Keli

i Heri Dulan pokušali da ga uhvate u kljusu! Šta je on u stvari, Džone? Nekakav đavo, kako kažu Meksikanci?

— Ne znam — odgovorio je Katler zabrinuto. — Ponekad se dogodi da inteligentan vuk pronađe jednu ili dve kljuse i uspe da ih iskopa i iščupa. To mi se dogodilo kada sam prvi put lovio, ali, poslednjih pet godina nije. . . Zviznuo je Apaču. — Otići ću da pogledam.

— Možete ih ponovo postaviti, zar ne? — upitao je Džes.

— Ne na ista mesta — odmahnuo je Katler glavom. — Štaviše, ako sam negde pogrešio, moram saznati gde.

Vinuo se u sedlo.

— Džone! Zar nećeš prvo da jedeš? — upitala je Fer.

Katler je stisnuo usne.

— Upravo su mi propala dva dana napornog rada, a neko će možda zbog toga ostati i bez stoke. Dok sve ne sredim kako treba, nemam vremena za jelo!

Zatim je poterao konja.

Petnaest minuta kasnije bio je u useku iza kuće. Sve četiri kljuse koje je bio tako pažljivo postavio, ležale su sklopljene, lanac im se video, a u pesku su se videli duboki tragovi kandži, tipični za vuka. Katler je tupo zurio u njih, pokušavajući da se priseti kakvog detalja kada ih je pripremao i postavljao.

Odmahujući glavom, polako je pokupio klopke i privezao ih na zadnji deo sedla. Na trenutak se zagledao dole u kuću.

Tako inteligentna životinja mogla je da dolazi i odlazi kako joj drago i da čini šta joj je volja. Katler je osetio da mu se na temenu ježe dlačice, kada je Džes odvezao Ridova i počeo s njim da se igra.

Zatim je krenuo dalje. Posle dva sata završio je kruženje duž linije klopki i sve je bilo kako je Fer kazala. Svaka kljusa bila je iskopana, prevrnuta, sklopljena i oko svake su se videli tragovi kandži.

Kada je poslednju kljusu privezao za Apačevo sedlo, Katler se namrštio. Umesto da uzjaše, naslonio se na konja, savio cigaretu i prešao pogledom po okolnim brdima.

Meksikanci su tog vuka proglasili duhom, razmišljao je. Možda su oni bili najbliže istini. Samo zao duh mogao je tako nanjušiti svaku klopku, uprkos svim merama koje je Katler preduzeo da bi neutralisao miris i kamuflirao mesto na koje ih je postavio.

I samo se zao duh mogao kretati duž same linije postavljenih kljusa, iskopati svaku, ostaviti svoje vučje tragove, a između klopki ne ostaviti nikakav vidljivi trag. Bilo je nekoliko svežih tragova kandži, da, njih je video. Ali, nije bilo nijednog celog otiska šape.

Katler je kroz nozdrve ispuštao dim cigarete. Ili je izgubio svu svoju trapersku veštinu, ili je ovo životinja s kakvom se još nikada nije sreo. Izgledalo je kao da ga je, u stvari, vuk pratio dok je postavljao gvožđa i pamtio gde se ona nalaze, a kasnije postupno pratio liniju.

Još jednom je Katler prešao pogledom po brdima. Ta prokleta životinja je možda sada tamo, šćućurena, isplažena jezika, sa iskeženom vučjom njuškom. . .

Katleru su se ponovo naježile dlačice na vratu. Odmahnuo je glavom i uzjahao Apača. Noćas neće na Bobitov ranč. Više nije verovao u ono što je rekao Felouzu. Životinja, koja može ovo da uradi, spremna je na sve.

Pa ipak, nešto je zagolicalo Katlerovu maštu. Polako je jahao nazad preme ranču Rendalovih, opuštenih ramena; u glavi mu je hučalo. Osetio je gorčinu poraza.

Bacio je kljuse pored tora, rasedlao Apača i odveo ga kod mazgi. Pustiće Džesa da ga nahrani. Oborene glave, pošao je prema kući. Fer ga je bez reči dočekala na vratima.

— Ne znam — rekao je Katler. — Jednostavno, ne znam. . .

— Dođi da jedeš — pozvala ga je Fer.

Pošao je za njom u kuhinju, srušio se u stolicu i uzeo šolju kafe koju je ona stavila ispred njega. Zamor kao da mu je obuzeo čitavo telo. Zagledao se u dim cigarete, koji se dizao pred njim. Prokletstvo, mora da postoji odgovor. . .

Brzo je ustao sa stolice kada je lavež zaparao tišinu sumraka.

— Džone! — povika Fer, ali pre no što je uspela da nastavi, začuo se Džesov piskav glas.

— Hej, gospodine Katlere, dođite ovamo, brzo!

Katler je pojurio preko dvorišta. Veliki Riđov je poput zraka jurio dolinom, a Džes se na poniju naginjao napred pokazujući.

— Pogledajte tamo, gospodine Katlere!

Na udaljenosti od oko četvrt milje videla se žućkasta tačka. Mahala je, previjala se, krivila se, padala, ponovo se dizala, potrčala, a onda opet pala. Čak i sa tolike udaljenosti nije bilo sumnje da je posredi kojot. Riđov je jurio pravo prema njemu, zatim je stao i zaneo se kada je Katlerova pištaljka prolomila vazduh.

— Džone! — uzviknula je Fer dotrčavši za njim. — Šta. . .? — Zaćutala je i natkrila oči rukom. — To je kojot. Tako se čudno ponaša.

Katler je otrčao do tora, osedlao Apača i uzjahao. Odgalopirao je do životinje. Za njim je pojahala i Fer.

Dok su stigli do kojota, on više nije hodao. Na usta mu je izlazila pena, a on se prevrtao i previjao [illegible] zemlji, šklocajući [illegible] zubima na sopstveni stomak. Fer i Džes su se zaprepašćeno zagledali.

— Zaboga — šapnula je žena kada se mala životinja presavila gotovo nadvoje, zarila zube u bedro, a zatim se u grču ispružila.

— Otrov — rekao je grubo Katler. —Ova životinja progutala je zalogaj otrovan strihninom. To je bilo nedaleko, jer on brzo deluje.

— Kakav užas!

— Ovako otrov deluje — rekao je Katler i potegao kolt. Hitac kojim je ubio kojota odjeknuo je u tišini sumraka.

— Džese — obrati se dečaku kada je sve utihnulo. — Da li bi hteo da ga zakopaš? Zatim na humku nagomilaj kamenje, tako da nijedna druga životinja ne može da ga iskopa i pojede. Ja imam posla na drugom mestu i moram da žurim. — Okrenuo je Apača.

— Džone, kuda ideš? — upitala ga je Fer zabrinuto.

— Što brže budem mogao — odgovorio je Katler — nazad na Felouzov ranč!

Pošto je probdeo čitavu noć, Katler je sledećeg jutra dugo spavao. Probudivši se u kolima, zevnuo je, protegao se i iskočio iz kreveta. Oko njega je ranč Toma Felouza bio tih i napušten; Felouz i njegov jahač još su bili kod Bobita, a Felouz je bio neženja. Kao i svuda u ovom kraju, kuća je bila otključana i Katler se poslužio šporetom, skuvavši lagani doručak koji je polako i s uživanjem pojeo.

Posle toga je osedlao Apača i odjahao da obiđe klopke koje je bio postavio poslednja dva dana.

Kada je stigao do prve, nije se iznenadio kada je video da je prevrnuta i sklopljena usred peska punog otisaka kandži. Izvukao je vinčesterku iz sedla, položio je preko prednjeg oblučja i nastavio da jaše.

Sledeća klopka, koja je bila postavljena u niskom [illegible] prekoputa grupe kaktusa, gde je vuk imao običaj da svraća, bila je u sličnom stanju.

Katler ju je ostavio, pošao dalje, i sada je bio daleko od kuće. Potpuno je promenio držanje. Treća klopka se nalazila na brežuljku iznad ulaska u klanac.

Stigao je do mesta gde je bio postavio klopku; nasmejao se,

Kljusa za vuka bila je na mestu, nedirnuta. Ali, korak dalje zemlja je bila izrovana kao da se na njoj vidila snažna bitka, a preko ravni se vi-

deo veliki jasni trag nečeg teškog što se vuklo.

Katler je stisnuo usne. Držeći pušku, sjahao je. Bacio je uzde, jer je znao da će Apač ostati prikovan na mestu. Krenuo je napred pešice, sledeći trag vučenja. Trčao je pognut, koristeći se svakim zaklonom.

Oznaka se jasno čitala; upotrebio je trokraki komad debele smreke i zabo ga u zemlju. Tako je praktično napravio put kroz travu do otvora klanca.

Katler je stao i legao potrbuške. Zagledao se u klanac čije su strane bile prekrivene smrekom. Tamo gore u gustišu, rekao je samom sebi. Mora da je tamo.

Sada više nije bio traper. Bio je čovek koji je uhvatio Tomasove momke i razjurio Bunovu bandu sa indijanske teritorije, i kretao se napred polako, ponekad puzeći na stomaku, ponekad trčeći pognut od stene do stene, ali uvek na tragu vučenja.

Stigao je do klanca, do uskog otvora između dva brda prekrivena gustom šumom. Trag je vodio pravo u smreke sa desne strane. Katler se namrštio, povukao i presekao veliki krug. Polako se popeo sa zadnje strane zida kanjona.

Sišao je u tihi, mirisni gustiš smreke, noseći pušku. Pri tom nije izazvao šum veći nego što bi ga miš napravio.

Šunjajući se od debla do debla, zaklanjajući se iza svake krošnje, sišao je niz brdo.

Zatim je čuo čudno, pigušeno stenjanje. Ponovo se, poput vuka, iskezio i skrenuo desno. Dvadeset jardi napred, i dalje je bilo tiho. Zatim je uhvatio odsjaj i obrise nečije puške.

Polako je podigao vinčesterku i pažljivo nanišanio. Njegov glas zvonko je odjeknuo u tišini:

— U redu, Gilberte! Baci pušku! Imam te na nišanu.

VI

Čovek naslonjen na smreku, pedeset jardi niže, nije se pomerio punih trideset sekundi.

— Možeš i da pucaš — povikao je oštro Katler. — To će mi dati pravo da te ubijem.

Uporno je gledao podignutu pušku. Video je kako je zadrhtala, a zatim poletela u vazduh, bačena niz brdo. Katler reče:

— Ako spremaš kolt, baci i njega.

— Proklet bio!

— Baci kolt! — povika Katler. — I nož.

Gledao je kako kroz vazduh leti kolt za vinčesterkom, a posle njih i nož u koricama. Tiho se nasmejao. Zatim je sa uperenom puškom sišao niz kosinu i zaobilazeći stao pred Gilberta, koji je bio naslonjen na deblo smreke, lica bledog pod riđom bradom, usta iskrvljenih od bola, očiju mutnih od mržnje. Gilbert je sedeo ispruženih nogu. Članak desene noge, koji je bio uhvaćen ogromnom kljusom bio je otečen. Lanac kljuse pružio se u punoj dužini niz stranu planine, a njegov dugački šiljak zario se duboko u smrekov panj.

— Pa, baš je lepo ovako te videti — reče Katler zastavši, sa puškom uperenom u Gilberta.

Gilbert je buljio u cev vinčesterke.

— Katlere — rekao je hrapavim glasom — za ime boga, skini tu stvar sa moje noge pre nego što je [illegible] zahvati gangrena.

Katler je čučnuo. Na njegovom licu nije bilo izraza samilosti. Veoma tiho je rekao: — Sada kad sam potpuno siguran da si se uhvatio, trebalo bi da se okrenem i odjašem.

Gilbertovo lice je postalo još bleđe.

— Katlere, ne bi valjda. . .

— Sve što treba da uradim je — reče Katler — da se pravim da danas nisam bio u obilasku. Mnogi

traperi to ne čine svaki dan. Možda sutra, ili prekosutra, ili za nedelju dana, mogao bih doći i utvrditi da sam imao ulov. Naravno, ako odem, uzeću tvoje oružje. Tako nećeš imati pušku da im daš znak. Nećeš dugo izosdržati sa tom kljusom na stopalu. Specijalno je pravljena za grizlije. Teška je četrdeset funti. Povlačna mreža je isto toliko teška. Čovek ne može daleko stići sa četrdeset funti težine na nozi.

— Katlere, za ime boga. . . — cvileo je Gilbert.

— Kad te neko nađe, ako te nađe — nastavio je Katler ledenim glasom — stopalo će ti već stradati. Verovatno i noga. Možda i sve ostalo. Ko zna? Možda bi te prvo mogao naći vuk. Svakog dana je sve hrabriji, Gilberte. Mislim da ne bi dugo oklevao da napadne bespomoćnog čoveka. Čoveka koji do tada neće moći ni da viče.

Iznenada, Džon Katler skoči i uperi pušku u Gilberta.

— Dobro, Gilberte, ispričaj mi sve. Koliko ti je Holc platio da uništiš moje zamke?

Gilbertova usta su se otvarala i zatvarala, ali nije ni reč izustio.

— Prokleta budalo! — zaurlao je Katler. — Zbog čega si pomislio da se ja neću dosetiti? Nikad u svom životu nisam sreo vuka koji bi namirisao svaku zamku koju sam napravio, a kamoli svih trideset u toku jedne noći! Pa ipak, mogao sam dan-dva duže da razbijam glavu da nisi preterao. Sigurno si pokušao i psa da mi otruješ, razbacivši otrovni mamac tamo gde si se nadao da će ga naći. Ja sam ga davno naučio da takve mamce ne uzima, ali kojot ga je uzeo i tada sam shvatio. . . — Zakoračio je napred, uperivši pušku u Gilbertovu glavu. — Gledao si dok sam postavljao zamke, svaku označio, uključivši i ove na Felouzovom ranču. Zatim si krenuo tuda noću, ili, možda, rano ujutro, kad je mesec zašao i sve ih uništio. Šta si mislio, da će vučja šapa nataknuta na štap, kojom si grebao okolo, ličiti na trag vuka? Ipak se nisi usudio da ostaviš pravi trag. . . Nisi očekivao da ću se brzo vratiti i postaviti zamke za ljude tamo gde si nameravao da pokvariš zamke za vuka. . .

— Katlere, kunem ti se, samo sam projahao preko ove zemlje, naišao na zamke koje je vuk uništio, sišao da to pogledam i. . .

— Svakako, svakako, Gilberte. Ostaješ uporno pri toj priči. Pričaj je vetru i suncu ceo dan i noć; pričaj je gangreni na tvojoj nozi i vuku ako on dođe, ili kojotima ako vuk ne dođe. Imaćeš napretek vremena dok ovde ležiš i truneš. — Pokazao je kljuse. — Potrebni su jaki odvrtači da se zamka otvori. Ja ih imam. Ti nemaš. Za otprilike dva minuta, ja ću odjahati s njima.

— Katlere, za ime boga! Ova kljusa me strašno ranila. . .

— Nije ni približno tako opasno kao kad te neko otruje — reče Katler. — Zdravo, Gilberte... — Okrenuo se od njega.

— Katlere! — zaurlao je Gilbert. — Sačekaj, ispričaću ti...

Katler se okrenuo.

— Holc... — Gilbert je ovlažio usne. — Holc mi je obećao po pedeset dolara za svaku nedelju u kojoj ne uhvatiš vuka. To je sve. Nije mi rekao šta da radim, ni kako da radim. Rekao je da ne želi to da zna. Znao sam da ćeš polagati gvožđe i posmatrao sam kako praviš zamke, i ja sam išao za tobom i kvario ih... Nisam računao da ćeš tako brzo pored kljusa za vukove postaviti i one za medvede, dok ja ne gledam. Katlere, za ime sveta, pre nego što mi krene nagore...

Katler ga je posmatrao. Zatim je polako klimnuo glavom.

— U redu — rekao je. Dva velika odvrtača visila su okačena o njegov opasač. Skinuo ih je, a zatim položio pušku i pištolj daleko od Gilberta. Nije želeo da mu omogući da ih se dočepa dok on bude radio oko zamke.

Kleknuo je pored Gilbertove otečene noge, pričvrstio skobom desnu oprugu ogromne kljuse, polako podigao jaki metal na toj strani a zatim upotrebio drugu skobu na suprotnoj opruzi. Kad je to uradio, pažljivo je razdvojio zupčanik. Gilbert je zaječao kad su dugački zupci, koji su kroz kožu čizme ušli u meso, sada bili izvučeni.

Katler je oslobodio Glibertovu utrnulu nogu.

— Sada — rekao je, i tada su se dve stvari desile. Gilbert je drugom nogom snažno udario Katlera u lice, a zatim izvukao drugi nož iz čizme.

Katler je uzmaknuo osetivši krv u ustima. Podigao je glavu i video Gilberta kako se baca, iskrivljena lica, sa nožem u ruci.

Katler se otkotrljao, Gilbert je pao preko njega, a tanka oštrica noža zarila se u zemlju tik uz Katlerovo rame.

Katler je zgrabio Gilbertov ručni zglob i stegao ga tako snažno da su kosti počele pucati i Gilbert je zaurlao. Katler ga je snažno udario drugom pesnicom pored uva, i Gilbert je popustio.

Katler se dahćući izvukao, dohvatio nož strpao ga u korice, naglo se okrenuo i zgrabio svoj kolt sa mesta gde ga je bio ostavio. Kad se malo povratio, Gilbert je seo i iznemoglo zatresao glavom. Ugledavši Katlera kako sa puškom uperenom u njegovu glavu stoji iznad njega, usne su mu se stegle, a oči ispunile strahom. Pokušao je da se povuče, zarivši šake u smrekine iglice.

— Stani! — zaurla Katler i ispravi pušku.

Gilbert se sledi.

— Kučkin sine! — viknuo je Katler hrapavim glasom. — Upropastio si moje zamke na ranču Rendel i još neke na ovom delu. Trebalo bi da je vuk slep i bez nosa da do sada nije razumeo da ga traper progoni i kako taj traper radi; ti si ga uputio u moj način rada, pa će mi biti nemoguće da ga uhvatim. Možda će zbog tebe svi rančeri ovde bankrotirati. Pa još pokušavaš i mene da ubiješ sa skrivenim nožem... Gilberte, ustani!

— Ne... ne mogu ustati.

— To si uspešno uradio malopre. — Katler je trgnuo pušku. — Rekao sam, na noge!

Polako, Gilbert se uspravio, mršteći se kad je svom težinom stao na povređeno stopalo, koje je već bilo rastrnulo.

— Ne brini, Gilberte. Neću te ubiti. Samo ću te isprebijati puškom kao što nije niko do sada uradio i istovariti te Holcu u krilo. Kad to obavim, neće ti više pasti na um da nekom uništavaš zamke.

Prišao mu je, počeo da ga udara puškom, a Gilbert je stao da zavija.

Nastavio je da urla dok ga je Katler čvrsto držao za revere i udarao kundakom. Gilert je podigao ruke uvis, a Katler ih tresnuo dole. U tom trenutku Katler nije imao samilosti, mozak mu se zamutio. Nije se razbistrio dok nije osetio kako se Gilbert beživotno sručio na njegovu ruku.

Katler je buljio u šćućureno telo. Zatresao je glavom i prešao rukom preko očiju. Kleknuo je pored Gilberta, opipao mu puls. Osetio je olakšanje, jer je čovek još bio živ.

U trenutku kad ga je bio uhvatio bes, kundak je udarao jače nego što je on to nameravao da čini. Nije mu bilo stalo do Gilberta, ali nije imao vremena da objašnjava šerifu, ili njegovom zameniku, kako je došlo do toga da ubije čoveka.

Katler je kleknuo, vezao Gilbertove ruke i noge kanapom, a zatim pokupio sve oružje. Ukrućen, sišao je niz strminu, kroz smreke do dna kanjona, do mesta gde je još uvek stajao Apač. Uzjahao ga je i pošao na ranč Toma Felouza, da uzme mazgu.

Rasipništvo i blagostanje Holcovog ranča Lejzi H kao da su još više istakli krajnje siromaštvo drugih rančeva, koji su pripadali udruže-

nju ljudi koje je Katler video u tim planinama.

Velika, bela, sveže obojena zgrada blistala je na suncu. Raštrkani obori su bili solidno sagrađeni, a sporedne zgrade dobro održavane. Katler je osetio veliko zadovoljstvo dok je niz strminu prema gazdi vodio mazgu Kejt sa Gilbertovim telom prebačenim preko nje.

Kada je stigao na dvesta jardi od kuće na ranču, tišinu kasnog popodneva iznenada je razbio gromovit lavež. Katlerove oči su se stisnule kad je ugledao Gilbertovu veliku crnu dogu kako se trza na lancu kada ga je nanjušila.

Lavež psa privukao je ljude sa ranča. Bila je to nekolicina mršavih kauboja, koji su žurno došli iz obora i sporednih zgrada. Tada su se otvorila vrata glavne zgrade i pojavio se krupan čovek. Holc je za trenutak stajao bulјeći u čoveka na visokom doratu, koji je išao prema njemu, i u mazgu koja je išla u korak s njim, noseći svoj teret.

Tada je izdao naredbu, koju Katler nije mogao čuti. Ali Katler je video kauboje kako su se razmileli po dvorištu čim je on dojahao, a Holc mu je, gegajući se, išao u susret.

Onda je Holc zastao. Čekao je, okružen svojim ljudima. Pas je nastavio da laje otimajući se sa lanca.

— Ti — urlao je Holc da bi nadjačao galamu koju je stvarala doga. Njegove sitne oči preletele su preko Gilberta koji se u tom trenutku malo pomerio i slabo zaječao. — Ti prelaziš preko moje zemlje! Kako si prošao pored čuvara?

Katler se nasmejao.

— Ovoga puta nije bilo psa da im skrene pažnju na mene, Holce. Sasvim lako sam prošao, kao čovek koji još može da ulovi grizlija ili pumu. Bolje da pritegneš svoje čuvare. Inače bi neko mogao doći i prerezati tvoj debeli vrat pre nego što stigneš da vrisneš. To treba da zapamtiš. Imam jednu lešinu koja pripada tebi. — Pre nego što je Holc stigao da odgovori, Katler je izvukao nož, prerezao kanap kojim je Gilbert bio privezan za mazgu, i ovaj se sručio u prašinu. Gilbert je pri tom zaječao.

Holc je buljio u Gilbertovo lice i njegovu otečenu nogu.

— Šta si mu to uradio?

— Isto ono što ću uraditi svakom čoveku koji petlja oko mojih zamki, pokuša da mi otruje psa, a zatim me napadne nožem kad mu okrenem leđa. — Njegov pogled se sreo sa Holcovim, i ovaj je pobledeo. — Ili čoveka koji ga je unajmio da to uradi. To moraš zapamtiti, Holce. Moj cilj je da uhvatim vuka. Bolje će biti da više ne pokušaš da me zaustaviš. Ukoliko to uradiš, nećeš imati dovoljno ljudi da me spreče da te uhvatim.

— Pretiš mi? Ne podnosim pretnje.

— Nije to pretnja. Samo obećanje.

Holc osorno reče.

— Niko tako sa mnom ne razgovara. Ne na mom imanju. Mogu narediti da se tvoj konj bičuje...

Katler je izgubio strpljenje. Holc je dahtao. Nije se videlo da se Katlerova ruka pomera ali se u njoj iznenada našao kolt sa cevi uperenom u Holcovo lice.

— Samo pokušaj — rekao je Katler odsečno.

Holc je ćutao, a Katler je nastavio;

— A sada povuci naređenje koje si dao svojim ljudima. Oni se muvaju iza mene. Ako nešto pokušaju, gotov si.

Holc je oklevao. Zatim je zapovednički rekao: — U redu, momci. Sklonite puške i stanite iza mene, kako je kazao.

Katler je sačekao dok se svi batinaši nisu smestili iza gazde.

— Ja ću sada odjahati. Holce. Nemoj mi dati povoda i ja neću preći granicu tvog imanja. To isto važi za tvoje ljude. Nemoj da nađem tebe ili nekoga od njih na terenu udruženja. Lagano je podstakao svog izdresiranog konja, i ovaj je laganim

kasom krenuo natraške. Holc je stajao, ukočen.

Katler je nastavio tako da jaše sve dok nije bio van domašaja puščanih cevi. Zatim je kolt stavio u futrolu isto tako brzo kao što ga je malopre izvadio i stavio pušku na sedlo. Kružno je išao prema brdu očekujući da će Holcovi ljudi poći za njim. Video je kako je jedan podigao revolver i potrčao napred, ali mu se Holc oštro obratio, i on je vratio oružje u futrolu.

Kad je Katler obo konja i dao se u galop, mazga je pošla za njima, a Holc je ljutito dao znak dvojici ljudi da podignu Gilberta i unesu ga u kuću.

Sada, pomislio je Katler probijajući se prema graničnoj liniji, kad sam se oslobodio Gilberta, ostajemo samo vuk i ja jedan protiv drugog. Ostaje mi samo dvoboj.

VII

Nedelju dana kasnije, Džon Katler je zaustavio konja na vrhu visokog grebena, da osmotri široko prostranstvo planina Dejvis.

I pored vrućine, vazduh je bio čist i svež, tako da se svaki detalj jasno video: šumovite padine, visoke stenovite površine, prostrane doline, vodom natopljeni pašnjaci.

Pomislio je da je to lep predeo i da ga je već dobro upoznao. Nije bilo nijednog dela koji nije ispitao u potrazi za vukom, računao dokle on može dopreti, blokirajući gvozdem staze kojima bi vuk mogao proći. Poznavao je predeo, a mislio je da je već upoznao i vuka Viktorija.

Sedam dana pošto je istovario Gilberta u Holcovom dvorištu, razmišljao je kao taj vuk. A sada, posle sveg tog vremena, dvoboj sa njim je stvarno započinjao. Poslednja kljusa je postavljena, a vraćene su na mesto i one koje je Gilbert bio iskopao.

Ali, razmišljao je, prva runda je pripala njemu. Proučavanje mape bilo je potrebno da bi se otkrile navike vuka. To ga nije iznenadilo, jer sve životinje, čak i one s izvitoperenom ćudi, imaju svoje navike. U svakom slučaju, vuk je napao Bobitovo imanje, zatim imanje Sema Kelija i svaki put, uplašen prisustvom naoružanih ljudi i lavežom pasa, bio je oteran pre nego što je uspeo da ubije vola.

Ipak je stigao da na svakom ranču ubije neku džukelu čekajući hrabrog i dovoljno glupog psa da ga napadne. On bi mu jednim udarcem ogromne šape slomio vrat. Posle toga, dugo je u noći odjekivalo njegovo muklo zavijanje puno prkosa, a zatim bi iščezao. Sada već dva dana, Katler nije video na ranču sveže vučje tragove dok je postavljao svoju mrežu zamki.

Ipak, on nije imao iluzija da je oterao vuka, ili da je on, uplašen, možda napusti taj kraj. Verovatno će proći još nekoliko dana dok se usudi da izađe iz svog utočišta. Holc mu je dao neophodan predah u kojem su rančeri mogli obaviti zaostali posao i spremiti se za akciju. Katler je, međutim, bio siguran da je to samo zatišje pred buru.

Sa ove visoke tačke, Katler je mogao kroz zasek videti niz brda u daljini koja su označavala granicu Holcovog imanja. Tamo negde je ležao vuk i čekao svoj trenutak.

Sada je vuk znao da je neki stranac ušao u njegovo kraljevstvo. Gonio ga je Riđov, gonio ga je cele noći možda u najtežoj trci koju je doživeo, i gotovo je bio uhvaćen. Vuk je, možda, protrčao baš preko nekoliko zamki koje je on postavio. Životinja je osetila zamke, kao i to da je skrivena opasnost vreba na svakom koraku.

Dva puta je vuk krenuo uobičajenom stazom u klanje i oba puta je naišao na otpor. Sada je potražio zaklon. Izmučena životinja će pretresti u svom lukavom mozgu sve što se desilo i, kad napusti skorivšte u koje se zavukla, biće spremna za

dvoboj na koji ga je Džon Katler izazvao, možda isto toliko uživajući u borbi kao i čovek. Ma kakve navike da je imala ranije, sada će se promeniti. Pošto je stari obrazac slomljen, vuk će naći novi. Kakav će biti, Katler nije mogao da se doseti.

Za sada, Katler je uradio sve što je mogao. I on će sada uživati u kratkom predahu. Savio je nogu uz sedlo pripalio cigaretu i počeo da razmišlja o Fer, koja ga je čekala dole u dolini.

Strašna je ženska, rekao je samom sebi. Najbolja žena koju je sreo posle Dorin. Odlična supruga za rančera, razborita, hrabra, vredna i lepa, a bila je obdarena i velikom strašću, kao i on.

Ali, vilica mu se stegla, on nije rančer. On je traper i lovac, i ostaće to dok ne uhvati onog prokletog grizlija, ili dok ne umre.

Fer je ipak otvorila novi svet za njega, pomislio je. Podsetila ga je da može imati budućnost. Do sada, mučen bolom, razmišljao je samo o osveti.

Jednog dana će on ipak uhatiti grizlija. Možda ove godine, možda sledeće, a možda kroz pet godina. Naći će ga nekako i nekako ga ubiti. Šta će onda biti s njim bez te mržnje, kakav će to život biti? Kad medved bude mrtav, trebaće mu nešto drugo, neka druga svrha života. Tada, možda, pomislio je, ako bi ga Fer čekala, život bi mu se mogao promeniti. U međuvremenu...

Gurnuo je nogu natrag u uzengije, podbo mamuzom Apača i u galopu odjahao niz brdo.

Četiri dana kasnije vuk se vratio. Došao je usred bela dana snažan, osvetoljubiv.

Katler je skidao kožu s kojota iza kuće Rendalovih, a Džes ga je oduševljeno posmatrao. Male životinje su predstavljale stalni problem. Sa navikama sličnim vuku, stalno su upadale u Katlerove kljuse.

Namestio ih je bio tako da ne reaguju na težinu običnog kojota, ali bi s vremena na vreme naišao neki teži kojot i postao žrtva zamke.

Sada je nožem skidao kožu sa zadnjih nogu.

— U ovo doba godine — rekao je Džesu — ova koža ne vredi mnogo, jer krzno nije najbolje; ali možeš bar naučiti kako da postupaš s kožom. Ako počneš da hvataš krznaše, da bi zaradio novac, pola vrednosti ćeš izgubiti ako ne postupaš s kožom na pravi način.

Odsekao je zadnje šape, ostavivši ih da vise na koži, lagano prorezao rep i izvukao kost. Počeo je tada da smiče kožu sa lešine, kao da skida rukavicu.

— Kožu sa kojota skidaš u komadu tako da ga ne režeš pod trbuhom. Radi oprezno oko očiju i usta i nemoj upropastiti krzno. Isto se tako postupa sa vukom i lisicom.

Vešto je oslobodio kožu i odbacio lešinu u stranu. Koža je bila izvrnuta na drugu stranu i tako ju je ostavio navukavši je na tanku dasku; zatim je zakucao ekserčićima ivice, izvukao noge i rep.

— Pusti je tako da se osuši s naopake strane, a prevrni je pre nego što je spremiš. Dok se suši, skini nožem svu suvišnu masnoću i meso. Ako to ne uradiš, istrunuće, ili će, u svakom slučaju, imati nižu cenu.

— Zar je nećeš istrljati solju? — upitao je Džes.

— Ne, to se ne radi. Ako se pravilno suši i dobro održava, ova koža će trajati najmanje godinu dana. Pokazaću ti kako da je obojiš, a videćemo da li možemo da napravimo za tebe par krznenih rukavica ili, možda cipele. U svakom slučaju...

Prekinuo je kad je čuo topot konja. Pred kućom je čuo Ferin glas. Dozivala ga je.

Katler je ustao, spustio kožu i krupnim koracima se uputio prema kući. Namrštio se kad je video Toma Felouza kako upada u dvorište ranča. Felouz ga je video, zaustavio konja i skočio iz sedla. Dok je išao prema Katleru, lice mu je bilo smrknuto od besa.

— Vuk... — dahtao je. — Taj prokleti vuk! Đavo te odneo, Katlere, rekao sam ti...

— U redu, Tome. Smiri se. Šta se desilo?

Felouz je stajao raširenih nogu i teško hvatao dah.

— Opet je... ubio — jedva je izustio — tamo, kod mene, usred bela dana. Pred mojim očima!

Felouz je sa nevericom vrtio glavom. — Ne mogu da verujem u ono što sam video. Na istočnom kraju mog imanja, sasvim blizu Holcovog. Iz čestara sam doveo šest grla stoke i vodio ih kroz gusto žbunje. Tada se on tu stvorio nedaleko od mene. Izleteo je iz žbunja kao topovsko tane, skočio pravo na vrat stare krave koja je predvodila i oborio je pre nego što je mogla da rikne. Ostale životinje su se dale u bekstvo, a moj konj je podivljao i počeo da se rita. Ja sam sve to vreme pokušavao da izvučem pušku iz futrole... Na kraju sam odustao, i sve što sam mogao da uradim bilo je da se održim... gospode, vuk je došao pravo pod nos mog konja!

— Bio je velik kao medved! Stoka se razbežala niz padinu, a vuk je krenuo za njom. Dok sam uspeo da smirim konja, sivi đavo je oborio četiri krave. Jedan ugriz bio je dovoljan svakoj, i bile su mrtve. Pravo dole, na stotinak jardi udaljenosti, video sam ga kako ide za njima i kako ih jednu po jednu obara, skoči na vrat i one se sruče kao klade.

— U svakom slučaju, pet krava je zaklano za manje vremena nego što je bilo potrebno da ti to ispričam, a ja sam sve to posmatrao sa konja koji je divljao... Onda je jednostavno stao tamo na otvorenom prostoru i pogledao me. Video je kako smirujem konja, kako pokušavam da izvučem pušku i tog trenutka je odjurio. Otišao je pre nego što sam uspeo da uperim pušku u njega, iščezao je u žbunju kao duh. Ispalio sam jedan hitac na njega pre nego što je nestao.

— A sve one zamke na mom terenu, zamke koje je trebalo da ga zaustave. Nije se nijednoj primakao!

Katler je smrknuto klimnuo glavom.

— Možda je Gilbert kriv tome. Kojim putem je otišao kad je pobegao?

— U pravcu Holcovog imanja, naravno.

— U redu — odgovorio je Katler odsečno. — Koliko ti je stalo do toga da ga uhvatiš?

— Koliko mi je stalo...?

— Idem u poteru za njim, samo ne mogu sam da se borim protiv svih Holcovih ljudi. Privući će ih lajanje. Sakupi nekoliko naoružanih ljudi iz udruženja, moj pas će slediti trag, pa, sa Holcom ili bez njega, uhvatićemo tog gada, ma gde se skrio, i boriti se protiv ujeda.

— Sačekaj trenutak! — Felouz je podigao ruku. — Nameravaš da se boriš protiv Holca?

— Ako dođe do toga, do vraga, hoću. Ali možda neće biti potrebno. On po svoj prilici blefira. Može grubo postupati s jednim čovekom, ali ako nas bude desetak, neće se usuditi da se suprotstavi zakonu i rančerima.

— Ti ne poznaješ Holca. — Učiniće sve da nas slomi! I, još nešto, Katlere. Mi nismo revolveraši! Tebi smo dali zadatak da uhvatiš tog vuka!

Katler ga je za trenutak pogledao, a onda je slegnuo ramenima.

— Uhvatiću ga — rekao je. — Vi ste me za to unajmili. Pre ili posle, upašće u moje zamke. Ipak te upozoravam da će pre toga još klati. — Pokazao je prema istoku. — Bio je ranije bitanga, ali je sada potpuno poludeo. Leži tamo u jazbini na Holcovom imanju i zna da smo sada u ratu protiv njega. Njegov raniji način delovanja je prekinut; zbunjen je, ali je osetio ukus krvi i... Nije mu više ni do čega. Ugrabiće svaku priliku i ne može se predvideti šta će sledeće uraditi. Ono što je danas uradio, to dokazuje. — Duboko je

uzdahnuo. — Desilo se da je izgubio strah od čoveka.

Felouz je odmahnuo glavom.

— Ti o njemu govoriš kao da je ljudsko biće a ne vuk. Kao da je... neki stari odmetnik, revolveraš. . .

— On je isto tako opasan.

— Vuk neće napasti čoveka. Svi to kažu. Jedino ako je besan.

Katlerova usta su se iskrivila.

— Svaka životinja će napasti čoveka pod određenim okolnostima, bez obzira na to što takozvani stručnjaci kažu. Koliko se pasa okrenulo protiv svojih vlasnika, mirni konji postali besni i usmrtili čoveka? Znao sam ljude koje je ubio srndać, ili los... Mogu mu biti za petama za četrdeset osam sati ako bi ljudi iz vašeg udruženja pošli sa mnom. Jedanput sam ga gotovo uhvatio. Riđov će poći njegovim tragom i goniće ga dok više ne bude mogao trčati. Tada ćemo ga uhvatiti. Potreban mi je samo neko ko će mi sačuvati leđa od Holca dok Riđov i ja to obavimo. Vi treba da odlučite.

— Tome — rekla je Fer Rendal. — Mislim da moramo sazvati ljude. Mislim da je Džon u pravu. Holc je varalica, ako ga razotkrijemo, neće se boriti...

— Ja mislim — planuo je Felouz, a glas mu je podrhtavao — da nećemo imati priliku da to uradimo! Mi nismo revolveraši! Sem toga, tužiće nas sudu zbog nezakonitog prelaska preko njegovog imanja, zbog pretnji i tome slično...Nemojte zaboraviti da on drži naše hipoteke. On bi nas mogao uništiti troškovima za advokate i bogzna čime još. — Felouz se okrenuo Katleru. — Ti, ti treba da uhvatiš tog vuka vrzo, ili ću naći Gilberta, ili dovesti nekog drugog trovača i narediti mu da to uradi! Imaš nedelju dana. Potom je uzjahao i otišao.

Katler, Fer Rendal i Džes su za trenutak ostali bez reči. Tada je Fer upitala:

— Džone, šta ćeš uraditi?

— Uhvatiti vuka — odgovorio je Katler grubo. — Nekako ću ga uhvatiti.

Instinktivno se okrenuo, pogledao čestar iza kuće i pomislio na vuka koji se tamo šćućurio noću kako je to uradio već najmanje tri puta. Pogledao je Fer i Džesa... Pa ipak, rekao je sebi, tu se ništa ne može. Mora ih lišiti zaštite Riđova.

— Slušaj — rekao je. — Više nećete imati psa, da vas čuva. Zapamti šta sam ti rekao: budi stalno uz Džesa i nosi oružje.

Fer je pobledela.

— Džone. Ne misliš valjda da bi...?

— Nećemo rizikovati, a ja moram sad odmah krenuti.

Našao je stoku kako leži tamo gde je bila poklana, pročitao znak, video kako je vuk ležao u žbunu i čekao Felouza da prođe sa svojom stokom. Malo mu je vremena trebalo da to obavi. Riđov je gotovo odmah nanjušio trag kružeći uokolo. Tada je Erdejl pojurio prema istoku. Katler je stegao vilice. Ipak se vuk pridržavao jednog: pošto se privremeno zasitio krvi, krenuo je prema svom brlogu.

Pored svega što su Katler i Riđov učinili, vuk je uspeo. Tri sata kasnije, Katlera su zaustavila četiri naoružana čoveka privučena snažnim lajanjem Riđova. Ovoga puta Holc nije bio među njima, ali odsustvo šefa nije umanjilo njihovu odluku. Vratili su Katlera i nije bilo načina da im se on suprotstavi. Ponovo je upotrebio volovski rog da pozove psa i, još jednom, Riđov je bio zbunjen i nepoverljiv.

Posle toga Katler i Riđov su neprestano lutali graničnom linijom. Danju i noću su istraživali čestare i vododerine, stenje i kanjone.

Trećeg dana Riđov je naišao na trag. Počeo je veselo da laje, i krenuo ka zapadu punom brzinom. Katler ga je sledio.

Ali prednost vuka je bila suviše velika. Na pašnjaku, ograđenom bodljikavom žicom, na zemlji Džu-

da Bobita, Katler je našao sveže zaklane kobilu i ždrebe. Riđov je tada, još lajući, skrenuo na istok. Vuk se kretao ka kući.

Ovoga puta je Katler pošao prečicom. Kraj je dobro poznavao, znao je gde bi na svom putu vuk mogao proći. Kako je Riđov još bio na tragu vuku, terao je Apača da dá sve od sebe i stigne pre vuka.

Odjednom, konj je posrnuo. Pridigao se, ali je teško hodao. Noga mu je bila iščašena, ali ne i slomljena. Katler je skočio s konja i potrčao pešice napred, da pređe preostalih četvrt milje.

Otvor je bio na čistini između dve gomile kamenja. Teško dišući, Katler se popeo na brežuljak iznad njega. Riđov je lajući gonio zver na daljini od nepune milje. Katler je otkočio pušku i okačio je o rame.

Baš kad je osetio udarac kundaka u meso, vuk se pojavio. Jurio je preko čistine. Kako nije imao vremena da nišani, Katler je opalio i znao je da je promašio. Ponovo je opalio, ali suviše kasno. Vuk je umakao.

Posle toga nije preostalo ništa drugo nego da Katler pozove Riđova i da Apača povede sa te divlje zemlje. Noć je proveo tamo gde ga je zatekao mrak, uvijen u ćebad, a u pola noći se probudio kad je čuo dubok, čudan urlik, prkosan, izazivački i pun bola. Dolazio je iz daljine, sa Holcovog imanja.

Četvrtog dana kasno posle podne Katler se, vodeći svog hromog konja, sa Riđovom za petama, popeo na jednu uzvisinu i ugledao pod sobom ranč Fer Rendal. Tu će lečiti Apačevu nogu, osedlati mazgu i ponovo krenuti u lov.

Penjao se na uzvisinu, ali je onda naglo zastao. Na ranču su bili neki ljudi na konjima. Katlerovo srce je iznenada zadrhtalo od straha. Da li je njihovo prisustvo značilo da se Fer ili Džesu nešto desilo... Opalio je iz puške. Videli su ga i tada je osetio olakšanje. Ljudi su jahali prema njemu, a Fer i Džes su stajali pred kućom.

Felouz, Bobit, Keli, svi ostali. Sada ih je već sve dobro poznavao. Poznavao je takođe strog, ljutit i očajnički izraz na njihovim licima. Kako su zastali, Felouz je prasnuo:

— Pa juče je nadmašio sebe! Ubio je kobilu i ždrebe na Bobitovoj zemlji, onda je skrenuo na jug i zaklao pet grla na zemlji Sema Kelija!

Katler je buljio u njega. Slika terena iskrsla je u njegovom sećanju kao da gleda mapu pred sobom.

— Šta je uradio? — upitao je s nevericom.

— Čuo si Toma — odbrusio je mršavi i iznureni Sem Keli. — Na samom južnom kraju mog imanja. Užasno ih je izujedao.

— Nemoguće — rekao je Katler. — Sinoć?

— Sinoć — Kelijev glas je odavao sigurnost.

Katler se setio zavijanja koje je dolazilo sa severa Holcove zemlje.

— Ne shvatam kako je mogućno. Progonio sam ga pošto je zaklao Bobitove konje. Vratio se na Holcovo imanje. Noćas, kad sam spavao napolju, čuo sam kako zavija, oko ponoći. Još je bio na Holcovom terenu. Daleko od Kelijevog južnog dela... U koje doba ste našli poklane životinje?

— Oko pet, jutros. Išao sam u obilazak pre zore.

— Koliko dugo su već bile mrtve?

— Počele su da se koče...

— Znači, bar jedan sat. Mora da ih je ubio najkasnije u četiri. Do đavola, nije on to mogao uraditi. Nijedan vuk ne bi mogao, pogotovo što je morao tako da beži... Mogao je jedino ako je leteo.

— Pa, možda je leteo — rekao je Bobit mrgodno.

Katler se pravio da to nije čuo.

— Da li je ostavio tragove?

— Pretpostavljam. Kakve to ima veze?

— Je si li video tragove? — upitao je Katler odsečno.

— Nisam morao da ih vidim da bih znao šta je uradio! U svakom

slučaju, tek je bila zora. Pogledao sam šta je uradio i odjahao na Tomovo imanje. Okupili smo ljude...

— Znači, spremni ste da pođete sa mnom protiv Holca dok ja budem hvatao vuka?

— Nećemo poći s tobom — odvratio je Hari Dolan, snažan rančer. — Žao mi je, Katlere. Ja sam glasao da se tebi da da prvi pokušaš, ali se ovo ne može nastaviti. Mi idemo do Holca da vidimo možemo li dobiti Gilberta da dođe k nama. U velikom smo škripcu. Ti ga ne možeš uhvatiti, a on još nije upao u tvoju zamku. Rešili smo da dovedemo Gilberta da, ako hoće, otruje sve oko sebe. Možda možemo da dobijemo toliko otrova da se neće više usuditi da dolazi ovamo pa makar ne uzeo otrov.

— U redu. Ovo je vaš teren i odluka je vaša. Ali, Gilbert... Vi dovodite čoveka koji je uništio moje zamke, upozorio vuka i, možda, upropastio šansu da ga ulovim još pre nekoliko dana. Ali pustimo to. Da ste pošli sa mnom protiv Holca, ja bih tog vuka uhvatio do sutra, ili prekosutra. Sada ću vam reći samo ovo: taj gad će se smejati Gilbertovom otrovu. Kad moje zamke, moj pas i ja odemo, vuk će biti slobodan. Ubijaće kada, gde i koga bude hteo i biće sve odvažniji i odvažniji... A možda...

Pogledao je dole, prema ranču Rendalovih.

— Možda se neće zaustaviti na ubijanju četvoronožaca. Imate žene, decu i po ceo dan ste daleko od njih. I...

— I Gilbert ima psa. I on može goniti vuka kao i ti.

— Gilbert ima dogu. Doge hvataju ono što vide, a ne ono što nanjuše. Taj pas je bespomoćan isto kao i vi ukoliko ga ne vidi ili ne oseti njegov vreo dah.

— Svejedno — rekao je Felouz tvrdoglavo — mi ćemo pokušati.

— Nećete još.

— Šta hoćeš da kažeš time?

— Hoću da kažem, Tome, da ste mi dali nedelju dana da uhvatim vuka. Sedam dana. Četiri su prošla, a tri su još ostala. Hoću ta tri dana.

— Nisi ni počeo za ta četiri...

— Svejedno, ti si dao obećanje, a ti si predsednik udruženja. Ostala su još ta tri dana. Hoću ta tri dana pre no što pozovete Gilberta.

— Zbog toga ćemo izgubiti još stoke...

— Sačekaj trenutak — rekao je jedan drugi rančer, po imenu Šenon. — Jesi li dao Katleru to obećanje?

— Jesam, ali...

— Onda ćeš ga održati. Katler je došao iz daleka, uložio je mnogo truda, sačuvao nam je stoku od najmanje još dva napada koliko ja znam. Mislim da je to zaslužio.

Kad su članovi udruženja otišli, Džes je zagrlio Riđova i njih dvojica su se valjali po zemlji. Fer Rendal, sa sombrerom na glavi, u kožnoj jakni, farmerkama i čizmama, uzela je Katlera za ruku.

— Džone, potpuno si iscrpljen. Nećeš opet večeras otići?

Katler je želeo da je zagrli; znao je da i ona to želi, ali nije bilo pametno to činiti pred dečakom.

— Moram se prvo postarati o Apaču. Potreban mi je pregradak u štali, ako je neki prazan. Tada... uh... Moram ponovo ići.

Pogled mu je pao na kolt koji je Fer nosila u futroli za pojasom.

— Da li je sve bilo u redu ovde?

— Mislim da jeste. Ovo je prvi dan da Džes i ja nismo bili na imanju. Imali smo sreće, Džone. Čudno je da vuk nije pokušao da nas opet napadne posle one noći. Nije mu bilo ni traga. Jedino uzbuđenje je bio onaj kojot uhvaćen u kljusu. Ubila sam ga i otvorila kljusu onako kako si mi pokazao, a Džes je odrao kožu i raširio je. Izgleda da nas se vuk odrekao.

— Možda — rekao je Katler. — Imao je, sigurno, negde drugde posla.

Poveo je hramajućeg Apača u štalu, a Fer je išla pored njega. Kad su

ušli unutra i Džes ih nije mogao videti. Fer mu se bacila u zagrljaj.

— Džone... nemoj noćas otići.

— Ne bih da ne moram. Imam tako malo vremena. Moram uhvatiti tog vuka pre nego što pozovu Gilberta. Otrov neće imati nikakvo dejstvo protiv njega, kao ni njegove puške, ni... Kao što sam rekao Felouzu, on se više ne boji ljudi. Sredićú Apača, odjahati do Kelijevog ranča i pogledati.

— Dobro — rekla je ljutito. —Reći ću ti sada. Uhvatio ti vuka ili ne, ja neću dozvoliti Gilbertu da stavlja otrov na moje imanje, čak i po cenu mog izlaska iz udruženja.

— Prilično si lojalna, zar ne?

— Da — odgovorila je. Kad nekoga volim.

Katler ju je opet privukao k sebi. Tada se okrenuo, jer je znao koliko ima još da uradi. Stajala je pored njega dok je opet pregledao Apačevu nogu.

— Koliko teško mu je povređena?

— Neće imati posledica. Ali, ako bih jahao na njemu sledećih nekoliko dana, bilo bi. Moraću koristiti mazgu. Mazge su dobre na grubom terenu, ali nisu brze. Još nešto... — Zabacio je šešir.

— Džone, potrebno ti je kupanje i jelo pre nego što ponovo odeš. Idem da pripremim večeru.

Okrenula se. Zatim je zastala i dodala:

— Koža kojota, koju je Džes sredio, obešena je iza štale. Pogledaj je pre nego što odeš, i kaži mu ako nešto nije u redu, ili ga pohvali ako je u redu. Veoma se ponosi svojim radom.

— Svakako...

Katler ju je posmatrao dok je izlazila, i osetio je neku toplinu u srcu.

Apaču je dao zob i seno, utrljao mast u prednju nogu i krenuo prema kući. Tada se setio kože i pošao iza štale. Bila je nategnuta na dasci i okačena na zid ekserom. Pomislio je kako je Džes obavio odličan posao. Onda se okrenuo i sledio se.

Zemlja iza štale bila je dobro utabana i lagano pokrivena prašinom koja se pomerala na stalnom vetru. Na njoj se ne bi dugo zadržao trag. To je značilo da trag koji je privukao Katlerovu pažnju mora biti sasvim svež, ne više od nekoliko sati.

Katler je zakoračio i kleknuo pored njega. Bulio je u njega. Kad se podigao, pogledao je prema vododerini iza kuće i video tragove šapa ogromnog vuka. Tragovi su poticali od tog jutra.

VIII

— Vreme je da Džes ode na spavanje — rekao je Katler.

— Malo je rano.

Fer ga je pogledala preko stola. Završili su večeru. Džes se igrao sa Riđovom u prednjoj sobi. Katler i Fer su sedili u kuhinji i pili kafu.

— Pošalji ga na spavanje, Fer. Odmah.

Pogledi su im se sreli i osetila je ozbiljnost u njegovom glasu.

— U redu — rekla je, ustala i pošla u dnevnu sobu.

Katler je ustao, sipao još jednu šolju kafe iz lonca koji je bio na peći i nije mogao a da ne primeti kako mu ruka podrhtava. Ne, pomslio je. Ne. Čak ni ti nemaš hrabrosti za to

Seo je ponovo za sto. Još jednom je video one velike otiske šape, koje je napola prekrila prašina nošena vetrom, iza štale i obora na tridesetak stopa udaljene od kuće.

Pio je kafu pokušavajući da ne misli, ali morao je. Vuk se ušunjao sve do dvorišta ranča Fer Rendal.

Ona se vratila u kuhinju smešeći se.

— Bunio se, ali je već legao i zaspaće za minut, dva.

— Dobro. Da li si pustila Riđova napolje?

Potvrdila je glavom, sipala još kafe i sela prekoputa njega.

— Džone, volela bih da ne odeš večeras.

— Možda i neću ići. Možda je potrebno da se dobro ispavam pre nego što opet krenem u poteru za njim. — Govorio je mirno, bez uzbuđenja. — Kažeš da ste ti i Džes danas ceo dan bili kod kuće?

— Da, morala sam da perem, a on je trebalo da odere kojota i... — Odmahnula je rukom. — Oboje smo bili umorni. Obišli smo zamke i pokušali da skupimo stoku...

— Ne brini za stoku — rekao je Katler. — Kad uhvatim vuka, ja ću ti pomoći. Neće dugo trajati. Ti i Džes ste bili kod kuće celo jutro?

— Rekla sam da smo bili. Iskuvavala sam rublje pred kućom. Džes je sedeo pored mene i pričao dok je drao kojota i razvlačio njegovu kožu... Tada smo ručali i ja sam pospremila kuću, a Džes je izašao napolje da se igra...

— Kada je došao Felouz i ostali?

— Mislim, oko četiri sata. Baš pre nego što si se ti pojavio. — Namrštila se.

— Džone, zbog čega me ispituješ?

— Samo iz radoznalosti — odgovorio je. — Samo sam se pitao kako ste proveli dan.

— Ja retko tako provodim dane. Obično izlazim i pokušavam da na terenu obavljam muške poslove... Mislim da ću sutra ponovo početi. Videćemo šta je sa pašnjakom na brdu i obići zamke...

— Ne treba to da radiš. Ja ću se pobrinuti.

— Znači da ćeš večeras ostati ovde?

— Da. Ostaću ovde. Mislim da ću krenuti sutra ujutro. — Ustao je. — Idem da obiđem Apača, zatim ću se okupati. Kad Džes zaspi...

Kasnije, Katler je zagrlio Fer u kolima i osetio toplinu njenog glatkog tela uz svoje čvrsto telo. Dremala je glave naslonjene na njegovo rame. Iznenada je pospano progovorila.

— Tako je lepo ovako — šaputala je. — Kad me ovako grliš, osećam se sigurna.

Katler je gledao u mrak pred sobom i nije odgovorio. Gladio ju je rukom. Posle dosta vremena je rekao:

— Želim da mi nešto učiniš.

— Šta? Znaš da bih sve uradila.

— Nemoj sutra nikud da ideš. Ne brini o mojim zamkama, ne brini o stoci. Želim da ti i Džes ostanete ovde na ranču ceo dan.

— Da ostanemo ovde? Ali, Džone, ja moram...

— Kazao sam ti, ja ću ti pomoći oko stoke. — Glas mu je postao oštar. — Imam mnogo prljavog rublja. Želio bih da mi ga opereš. Iskuvaj ga u loncu, kao što si danas uradila sa svojim. Što se tiče Džesa... Neka bude uz tebe. Može da radi oko kože. Ostalo mu je dosta masti na njoj. Ostani ovde i obavi sve kućne poslove koje imaš. Ne želim da sutra ideš na teren.

— O, shvatam. Brineš se da ne bi vuk...

— Da. Brinem zbog vuka. Ne može se predvideti šta će uraditi. Niko to ne zna. Ovde ti je bolje.

— Pa onda je u redu...

— Otići ću pre zore sa Riđovom. Proći će neko vreme dok se ponovo vidimo.

Kasnije, kada je Fer otišla, Katler je ležao na svom krevetu dugo zureći u mrak oko sebe. Sve je ponovo video: Dorin, ono što je ostalo od nje kad je medved završio sa njom. Krvavu gomilu koja je nekad bila njegova žena koju je voleo i mazio... Čuo je njen slab, umirući glas koji izgovara reči kojih nije želeo da se seća.

Spavanje nije dolazilo u obzir. Seo je i upalio fenjer koji je visio iznad njegove glave. Izvadio je pribor za čišćenje puške — ulje, rastvarač, krpu, nabijač, metalnu četku. Sedeo je prekrštenih nogu u kolima dok je Riđov napolju nemirno tumarao, ali nije napuštao područje oko kola.

Katler je detaljno pregledao svoju pušku. Pažljivo je očistio svaki njen deo, ponovo je sastavio i proverio

da li sve dobro funkcioniše. Tada je to isto uradio i sa drugom puškom.

Zatim je uzeo municiju iz kutije, pažljivo pregledao svaki metak i obe puške napunio. Dugo je sedeo pušeći jednu cigaretu za drugom.

Izvadio je džepni časovnik i pogledao, pod svetlom fenjera, koliko je sati. Preostalo je još tri sata do izlaska sunca.

Obukao se. Kad je izašao iz kola, kuća je bila u mraku. Pomislio je na Fer i Džesa kako mirno, puni poverenja, spavaju u njoj. Stegao je zube.

Otišao je do obora, i mazga Ema mu je odmah prišla. Osedlao ju je, gurnuo vinčesterku u futrolu i izveo Emu napolje.

Vratio je rešetku na ulaz u obor. Proverio je da li je lanac u bisagama.

Uskočio je u sedlo, poveo mazgu preko dvorišta i tiho pozvao Riđova. Veliki pas je poslušno trčkarao uz Katlera dok je ovaj jahao prema jugu.

Kad se udaljio od ranča dve milje, sjahao je da proveri mazgu. Riđov mu je prišao čim mu je lagano zapucketao prstima. Katler je kleknuo pored psa i zakačio lanac za obruč debele kožne ogrlice oko Riđovljevog vrata. Riđov je cvileo, ne shvatajući, dok je Katler vezao drugi kraj lanca oko debelog smrekovog stabla. Kad je Katler uzjahao mazgu i otišao Riđov je još jednom jako zalajao i potrčao za njim dok ga lanac privezan za drvo, nije zaustavio.

Na milju od ranča, Katler je opet sjahao, izvukao vinčesterku i čvrsto privezao Emu za vrbu. Odatle je Katler krenuo peške. Išao je polako, kao kroz maglu. Stigao je do dvorišta ranča, koje je još bilo obavijeno mrakom, i vratio se u kola. Poslednja tri dana kola su bila ostavljena na stotinak jardi ispred kuće.

Kad je ušao unutra, zavrnuo je pokrivač kola sa jedne strane za oko dva inča. Poravnao je ležaj da mu bude udobno dok čeka.

Proverio je obe puške, a zatim i kolt. Preostao je još jedan sat do zore.

Katler je čekao.

Sunce je obasjalo Dejvis planine, a magla se digla. Sve je miljama uokolo bilo čisto i pregledno.

Katler je ležao u kolima, nepokretan i posmatrao dvorište na ranču Fer Rendal, a posebno je pazio na vododerinu iza kuća. Tamo su bile još četiri zamke, ali Gilbert je otkrio njihovo mesto i više se nije mogla postaviti nijedna, da blokira vododerinu. Mogao se samo nadati da će vuka zaustaviti pre...

Vrata kuće su se otvorila. Džes je trčeći izleteo napolje, skakao amo-tamo, srećan što je posle dugog noćnog zatvora konačno slobodan. Jurio je po celom dvorištu i vratio se do vrata gde je Fer stajala u gruboj jakni i s koltom zakačenim za pojasom.

Ona je nešto rekla Džesu. Nerado je otišao do gomile drva, doneo drva za potpalu i cepanice. Fer je pomerila veliki crni kazan, u kom je Katler iskuvao kljuse, i naložila vatru. Stavila je lonac na nju, a ona i Džes su doneli vodu sa ispusta vodenice, i napunili lonac.

Dok je Fer čekala da voda u loncu uzavri, ona i Džes su nahranili stoku. Gotovo sve vreme je Katler mogao da ih vidi jer su kola bila tako smeštena da se videlo celo dvorište ranča.

Povremeno bi, ipak, nestajali iza kuće ili ugla štale i, kad bi se to desilo, zadržao bi dah i osetio muku u stomaku. Ni trena nije ispuštao iz oka dvorište, ni brda i vododerine iza kuće. Stalno je puška bila spremna.

Za jedan sat, voda je ključala. Fer je ušla u kuću i izašla s naramkom rublja, koje je potopila u lonac. Džes je izneo kožu kojota, uzeo nož i seo prekrštenih nogu pored vatre, dok je Fer motkom mešala rublje u loncu.

Onda je dovukla metalno korito i postavila ga na klupu pored lonca. Napunila ga je mešavinom vruće i hladne vode i stavila rublje u njega. Zavrnutih rukava počela je da pere na rebrastoj dasci za pranje. Kosa, navlažena parom, lepila se na čelo. Počela je da peva tihim, milim i jasnim glasom.

Taj glas je dirnuo Katlera. Učinilo mu se da je svaki mišić u njemu stao i smučilo mu se od straha shvativši šta radi, šta rizikuje sa ženom koju sada voli, i njenim detetom. Ali nije bilo izbora.

Pranje je potrajalo. Svaki oprani deo odeće Fer je slagala u pletenu korpu.

Džes je završio posao oko kože, ali mu je dosadilo, i digao se da je vrati iza štale.

Fer mu je nešto rekla i on je zastao dok je ona brisala ruke, proverila futrolu s koltom koji je visio na njenom nežnom struku. Tada je pošla sa Džesom.

Za Katlera je bila čitava večnost dok ih nije mogao videti iza zgrade.

Pažljivo je posmatrao sve što je bilo u njegovom vidnom polju, ne bi li primetio neki pokret. Nije mogao videti ništa što bi ga uznemirilo, ali to nije ništa značilo.

Znao je kako to stvorenje može biti podmuklo i nevidljivo. Kad su se ponovo pojavili, odahnuo je.

Fer se vratila pranju rublja. Džes je sedeo na zemlji, kopao pesak i igrao se. Fer je opet počela da peva.

Katler nije doručkovao, ali nije osećao glad, kao da mu se stomak zgrčio. Ruke, u kojim je držao pušku znojale su se. Brisao ih je o pantalone. Oči su ga pekle od stalnog motrenja.

Onda se trgnuo. Prvi put je čuo zvuk koji nije imao nikakve veze sa rančom.

U daljini, iza kuće, visoko iznad planine gakala je vrana i njeno promuklo gakanje daleko je odjekivalo. Katler je podigao glavu i video kako na plavom nebu kruži crna pahuljica; zatim se ispravila, još jednom zakriknula i nestala.

Posmatrao je lišće na hrastu u blizini kuće i merio vetar. Nije duvao prema kući i oboru, tako da mazga i konji ne bi osetili miris životinje ako joj im se približila. Nije se mogao osloniti na njih da će ga upozoriti.

Katler je dodirnuo pušku.

Bilo je podne. Fer je razgovarala sa Džesom.

Pošli su u kuću. Dim se izvijao iz dimnjaka.

Katler je uzeo gutljaj iz čuturice i ponovo se vratio na svoje mesto.

Prošao je još jedan sat mučnog čekanja.

Tada su Fer i Džes ponovo izašli napolje.

Voda u koritu za pranje sada je bila hladna, i ona ju je prosula.

Ponovo je naložila vatru.

Džes je seo tamo gde je ranije kopao i počeo opet da kopa.

Fer je dohvatila dve kofe, ponela ih do vodenice, napunila ih vodom i vratila se sa njima. Bile su teške, pa ih je s naporom nosila.

Spustila ih je, ispravila se i protrljala leđa. Pogledala je u nebo, žmirkajući.

Dok je tako stajala sa rukama na bokovima, vuk Viktorio je došao.

Katler ga je video kako se nečujno pojavljuje iza kuće, siv, ogroman. Zastao je. Isplažena jezika, hladno je pogledao ženu i dete koji su bili ledima okrenuti prema njemu.

Katleru su se usta osušila. Bio je samo dvadeset jardi udaljen od Fer. Jedan nagli skok, jedan ugriz onih strašnih čeljusti...

Katler je uperio pušku u vuka. A šta ako promaši? Nanišanio je, zadržao dah..

U tom trenutku Fer se okrenula. Videla je vuka. Usta su joj se otvorila, ali nije kriknula. Bio je to užasan trenutak kad su ona i vuk ukrstili poglede. Tada je Viktorio krenuo u napad.

Bacio se kao da se otkačio od opruge, širom otvorenih čeljusti, prema njoj.

Ferin vrisak odjeknuo je stravično. Katler je znao da ima vremena samo za jedan hitac, da taj hitac mora biti precizan. Nanišanio je i opalio.

Pucanj je odjeknuo.

Džes je skočio, okrenuo se i kriknuo. Izgledalo je da je vuk u vazduhu udario u nešto neprobojno i nevidljivo, i tresnuo je natrag. Telo se u letu trzalo palo je na zemlju udarajući nogama, otvarajući i zatvarajući čeljusti.

Katler je ponovo povukao oroz i pucao, a Fer je zgrabila Džesa i pobegla.

U sledećem trenutku gađalo se pravo u cilj. Vuk je prestao da se trza. Podigao je svoju ogromnu glavu i ispustio najstrašniji krik koji je Katler ikada čuo. Tada je ta velika glava klonula, i vuk je bio mrtav.

Fer, koja je držala Džesa čvrsto stegnutog u naručju, posrnula je, pala, podigla se na kolena i okrenula.

Oči su joj bile ispunjene strahom, ali nije mogla ni glasa da ispusti.

— Fer, sada je sve u redu! Sve je u redu!

Izgledalo mu je da je potrebna čitava večnost da se izvuče iz kola. Bio se potpuno ukočio. Čak kad je ubio vuka proverio je da li ima još metaka, i dok je trčao napred, nije mogao skloniti pogled s vuka.

Fer je klečala kao skamenjena.

Prvi je k sebi došao Džes. Skočio je na noge, potrčao ka Katleru i rukama mu obujmio noge.

— Uhvatio si ga! — vikao je oduševljeno. — Sredio si vuka!

Katler ga je podigao, čvrsto ga privio uza se i okrenuo se prema Fer. Uspela je da stane na noge; bila je bleda u licu, a oči su joj još bile razrogačene. Gledala je u Katlera i u vuka.

Drhtala je kad ju je Katler zagrlio i privukao k sebi.

— Sve je u redu — ponovio je, ali je i njegov glas podrhtavao. — Bio sam sve vreme u kolima. Uhvatio sam ga na nišan čim se pojavio.

Ferino telo se ukrutilo u njegovom zagrljaju. Onda je zgrabila njegovu ruku, odgurnula je od sebe, uzmaknula i oči su joj zaplamtele od gneva.

— Ti... — šapnula je — ti, pokvareni gade!

Katler je zurio u nju.

— Ti si nas koristio kao mamac — nastavila je tihim hrapavim glasom. — Koristio si mene i mog sina kao mamac da uhvatiš tog vuka? — Sve vreme si znao da će doći i naterao si nas da ostanemo tu, a ti si se sakrio napolju u kolima i... O, Džone Katlere, pokvarenjače, mogla bih te ubiti!

Katler je pustio Džesa na pod.

— Mama... — progovorio je dečak i pritrčao joj. Ona ga je odgurnula.

— Da li smo za tebe samo to značili? — upitala je. Suze su joj tekle niz obraze. — Mamac kao dva na kolac nabodena teleta, da privuku ubicu? Rizikovao si život mog sina?! — Za trenutak je Katler pomislio da će Fer izvući kolt i pucati u njega. A onda su je kolena izdala. Sela je iznenada na zemlju, rukama uhvatila glavu i počela grčevito da plače.

Katler joj je prišao i stao iznad nje.

— Fer, slušaj me. Morao sam. Nije postojao drugi način, zar ne shvataš? Juče sam video ovde njegov trag, shvatio sam da je on došao pravo u dvorište juče ujutro, dok ste ti i Džes bili tu. Znao sam da će se opet vratiti kad vi budete ovde. On je ovo mesto dugo posmatrao. Morao sam biti tu kad se vrati. Morao sam ga uhvatiti pre nego što bi mi isteklo vreme, pre nego što se vrati, kad ti i Džes budete sami...

Nije podizala glavu. Katler je bespomoćno stajao iznad nje. Okrenuo se, otišao do vuka i zagledao se u njega. Muve su već nagrnule na njegovu crnu njušku.

Katler je duboko uzdahnuo.

— Nšta mi nije bilo teže u životu.

Setio sam se Dorin. Da sam dozvolio da se to tebi desi, bio bi to i moj kraj. Morao je umreti vuk, u protivnom bi ti i Džes bili mrtvi sutra, ili tokom sledeće nedelje. Nije bilo drugog načina. Sada je ipak sve prošlo.

Fer je i dalje plakala.

On je stajao nepomičan iznad ispruženog tela sivog ubice i izgledalo mu je da se sve u njemu skamenilo. Nije osećao likovanje.

Kad ga je Fer ovako mrzela, nije mu bilo ni do čega.

Tada je, dok je tamo stajao. Fer prestala da plače. Nije se osvrnuo.

Ostio je kako mu ona prilazi.

Dodirnula mu je ruku. Glas joj je bio promukao i drhtav.

— Džone, žao mi je. Sada shvatam. Uradio si ono što si morao. Samo, zašto mi nisi rekao? Ja sam bila dovoljna kao mamac, ali zašto rizikovati Džesa?

— Nije postojao drugi način — rekao je Katler mirno. — Misliš da bih dozvolio da se ti krećeš unaokolo znajući da će on doći?

—Džone... — rekla je Fer posle dužeg ćutanja. — Sve je u redu — šapnula je.

Okrenuo se i pogledao je. I ona je pogledala u njega; zagrlila ga je. Lice joj je bilo vlažno od suza, oči širom otvorene i bezizražajne.

Kad se nasmešila, Katler je osetio da nešto i u njemu popušta, osetio je slabost u nogama. Počeo je da shvata kakav je to ogroman rizik bio, šta bi bilo da prvim hicem nije pogodio cilj.

Džon Katler je iznenada seo u prašinu pored vuka i počeo da drhti.

— Gospode — rekao je. — Pogledao je u Fer. — Idi tamo i donesi onu flašu. Više ne radim, sada mogu da pijem.

— Da... Potom ćemo otići kod Felouza, da javimo vest.

Katler je odmahnuo glavom.

— To ćemo uraditi sutra. — Pogledao je vuka. — Sad ću se prvo dobro napiti.

Fer je pogledala u njega, pa u vuka, zatim u Džesa, koji je, ne mogavši se obuzdati, uzbuđeno optrčavao dvorište. Fer se nasmešila i uzdahnula s olakšanjem.

— Znaš šta? I ja ću ti se pridružiti — rekla je.

IX

Džon Katler se probudio strašno mamuran.

Tupo je gledao u tavanicu kuće na ranču. Tada je postao svestan toplog nagog tela koje je ležalo uz njegovo. Ispružio je ruku i dotakao ga. Usne su oblikovale reč: Dorin...

Tada je shvatio da je sanjao i da to nije bna. To je Fer Rendal, a on je u njenom krevetu. A Džes! Za trenutak ga je uhvatila panika, a onda se setio da je Džes molio da spava u njegovim kolima i da su mu to dozvolili, pošto nije više bilo opasnosti.

I ostalo se Katlerv vratilo u sećanje, setio se kako je nadušak ispio četvrtinu flaše i tek onda prestao da drhti; zatim, setio se kako je Džes trčao oko vuka i molio da mu dozvole da ga odere i kako je Katler, ustajući, odmahnuo glavom i rekao »Ne, ne još, hoću da ga ljudi iz udruženja sutra vide. Sada ćemo ga obesiti u štali, a sutra ćemo skinuti kožu.«

Tako je i uradio.

Kad je video to ogromno telo kako visi, okačeno za stražnje noge o tavanicu, uzmaknuo je sa strahopoštovanjem. Video je očnjake u otvorenim čeljustima i popio još jedno piće.

Tada je dozvolio Fer i Džesu da uvedu Riđova i mazgu. Veliki Erdejl je gotovo poludeo kad je ugledao mrtvog vuka. Katler je morao da ga priveže lancem i upozori Džesa da mu se ne približe dok se sasvim ne smiri.

Sve što se posle toga događalo bilo mu je kao u izmaglici. Obavljeni su neophodni kućni poslovi i Džes je večerao. Katler i Fer nisu mogli da jedu. On je ispio flašu do kraja, a Fer mu se pridružila s ponekom čašom pića izmešanog s vodom. U ormaru je bila još jedna flaša. Kad je Džes otišao na spavanje, i nju su izneli.

— Gospode — rekao je Katler udarajući šakom o sto. — Uhvatili smo ga, zar ne? — glasno se smejao. Fer mu se pridružila. Dugo su sedeli i smejali se. Tada se Fer uozbiljila.

— Džone... — čuo je njen glas. Bio je nežan i tih.

Ustao je i uzeo flašu. Otišao je u drugu sobu. Lampa nije gorela. Fer je stajala pored kreveta. Njeno telo je bilo belo u tami. Opet je izgovorila njegovo ime i ispružila ruke. Katler, koji je još nosio flašu, prišao joj je...

Džon Katler se iskrao iz kreveta, obukao se, zapalio vatru i stavio na šporet lonče s vodom. Zatim je otišao u štalu.

Zurio je u telo vuka. Sada se nekako nije osećao kao pobednik nego je osećao sažaljenje prema životinji. »Ti si je izgubio«, rekao je mirno. »Zbog toga si poludeo. Ti, jadni kučkin sine.«

Vratio se u kuću, gde je Fer već bila ustala, obukla se i sipala kafu.

Katler je baš završavao drugu šolju kada su članovi udruženja ujahali u dvorište.

— Katlere! — zaurlao je Tom Felouz.

Katler se nasmejao, ustao i izašao. Fer je išla za njim. Nestalo je osmeha kad je video izraz na licu Toma Felouza.

— Još četiri grla stoke! — viknuo je Felouz gnevno. — Prokleti vuk je sinoć ubio još četiri vola na mom imanju!

Katler je zurio u njega, pa onda u ostale, a oni su mu uzvratili ljutite poglede.

— Sjašite svi, i pođite sa mnom. Hoću nešto da vam pokažem — obratio im se Katler.

Pogledali su ga i bez reči sjahali. Sledili su ga u štalu. Katler ih je uveo i stao sa strane.

Niko nije progovorio dok su gledali u veliko telo. Tišina je potrajala ceo minut. Onda je Katler progovorio.

— Ubio sam ga juče oko tri sata, ovde, u dvorištu ranča Fer Rendal. Prikrao se bio dečaku i njoj.

— Nemoguće, kažem ti, sinoć sam ostao bez četiri grla stoke. Zatekao sam ih žive i zdrave u sumraku, ali nije bilo vremena da ih odvedem do glavnog sabirališta... Vratio sam se u zoru i svi su bili mrtvi. Izujedani do kosti. Katlere, kažem ti, zaklani su sinoć.

— To nije uradio vuk Viktorio — mirno je rekla Fer Rendal.

— Onda, ko? — Glas Džuda Bobita bio je pun straha. — Ko je to uradio? Je li moguće da... stvarno postoji duh, stari apaški duh?

— Ne znam — odgovorio je. — Samo znam, ma šta da je bilo, morao je ostati trag. Ja imam psa koji može nanjušiti i pratiti svaki trag na koji ga uputim.

Felouz je zamahnuo rukom kroz vazduh.

— U redu, do đavola, povedi tog tvog Erdejla, i krenimo...

Katler je odmahnuo glavom.

— Nemoj žuriti. — Upro je prstom u vuka. — Tu visi vuk Viktorio. Došao sam da ga uhvatim, i ja sam to obavio. Završio sam posao.

— Završio si posao...? — ljutito je vikao Felouz.

— Da. Ukoliko... — ućutao je.

Izgledalo je da će ga Felouz udariti pesnicom. Džud Bobit je istupio napred.

— Ukoliko? — upitao je mirno.

Katler je prvo pogledao jednog, pa onda drugog.

— Nemam namere da nedeljama igram žmurke sa još jednim ubicom. Ako Riđov i ja pođemo za njim potrudićemo se da ga uhvatimo.

Učinićemo to samo ako svi vi pođete s nama, naoružani, i ako obećate da ćemo slediti trag, ma kuda on vodio.

— Šta to znači? — zaustio je Bobit shvativši o čemu je reč. — Čak i ako nas povede do Holca?

— Tako je — odgovorio mu je Katler.

Nastala je duga tišina. Onda je Bobit rekao:

— Dosta mi je Holca i štete koju zbog njega imamo. — Pomerio je pušku koju je držao. — Katlere, ja ću ići s tobom do kraja.

Trenutak posle njega Šenon je oštro rekao:

— I ja idem.

— I ja ću — javio se Dolan.

Ostali su klimanjem glave dali pristanak.

— Tome, ti treba da odlučiš — rekao je Bobit. — To je bila tvoja stoka.

Felouz je pogledao Katlera, a zatim vuka. Polako je klimnuo glavom.

— Katlere, uzmi psa, i krenimo.

Četiri trupla su bila razbacana ispod vrba pored kojih je bio izvor — dva vola, krava i tele. Sve četiri životinje bile su na grozan način rasporene, ali ni sa jedne meso nije bilo odgriženo. Dugo su bežale pre nego što su bile zaklane.

Felouz je upitao:

— Vi znate ko je to uradio? Imamo još jednog vuka ubicu, izgleda.

— Nemamo — odgovorio je Katler. — Nemate još jednog vuka ubicu. Uzjašite, krećemo.

Riđov je iza njega čudno zavijao, kao da je bio zbunjen. Katler ga je pogledao.

— Dobro, Riđove. Sledi trag.

Takvu zapovest je veliki pas i čekao.

Podignutog repa, spuštene glave, počeo je da trči u sve širim krugovima, njušeći i režeći. Podigao je, zatim, glavu, kao da traži ohrabrenje od Katlera, a ovaj mu je opet rekao: »Sledi trag«.

Katler je jahao mazgu.

Stalno je imao psa na oku.

Riđov je odjednom stao, kao da razmišlja. Onda je ponovo spustio glavu, još jednom onjušio i iznenada zalajao. Odjednom je jurnuo napred.

Katler je podbo mazgu.

Kako je Riđov jurio verlikom brzinom, Katler je nastojao da ga sledi a ostali su jahali za njim.

Bio je to vratoloman galop, a kako je mazga udarala pod njim, Džon Katler je ponovo osetio nadiranje lovačke strasti.

Samo, znao je da je ovo lov koji će imati drugačiji kraj. Bio je siguran da će na kraju traga biti ljudi, a prošlo je mnogo vremena otkako je on išao u lov na ljude.

Jak vetar ga je bio u lice, konjska kopita su čvrsto udarala o tle, a lajanje psa, koji je jurio pred njima delovalo je uzbuđujuće.

Bili su još daleko od imanja Toma Felouza, na imanju Fer Rendal, a jednako su išli prema istoku.

Katler je pomislio kako je to isti put kojim je išao vuk Viktorio u svojoj divljoj ponoćnoj trci, samo je ova gonjena zver birala lakši put.

Zaobišli su kamenjem zatrpan kanjon, sjurili se niz dugačak greben i naišli na široku, plitku rečicu.

Riđov se probio kroz vrbake i zagnjurio se u vodu. Katler je povukao uzde.

— Stanite — naredio je.

Članovi udruženja su stali iza njega.

Sa Riđova je curila voda kad je izbio na drugu obalu i stresao se. Umesto da produži, ponovo se okretao ukrug.

Katler se pomerio u sedlu.

— Ti, Felouze, uzmi četiri čoveka i jaši nizvodno. Ja ću poći uzvodno. Ostanite u vodi i posmatrajte obalu.

— Šta mi to tražimo? — upitao je Felouz.

Katler je izvio obrve.

— Hoćeš da kažeš da ih nisi već video? Dva traga. Jedan je od konja, a drugi od ogromnog psa. Išli su

kroz vodu da zavaraju trag, ali ne mogu biti dalje od jedne milje na jednoj ili drugoj strani.

Podbo je mazgu mamuzama, poveo je u potok i poterao je uzvodno.

Nekoliko ljudi iz udruženja išlo je za njim. Riđov je u tišini trčao uz obalu.

Pošto je jahao jednu milju, Katler nije još ništa video. Tada je sa donjeg toka čuo viku. Pozvao je Riđova, okrenuo mazgu i pojurio tamo gde je Felouz bio sa svojim konjem.

— Tamo su! — rekao je Felouz.

Otisak istrošenog kopita i trag ogromnog psa videli su se jedno pored drugog u blatu. Oba su sada bila ispunjena vodom. Riđov je potrčao k njima i zalajao.

— Po izgledu bih rekao da su napravljeni pred samu zoru — rekao je Katler. — Hajdemo.

Poterao je mazgu galopom.

Ljudi su s naporom jahali još tri milje kroz krševit predeo. Riđovljev lavež ih je vodio.

Felouz je zaustavio svog konja.

— Stanite! — viknuo je i pokazao tablu koja je bila okačena na smreku. Na njoj je pisalo: GRANIČNA LINIJA. POSTAVLJENA JE STRAŽA. KO PRESTUPI, BIĆE UBIJEN. G. HOLC.

Katler je odjahao do table, nagnuo se iz sedla i zgrabio je. Snažnim trzajem ju je izvukao iz zemlje i zavitlao u grmlje. Riđov je bio oko četvrt milje pred njima.

Katler je nastavio da jaše, samo što je sada izvukao pušku i držao je na prednjem oblučju.

Predvođeni Katlerom, ljudi iz udruženja su odjahali na Holcovu zemlju, a Riđov je trčao pred njima.

Prešli su možda pola milje kada su se čuli hici iz puške kao znak upozorenja sa vrha obliženjeg grebena. Olovo je zujalo nad glavama, konji ustuknuli, a jahači stali.

Felouzovo lice se iskrivilo od besa.

— Tamo su, gore, na brdu. Pobogu, ako žele borbu, imaće je!

Trgnuo je svoj karabin, povukao obarač i podbo konja.

Nišanio je prema padini, i pucnjava je počela. Džud Bobit je kliknuo:

— Tako, Tome! Napred, momci!

Zatim su, kao konjica u jurišu, pojurili prema brdu i, povijeni u sedlima, pucali su jašući.

Puščana paljba je utihnula, kao da su se Holcovi ljudi zbunili kad su naišli na otpor i nisu znali šta da rade.

Neko je gore, na horizontu, ispalio poslednji metak.

Felouzov konj je pao, ali je on skočio nepovređen. Bobit je dojahao do njega, oslobodio uzengiju i Felouz se popeo iza njega.

Katler nije učestvovao u borbi, niti je to bilo potrebno. Puščanom vatrom članovi udruženja razbili su na grebenu Holcove jahače.

Prvi put su imali posla sa više ljudi u isto vreme, a nije bilo nikoga da im izdaje naređenja.

Katler je čuo nekoga da viče: »Bežimo!«

Video je ljude gore među kamenjem i smrekama, kako se penju na konje i, zatim, kako se ta petorica Holcovih ljudi povlače.

Bobit je pritegao uzde.

— Neka beže! — uzviknuo je. — Pođimo za Riđovom!

Udario je konja i pojurio, zajedno sa Felouzom i ostalima, niz greben.

— Pobrinućemo se o njima! — dobacio je.

— Džude! — dahtao je Felouz. — Nikad nisam mislio da će se oni razbežati kad krenemo prema njima. Da sam to ranije znao...

— Spasio bi mnogo stoke — promumlao je Katler. — Krenimo. Moramo slediti trag. Raširite se, nemojte se grupisati, za slučaj da oni Holcovi ljudi počnu pucati.

Ošinuo je mazgu uzdama, i životinja je pojurila.

Riđov je bio daleko ispred njih i njegovo lajanje se slabije čulo.

Sada su se ljudi iz udruženja, u punom galopu, sa podignutim puškama, razvili preko cele doline.

Kad se Katler osvrnuo prema njima, bio je uveren da se Holcovi ljudi neće više usuditi da napadaju. Izgledali su kao ljutita i opasna grupa.

Ti rančeri su videli kako im kasape stoku, a sada su znali kakvoj su opasnosti bili izloženi žene i deca zbog toga što je Holc pružio utočište vuku Viktoriju. Ma ko da je bio taj koji ih je sada ugrožavao, neće dozvoliti Holcu da ih spreči da ga ubiju.

Brzo su prešli jednu dolinu i ušli u drugu, koja je bila do nje, stalno prateći Riđova, zatim su se popeli na uzvišicu. Puške su bile spremne, a oči uprte u horizont, kada su pod sobom ugledali Holcov ranč, njegovu belu kuću kako se presijava na suncu i vodenični točak kako se lagano okreće.

Prema kući su jahali ona petorica koji su ih dočekali u zasedi.

Mogli su da vide i druge, njih pet-šest, koji su dolazili iz drugih pravaca, da im se pridruže.

Katler je pomislio da sada neće možda biti lako kad imaju Holcovu podršku.

Pogledom je potražio Riđova. Erdejl se još čuo, i brzo je grabio prema zgradi na ranču.

Holcovi jahači koji su se kretali u istom pravcu videli su ga, i jedan od njih je zaustavio konja.

Trgnuo je karabin iz futrole i nanišanio na Riđova. Katler je opsovao i izvukao svoju pušku.

Činilo mu se da taj metak dugo, suviše dugo putuje. Nije bilo vremena za gubljenje.

Namerno je gađao nisko. Puška je udarila u njegovo rame, a dole, u dolini, konj jednog jahača se propeo, posrnuo i ispružio posečen Katlerovim metkom.

Puška je odletela iz jahačeve ruke. i on je zgrabio futrolu s nožem.

Katler nije oklevao. Raspalio je, ne s namerom da ubija već da zastraši, izbacujući kuršume iz vinčesterke, što je brže mogao.

Video je kako hici dižu oblačiće prašine iza Holcovih ljudi, dok su u galopu ulazili u dvorište kuće na ranču, a niko se nije usudio da dirne psa.

Brzo će ga uhvatiti, ako pas ne uspori. Predaleko je otišao i bio je suviše izložen.

Katler je odvezao rog i dunuo u njega.

Riđov je naglo stao ispred dvorišta. Katler je ponovo dunuo. Riđov se okrenuo i pojurio natrag.

Katler je, međutim, poterao mazgu u kas, terajući je da da sve od sebe, a rančeri su jurili za njim.

Holcovi jahači su u međuvremenu sjahali i Katler je video zdepastu Holcovu figuru kako izlazi.

Rekao je nešto svojim ljudima, a oni su se rasporedili po dvorištu, kao straža svom gazdi.

Podigli su puške i čekali.

Katler je sačekao Riđova u dolini.

Pas je stao, zacvilio, skočio, ne shvatajući, željan da sledi trag do kraja. Oštre Katlerove reči su ga naterale da stane.

Tada je Katler odrešio kanap sa sedla. Nagnuo se i provukao ga kroz obruč na psećoj ogrlici, kao uzicu.

— Sledi trag — naredio je potom.

Riđov je razumeo; malo je kružio, a zatim opet nanjušio trag.

Rančeri su usporili jahanje, dok je Katler sledio psa preko doline. Sada su rančeri predstavljali solidnu četu. Jahali su jedan do drugog u kasu, podignutih pušaka, držeći korak sa Katlerom i njegovim psom.

Holcovi ljudi su napeto iščekivali. Sam Holc je pošao nekoliko koraka napred kad je Katler ušao u njegovo dvorište. Pas je besno lajao.

Stali su jedni prema drugima — Holc i njegovih dvanaest kaubija i osam članova udruženja, sa Katlerom.

Katler je povukao gore Riđovljevu glavu.

— Tišina — rekao mu je.

Pas je prestao da laje.

— Holce, predaj nam ga — obratio se Katler rančeru.

Holcove male oči bile su duboko uvečene u meso i teško je bilo videti njihov izraz.

— Koga da predam? O čemu se radi? Šta znači vaš dolazak na moju zemlju, sa toliko pušaka? Svi vi bespravno prelazite...

— Mi hoćemo njega — rekao je Katler opet. — Gilberta i njegovog crnog psa.

— Ne znam o čemu govorite — čudio se Holc. — Gilbert nije ovde. A ni njegov pas.

Spustio je svoju mesnatu ruku do kolta na desnom boku.

— A sada, svi se okrenite i brzo se izgubite, ili ćete doživeti neprijatnosti!

Felouz je sjahao s Bobitovog konja i zakoračio napred sa spuštenom puškom.

— Holce, neko mi je sinić ubio četiri grla.

— Možda je to bio vuk Viktorio.

— Nije — rekao je Felouz. — Viktorio je mrtav. Katler ga je juče ubio.

Za tren je nastala promena na Holcovom licu.

Pobledeo je, napućio usne, a u njegovim sitnim očima ogledao se strah.

— Lažeš! — odbrusio je.

— Ko god želi da je vidi, lešina visi u štali Fer Rendal.

Felouzov glas je bio kao led. — Prešao si se, zar ne, Holc? Hteo si da požuriš sa ubijanjem da bi bio potpuno siguran da mi nećemo moći da isplatimo hipoteke. Tako si se pogodio sa Gilbertom. Koliko si mu platio da s onim svojim crnim psom uništava našu stoku, računajući na to da ćemo okriviti vuka?

Holc je gledao čas u jednog, čas u drugog.

— Felouze — rekao je — i vi ostali. Bolje da vas podsetim na nešto. Isplatu vam mogu otežati, ili odložiti plaćanje. Odlučiću o tome. Prvo idite sa mog ranča.

— Otići ćemo kad nam predate Gilberta i psa.

— Felouze — viknuo je Holc, ali Katleru nije promaklo kako mu se ruka malo primakla revolveru — šta ti se desilo? Nekad si bio razuman čovek. Sada govoriš kao ludak.

— Dosta mi je svega. Svima nama! Daj nam Gilberta i psa — ponovio je Felouz.

Katler je ispustio uzicu. Riđov je snažno zalajao i krenuo pravo ka štali iza kuće. Katler je okrenuo mazgu i pošao za njim.

Vrata štale bila su zatvorena.

Riđov je navalio na njih. Lajući besno, stalno se bacao na čvrsto drvo. Katler je sjahao, prišao mu i povukao ga natrag.

— Stani — komandovao je. Zatim je povikao: »Gilberte! Ti i tvoja doga ubica ste tamo. Kažem ti da izađeš! Priveži psa i podigni ruke! U protivnom ću ja ući po tebe.

Nastupila je tišina.

Holc i ostali su napeto stajali i posmatrali.

— Gilberte! — povikao je Katler. Riđov je zacvilio i uzmuvao se, ali je ostao uz Katlera. — Dajem ti pet sekundi...

Dve su prošle. Odjeknuo je Gilbertov glas:

— U redu, Katlere. Pozovi svog psa. Izlazim.

Vrata štale su počela polako da se otvaraju.

Odjednom su se širom otvorila, i Gilbert je naredio:

— Crni đavole! Uhvati ga!

Crna doga se, pravo s vrata, bacila na Katlera.

Katler je brzim pogledom uhvatio razjapljene čeljusti, bele očnjake i sjajne oči. Nije bilo vremena da se skloni ili povuče...

Tada je Riđov skočio kao da je izleteo iz topa. Njegovo žilavo telo udarilo je dogu u vazduhu.

Čeljusti crne doge ostale su prazne; udarila je o zemlju, a Riđov se našao iznad nje. Začuo se iznenada grozan, divlji urlik psa koji se bori za život.

U istom trenutku Gilbert se pojavio na vratima štale, glasa gotovo utopljenog u buku.

— Proklet da si, Katlere! povikao je. Lice mu je bilo iskrivljeno od besa i mržnje kad je uperio dvocevku u Katlerov stomak. — Sad ćeš dobiti ono što ti dugujem...

Katler se bacio u stranu, a ruka mu je kliznula dole. Odjeknuo je hitac iz puške; metak se zario u zemlju. Katler je podigao pušku, opalio u deliću sekunde koji mu je preostao, i spustio se na kolena.

Nije bilo vremena da razmišlja o povlačenju. I sam je bio iznenađen kad mu je puška poskočila u ruci.

Čudio se što je još živ, dok je Gilbert, oboren hicem koji ga je pogodio u grudi, pokušavao da podigne pušku.

Katler je povukao oroz, još jednom opalio, a u dvorištu je neko vrisnuo. Gilbert je pao na leđa, još jednom se trgnuo, a zatim se opružio i nije se micao više.

Katler ga nije više ni pogledao već je pojurio prema mestu sa kog se čula borba pasa. Crni i riđi su se valjali napadajući jedan drugog i Katler se nije usudio da puca, od straha da ne pogodi svog Riđova.

Tada su se dva psa razdvojila: stali su jedan nasuprot drugom, nakostrešeni, iskrivljenih čeljusti i sjajnih očnjaka.

Obojica su bili krvavi.

Stajali su tako delić sekunde, a onda je doga, koja je od Riđova bila teža gotovo dvadeset pet funti, skočila i svoje velike čeljusti usmerila pravo na njegov vrat.

Riđov se nekad borio ne samo s psima već i sa medvedima, pumama, vukovima i jaguarima. Bio je čvrst kao stena i brz kao munja, a pod crnim psom je bio samo kao neka mrlja.

Dogine čeljusti su se zatvorile, ali su promašile.

Riđov je, tada, zubima zgrabio doginu nogu i trgnuo glavom. Crni pas se prevrnuo na leđa. Riđov se okrenuo na zadnjim nogama...

Dok je doga pokušavala da ustane, izbegao je još jedan udarac čeljustima.

Riđov je uhvatio dogu za grlo. Doga se prevrnula; Riđov je ponovo skočio i, ovoga puta, kad je doga ustala, Riđov ju je zgrabio iza uva i stiskajući čeljusti duboko zario zube.

Doga je zaurlala i pala, ritajući se, slomljene kičme i razbijene glave.

Riđov se povukao natrag, spreman da ponovo napadne. Crni je jako udarao nogama i Katler je, rizikujući da ga usred borbe ujede, zgrabio Riđova za ogrlicu pre nego što je uspeo da skoči i povukao ga natrag.

Katler je opet izvadio pušku i ispalio jedan hitac. Doga je prestala da se muči.

Katler je oslobodio Riđova; ovaj je pojurio ka crnom psu i gotovo tužno počeo zavijati. Katler se uspravio. Videlo se da je ogorčen. Voleo je pse kako to samo lovac ume, a doga bi bila dobar i vredan pas da je Gilbert nije naučio da ubija.

Okrenuo se i ostavio Riđova da, po svom izboru, divlja ili tuži nad telom drugog psa.

Ušao je u štalu i pogledao u Gilberta, koji je ležao otvorenih očiju. Nestale su tri ubice, pomislio je Katler, drhteći od uzbuđenja. Među njima vuk Viktorio je bio najčistiji i najtragičniji, on je jedini imao razloga da ubija.

Katler se naglo okrenuo setivši se Holca i njegovih revolveraša. Izašao je iz štale, krenuo preko dvorišta i stao. Holc je ležao ispružen u prašini i čvrsto stezao butinu koja je krvarila.

Njegovi ljudi su stajali oko njega, podignutih ruku, pod pretnjom uperenih pušaka rančera.

Kad mu je Katler prišao, Felouz se nagnuo s jedne, a Bobit s druge strane Holca. Lice debelog čoveka bilo je bledo, a njegove male oči ispunjene strahom.

— Za ime boga, ljudi, molim vas... iskrvariću...

— Možda — pogledao ga je Felouz.

Bobit je pogledao Katlera.

— Gilbertov drugi metak — rekao je — zario se pravo u Holcovu nogu baš kad se ovaj spremao da rasporedi ljude i da da znak za borbu. Kad je on pao, sve je bilo gotovo...

— Nije još gotovo — rekao je Felouz. — Zbog Holca smo izgubili silnu stoku. Ti si unajmio Gilberta, da upotrebi svog psa protiv naše stoke?

Holc je škrgutao zubima.

— Molim vas. Moja noga...

— Hoću to da čujem! — viknuo je Felouz. — Pred svedocima! Izvešćemo te na sud, Holce, i dobiti naknadu za učinjenu štetu. Platićeš nam za svako grlo stoke koje smo zbog tebe izgubili, zbog vuka i psa. To obećanje moraš odmah sada dati pred svima nama, ili ćeš iskrvariti i umreti, kao što si ti pokušao da nas ubiješ da bi dobio naša imanja.

Holc je zatvorio oči i opet ih otvorio.

— U redu — konačno je prošaputao. — Izjavljujem: Gilbertov pas je bio obučen da ubija. Iznajmio sam ga da počne da ubija vašu stoku, da brže propadnete. Bilo je utoliko lakše jer smo mogli okriviti vuka za to. Nisam mislio da će ga Katler uhvatiti. Gilbert se kleo da neće... Sada, za ime boga, previjte mi nogu. Platiću vam stoku, za svako grlo, nemojte me pustiti da umrem ovde...

— Možda bi trebalo to da urade — rekao je Katler setivši se šta je vuk mogao da uradi Fer i Džesu. — Čuo sam šta si rekao i dovešću svedoke na sud. — Pokupi ga, Felouze, pa krenimo. Ovo prokleto mesto zaudara.

Osećao je gorčinu. Okrenuo se i pozvao Riđova i, dok je pregledao njegove povrede i zaključio da nisu opasne, Felouz je doviknuo.

— Gotovi smo. Članovi udruženja, penjite se na konje! Moramo još sakupiti stoku!

X

Katler je izašao iz sudnice, praćen sa Fer s jedne strane, a Džesom sa druge. Za njima su išli članovi udruženja.

U njihovom smehu i glasovima osećalo se ushićenje i olakšanje. Tog dana je, u toj sudskoj dvorani, posle dve nedelje, izrečena presuda Holcu.

On je pod pritiskom negodovanja u celom kraju, odmah napisao čekove, da bi zadovoljio sud.

Fer je gledala ček koji je držala u ruci dok su izlazili iz sudnice. Zadivljeno je odmahivala glavom.

— Sada ću — rekla je — opet moći da spavam mirno. S ovim mogu isplatiti Holca i bez brige izgurati zimu.

— Brinuli smo se zbog one dve hiljade koje smo ti obećali, Katlere — obratio se Felouz Katleru. Sada to možemo platiti da nas ne zaboli glava.

Katler je dodirnuo džep košulje u kojem je bio ček.

Članovi udruženja su se udaljili u pravcu najbližeg bara.

Katler, Fer i Džes su stajali na trotoaru. Ferine i njegove oči su se srele.

Džone, šta sada? Na čemu smo sada? — pitala je Fer.

To je bilo pitanje kojeg se Katler pribojavao i na koje, do tog jutra, nije znao kako da odgovori. Trenutak posle toga zavukao je ruku u džep i izvadio koverat koji je pružio.

— Ovo sam zatekao na pošti kad smo jutros stigli u grad.

Uzela je koverat i videla marku Kolorada.

Otvorila ga je, izvadila pismo i pogledala ga. Ruka joj je zadrhtala kad ga je vraćala.

— To je jedina stvar koju Gilbert nije slagao — zaključio je Katler. Pomislio je na medveda s bleštavim srebrnim krznom, glavom nalik na zmiju, s nogom bez stopala. — Nalazi se tamo gore i ubija stoku.

Fer je duboko uzdahnula.

— Znači... treba da ideš?

— Ništa se tu ne može. Moram ići.

— Nemoj odmah. Molim te.

— Svaki minut je važan. Mnogo je daleko i, ako ne požurim, mogao bi otići. Pogledao ju je pokušavajući da joj pomogne da ga shvati. — Ja to moram učiniti, zar ne razumeš? Moram ga naći i ubiti. Ako to ne uradim... Ja ću poludeti. Ostaću skitnica. Kao vuk.

Za trenutak je ćutala, a onda je rekla:

— Da. Da. Mislim da ste ti i on slični. Ti znaš kako da voliš... Možda i suviše dobro. Ali... Kolorado nije daleko. Vratićeš se.

— Nameravam da se vratim, Fer. Kada, ne znam, ali kada budem mogao...

— Mi ćemo te čekati — šapnula je Fer. — Nemoj da te dugo čekamo.

Pogledali su se, a potom se Katler okrenuo i podigao Džesa.

Kada je dečaku rekao ono što je hteo da mu kaže, spustio ga je.

— Ti bar — rekao je mrseći Džesovu kosu — imaš nešto što će te sećati na mene. Svakog jutra kad ustaneš iz kreveta. Ona prostirka od krzna...

Džes je samo brisao suze i ćutao.

Katler je uzdahnuo. Okrenuo se opet prema Fer i ona mu je pala u zagrljaj, a on ju je ljubio dugo, na ulici Bufalo Springsa, ne obazirući se na to da li ih neko gleda.

— Džone, vrati se brzo. Čuješ li? Brzo. Sada idi. Ne mogu podneti da se još opraštamo.

— Ni ja — priznao je Katler. Pomilovao je Džesa po obrazu.

Naglo se okrenuo i otišao. Preko puta ulice stajala su njegova kola sa upregnutim mazgama. Apač je, osedlan, stajao pored njih.

Riđov je ustao i skočio na sedište dok se Katler penjao, smeštao i uzimao uzde.

Katler je pogledao Fer i Džesa, i podigao ruku.

Oni su mahnuli u znak pozdrava.

Mazge su krenule uz zveket lanaca i kljusa, kola su se lagano kotrljala niz ulicu, a konj je kaskao uz njih. Katler se nije osvrtao.

Kad su dobro zamakli van grada, dohvatio je flašu ispod sedišta, zubima izvadio zapušač i popio četvrtinu u jednom gutljaju.

Ponovo ju je zatvorio i stavio među kolena. Na kraju krajeva, dug put je bio pred njim, a još uvek nije radio. Piće je ubijalo uspomene i činilo putovanje lakšim.

Prevela s engleskog:
Marija Barbić

NAJNOVIJI FANTASTIČNI STRIP

NA SVIM KIOSCIMA

SPECIJALNO IZDANJE »ZLATNE SERIJE«

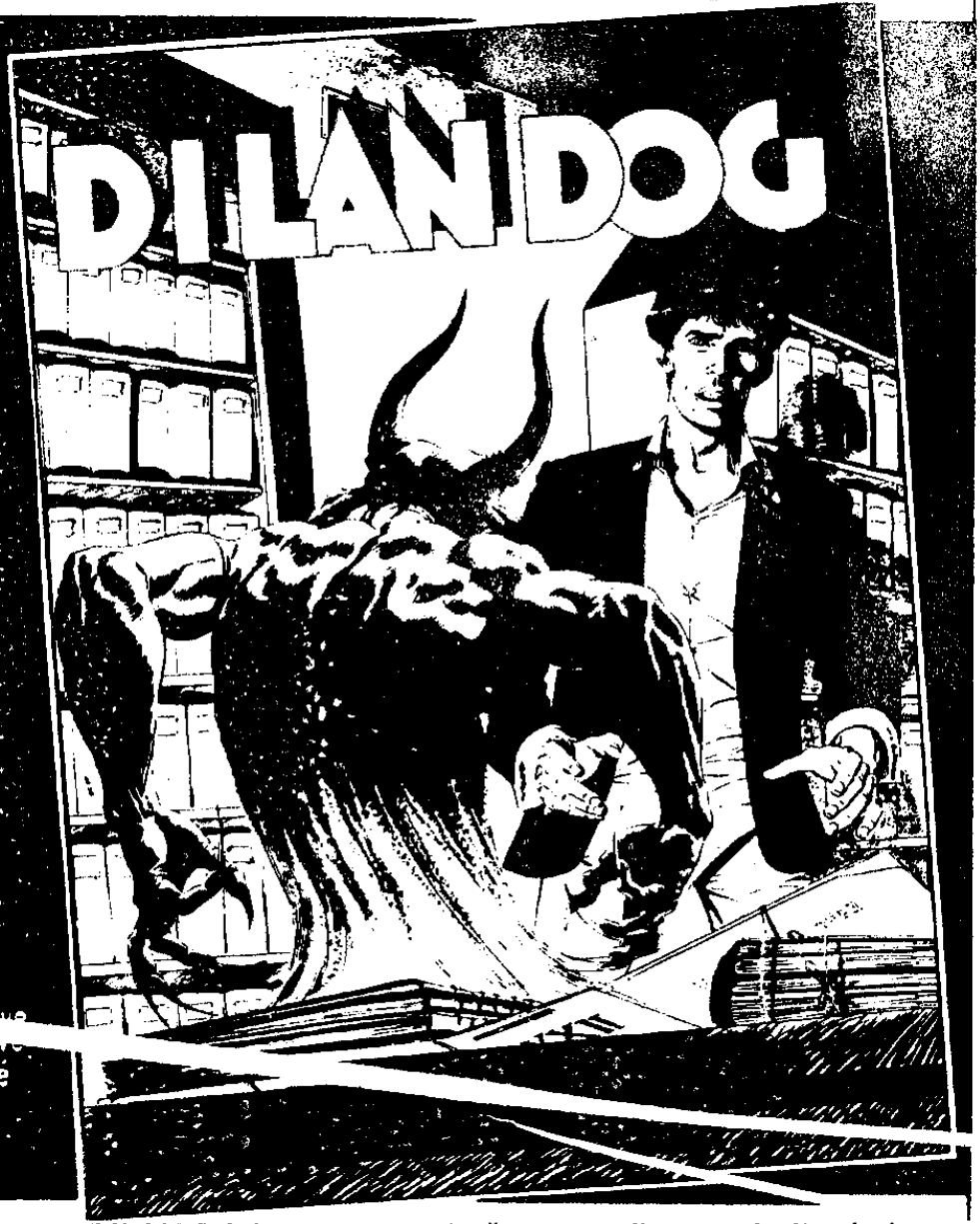

DILAN DOG
detektiv koji
se ne plaši
strave i užasa

DILAN DOG
u događaj
na granici
sna i jave

DILAN DOG
rešava slučajeve
koji prevazilaze
i najbujniju
maštu

DILAN DOG se hvata ukoštac sa silama mistike i zla

DILAN DOG NA SVIM KIOSCIMA

Šta je to? Ko je to?

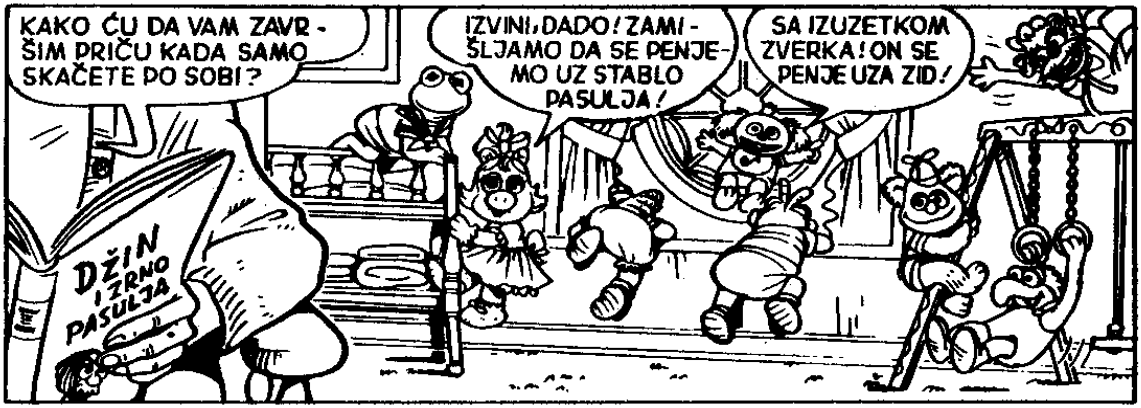

TO SU

MAPET BEBE

U STRIPU

NA SVIM KIOSCIMA

eliksir

REVIJA ZA POPULARNU MEDICINU

VAŠE ZDRAVLJE JE U VAŠIM RUKAMA

Najpoznatiji domaći i strani stručnjaci pišu ekskluzivno za čitaoce „Eliksira" o najaktuelnijim zdravstvenim problemima savremenog čoveka

VAŠ SAVETNIK

VAŠ SAGOVORNIK

VAŠ PRIJATELJ

NA SVAKOM KIOSKU – USVAKOM DOMU

eliksir

REVIJA ZA POPULARNU MEDICINU

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU

RAZONODIĆE VAS

ROMANI
X-100

★ VESTERN
★ KRIMI PRIČE

★ SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA

U SLEDEĆEM BROJU

G. F. Unger

BORBA OBESPRAVLJENIH

Ništa nije video, ali to, kada su Indijanci u pitanju, nije moralo da znači ništa. Bar su oni mogli biti nevidljivi i tihi. Ipak, nešto kasnije, sa jedne uzvišice je ugledao Indijance. Bili su dobro naoružani, jer su znali šta ih čeka. Oružje su uzeli iz Antoni Krika, i imali su ga više nego vojnici. . .

JUGOBANKA

DOĐITE DA SE DOGOVORIMO